

**A NYAJ
A
PÁSZTORÉRT**

A PAPI LELKISÉG KIADÁSA

• SZEGED •

A NYÁJ A PÁSZTORÉRT

A PAPOK LELKI SEGITÉSE

A PAPI LELKISÉG KIADÁSA, SZEGED, 1943

**Összeállította: Hunya Dániel S. J. papnevelőintézeti
lelki igazgató. Kiadásért felel: Havass Géza, a hivatás-
gondozás csanádegyházmegyei igazgatója.**

Nr. 390/1943. Imprimi potest. Budapestini, die 10. Martii 1943.
P. Paulus Napholcz S. J. Praep. Prov. — Nihil obstat. Dr.
Laurentius Pongrácz censor dioecesanus. Nr. 1285/1943.
Imprimatur. Szegedini, die 15. Mali 1943. Dr. Julius Glattfelder
m. p. archiepiscopus-episcopus Csanádiensis.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest.

Bevezető

Csodálatos csengése van annak a krisztusi ígének, hogy a jó pásztor életét adja juhaiért.

Szent ígék fönséges csengése jól visszhangzik a nagy lelkekben. Elsősorban papi lelkekben. Sokan adták ők életüket juhaikért. Utolsó csepp vérüket is, ha kellett.

De vajjon e szent krisztusi ígék méltóképen visszhangzottak-e a hívek lelkében is, akikért életüket adták a jó pásztorok?

Úgy bizonyára igen, hogy meghatotta őket az áldozatos jóság. Úgy is, hogy hálára éreztek szívükben késztetést. Talán úgy is, hogy meg akarták hozni ekkora vetés jó termését is életük jóságában. Úgy azonban már alig, hogy a hívek lelkében kigyulladt volna a szent gond és buzgóság tüze a jó pásztorok lelkéért. Pedig talán ez lett volna a legszebb hála Krisztusnak is, a többi jó pásztoroknak is.

Nagy hivatások korszaka nyit ránk. A jó hívek is nagy hivatások tudatára ébrednek.

Az ő egyik legnagyobb és legszebb hivatásuk a papok lelkének segítése. Hogy minden papon, lekipásztoron rajta legyen Isten bőséges áldása. És ez áldás erejében erősek és fürgék legyenek arra, hogy életüket is adják a lelkekért.

*Tegyen-e és mit tegyen a nyáj a pásztorért?
Erről lesz szó e könyvecskében.*

Nem közismert dolog ez. De Isten kegyelmével az lesz. Ha megismeritek, Kedves Hívek, meg is 'szeretitek, mert Krisztus szent Szívének nagy, szent ügyéről van szó.

Segít majd ebben a Boldogságos Szűz Mária, a papok Anyja és Királynője.

**EL KELL MÉLYITENI LELKÜNKBEN
EZT A NAGY ÉS SZENT IGAZSÁGOT!**

A Jó Pásztor

Csodálatos nagy szeretet ég annak a jó pásztor-nak szívében, akiről Jézus Krisztus mondja, hogy kilencvenkilenc bárányát otthagyva elmegy az egyetlen elveszett után. Nincs nyugta, pihenése, étlen-szomjan keres. Bozót, tüske sérti-e, nem számít, csak rátaláljon az elveszetre. S amikor megtalálta, vállára vette s boldogan vitte haza a többihez.

Az Udvözítő szent Szíve legbelső szeretetéből fakadt ez a példabeszéd. Mekkora szeretet lehetett ott! És hogyan ihlette ez a szerető beszéd, mióta elhangzott, a lelkipásztorokat, lelkek apostolait, de még az írókat, művészeket is...

És milyen boldog volt bármikor és bárhol a nap alatt, az a nép, az az egyházközség, amelynek ilyen nagyszívű pásztorja volt! Még a legkeseredettebb kommunisták is áldották az ilyen pásztor emlékét halóporában is.

Milyen jó is a lelkeknek olyan pásztor vezeteése alatt élni, aki csupa jóság, szeretet, megértés, okosság. Milyen könnyű ilyennek segítségével visszatalálni még az elveszett báránynak is Jézushoz és a mennyei Atyához.

Egyik papi sírra állított keresztén csak ennyi volt olvasható: „Itt nyugszik a mi kedves plébánosunk, barátunk, testvérünk.” Ezzel fejezték ki a hívek a legtöbbet, amit szívből mondani tudtak egy papnak sírhalma fölött.

Talán felsóhajtasz, Kedves Hívő: bárcsak lelkünk pásztorai mind ilyenek lennének!

Ne haragudj meg rám, de én erre a te sóhajodra azt mondom, hogy te is hibás vagy abban, hogy nincs sok ilyen jó pásztor.

Tudod ugye, hogy milyen nagy kegyelem, milyen nagy isteni adomány a földnek a szent pap, az igazi jó pásztor? Nincs is ennél nagyobb kegyelem, amit híveinek adhat Isten.

Az ilyen nagy kegyelmet egészen ingyen ritkán adja Isten, inkább csak példaképnek. A kegyelmek kiárasztásának rendes útját-módját világosan megmondotta Jézus: „Kérjetelek és adni fognak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitnak nektek. Mert mindaz, aki kér, kap és aki keres, talál, és a zörgetőnek kinyitnak. Vagy kicsoda az közületek, aki, ha fia kenyeret kér tőle, követ nyújt neki? Vagy ha halat kér, csak nem fog neki kígyót nyújtani? Ha tehát ti, akik rosszak vagytok, tudtok jó adományokat adni gyermekeiteknek: mennyivel inkább fog a ti Atyátok, ki mennyekben vagyon, jókat adni a tőle kérőknek?” (Szent Máté ev. 7, 7—11.)

Egy atyai jó pásztor olyan nagy kegyelme az Égnek, hogy azért folyton kell könyörögni. Könyörögniök kell a híveknek egyenkint is, együttesen is, titokban is, nyíltan is.

Mondd, Kedves Hívő, könyörögtél-e már sokat a jó Istenhez, hogy adjon községteknek igazi jó pásztort? Vajjon életednek az-e egyik fő imádsága, hogy Isten áldja meg községteket szent lelkipászorokkal? Ha pedig nem kéred te sem, mások sem, hogyan várjátok akkor, hogy az a nagy égi adomány egyszerűen leszálljon hozzátok?

Sokszor láttál már papokat, akik olyan szépen kezdték a szeminárium után működésüket a hívek között. Úgy épült viselkedésükön és szavaikon a hívek lelke. S aztán meg kellett élned, hogy az

ilyen buzgó papok kezdtek elhidegülni szent szolgálataiktól, aztán hivatásuktól, végül még talán Istentől is. És mindez ott közöttetek. Nem gondoltál még arra, hogy ebben nemcsak az a pap hibás, hanem ti is? Vajjon jó fényt vet-e az rátok, hogy közöttetek elsorvad ez a jól indult papi lélek! Nincs ebben nektek semmi, de semmi szerepetek, hogy ő elsorvad?

Ne vedd zokon, de azt mondom, hogy nagy szerepetek van ebben.

Már abban is nagyot hibáztok, hogy elvárjátok, legyen ő a ti sok imátok és támogatástok nélkül jó és szent. Tudod te, hogy mit jelent egy papnak egész életén át jónak és szentnek lenni? Talán nem is gondoltál még arra, hogy nincs a világnak olyan nagy küzdelme, amilyent ki kell állnia annak a lelkipásztornak, aki mindig jó és szent akar maradni, és aki mindig, mindenkinek szívesen akar segítőkezet nyújtani.

Sátán és világ és test senki ellen nem indít olyan nekivadult támadást, mint az ellen a pap ellen, aki mindig egészen Istené és egészen a lelkeké akar maradni. Hacsak egyszer, legalább egy napra egy hőiesen küzdő pap helyében lennél, megsejtenéd, mit jelent mindig jó papnak lenni, főleg olyan hívek között, akik legfeljebb gáncsolják, bírálják és bűnre csábítják a papot, de Istenél nem segítik ügyét.

A pap útja sok belső és külső küzdelemben halad. Csoda-e, ha segítség nélkül elfogy ereje?.

Pedig abban a munkában, amit manapság kell elvégeznie egy lelkipásztornak, becsülettel helytállnia még akkor is épp elég volna, ha a pap lelke csupa békével, boldogsággal és szent tüzzel volna tele és körülötte a jó lelkek serege támogatná munkájában.

Bizony, Kedves Hívó, a századik, az elveszett bárány után menő jó pásztor Isten csodája nélkül csak ott található, ahol van kilencvenkilenc igaz hívó, akik imájukkal, szeretetükkel, hűségükkel körülveszik a pásztort, nem tágitanak mellőle, segítik, biztatják és életét megkönnyítik. Elengedhetetlen nagy feltétele ez annak, hogy az emberi pásztor valóban jó lelkipásztor, buzgó, szent pap legyen.

Megértetted-e, hogy a jó híveknek milyen nagy, szent hivatása minden lehetséges módon közbenjárni Istennél a lelkipásztorért és őt magát is segíteni egyszerűen és okosan úgy, ahogyan épp tudják? Erről a nagy, szent és annyira fontos igazságról van szó ebben a könyvben.

A test erős támasza a fejnek

„Amint a test egy, bár sok tagja van, a testnek pedig minden tagja, bár sok, mégis egy test, úgy van Krisztus is.” (I Kor. 12, 12.)

„Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenkint tagjai. Éspedig némelyeket az Isten az Egyházban először apostolokká tett, másodszor prófétákká, harmadszor tanítókká...” (I Kor. 12, 27—28.)

„És ő maga megtett némelyeket apostoloknak, némelyeket pedig prófétáknak, másokat meg evangélistáknak, másokat pedig pásztoroknak és tanítóknak, hogy alkalmassá tegye a szenteket a szolgálat munkájára Krisztus testének kiépítése végett, mígnem mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, férfiu tökéletes-ségre, olyan életkorra, melynek mértéke Krisztus teljessége...” (Ef. 4, 11—13.)

„Mindenképen növekedjünk öhozzá, Krisztus-

hoz, aki a fej és akitől van az egész testnek az egybeerősítése és egybekötése minden összekötő íz közreműködésével mindenegybes tagra kimért tevékenységben; így történik aztán a test növekedése a maga épülésére a szeretetben." (Ef. 4, 15—16.)

„Mert mi az ő testének tagjai vagyunk, húsból és csontjaiból valók." (Ef. 5, 30.)

Szent hitünk csodálatos tanítása szerint Krisztus és hívei között olyan összefüggés van, mint a fej és a többi testrészek között. A fej a legfőbb rész, de a többi is fontos, és ezekkel együttesen alkot egészet.

Milyen nagyon megtisztelő ez a hívekre, hogy ilyen szoros életkapcsolatban vannak Jézus Krisztussal. Ezt a szoros kapcsolatot a megszentelő kegyelem teremti meg, és csak azzal áll fönn. Addig tart, amíg a megszentelő kegyelem állapotában vagyunk, és amilyen mértékben vagyunk a megszentelő kegyelem állapotában, olyan szorosan tartozunk Krisztushoz.

De ilyenfajta szoros kapcsolat van a pap és hívei között. Emlékeztek, hogyan mondta Jézus: Amint engem küldött az Atya, én is küldelek titeket; legeltesd bárányaimat, legeltesd juhaimat; akiknek megbocsátjátok bűneiket, meg vannak bocsátva. — A pap Krisztus helyettese. A láthatatlan Krisztus megváltó, megszentelő szerepét tölti be. Abban a nagy családban, amelyet egyházközségnek neveznek, a lelkipásztor a fej. Általa származik mindaz a szent és üdvös dolog, amit Krisztustól várunk. Nagy áldása a családnak, ha egészséges, derék, becsületes, jó és szent feje van. Még nagyobb áldása a hívek közösségének, ha Krisztus Szíve szerint való fejük van a papban, a lelkipásztorban.

Nem szabad azonban sohasem felednünk, hogy amint a test szorosan tartozik a fejhez és szilárdan tartja azt, úgy kell a híveknek is tartozniok Krisztus papjához, lelkük atyjához, pásztorához és olyan szilárdan tartani fönn tekintélyét, becsületét, védelmét, lelke szentségét, apostoli buzgóságát. Hogy véd a kéz, ha a szemet, fejet valami bántalom éri!

Milyen fonák és egészségtelen állapot volna, ha a testrészek egyszer elhatároznák, hogy többet nem lesznek hűségesek a fejhez, nem támogatják, nem hordják, nem táplálják, nem erősítik, nem védik, még csak jó viszonyt sem tartanak fönn vele. Ugye ők maguk a lázadók, a pártütő részek sem élnék túl a pártütést. A fejzel együtt pusztulnának el. A papi fej, ha nem is függ ennyire a hívek jóindulatától, mégis erősen függ attól, a hívek lelki jóléte pedig valóban nagyon is attól függ, hogy a fej ép-e, egészséges-e, egészen a testnek él-e.

Csak azon az egyházközségen van Isten nagy, szent áldása, amelyben pap és hívek úgy tartoznak össze, mint az ép testben a fej és a többi testrészek.

Ezt a szent kapcsolatot erősíti a hívő nemcsak akkor, amikor ő maga él buzgó keresztény katolikus életet, hanem akkor is, éspedig nem is kicsi fokban, amikor a fejért, a pásztorért imádkozik, könyörög Istenhez, érte jót cselekszik, áldozatot hoz.

Milyen kedves lehet ez Krisztusnak, aki az Egyháznak, minden hívőnek feje, éltetője, és mily mérhetetlenül hasznos nektek, Kedves Hívek, akik minden jóságotokat és keresztény boldogságotokat Krisztustól nyeritek.

Jézus Krisztusnak azért olyan kedves, ha ti

minden buzgósággal és szorgalommal segítitek, erősítitek a közvetlen fejet, a papot, mert Ő általa akar kiáradni rátok, általa akar minden jót, minden áldást, kegyelmet, üdvösséget közölni veletek. Az Ő nagy, szent vágya az, hogy ti mindannyian minden lelki jóban gazdagok és ékesek legyetek. De ez csak úgy lehet, ha lelketek feje, pásztora egészen Jézusé, az Ő tökéletes kezes eszköze, javai gátlástalan közvetítője. Azért tehát Krisztus első és leghőbb vágya az, hogy helyettesei, az ő papjai hibátlanok, épek s egészen az övéi legyenek. Szent szeretetben, hűségben, áldozatban Vele egybeforrva éljenek. — Mennyire Szíve szerint való tehát minden jótett, mellyel a papokat segítik a hívek, hogy teljesen Krisztuséi lehessenek.

Nektek pedig, Kedves Hívek, azért olyan méretetlenül hasznos, mert a Krisztussal egybeforrt papok titeket is hamarosan egybekapcsolnak Krisztussal. Éltetek csodálatos színt és értéket kap. Kezetek munkája akkor már nem egyszerű fáradság vagy robot lesz, hanem Krisztussal együtt végzett szent cselekedet, amellyel bűneiteket törlesztitek, magatokat üdvözítitek, a mennyországot készítitek elő, és másokra is üdvözítő szent hatást fejtetek ki. Krisztus kincsének szent edényei lesztek. Ő milyen más lesz akkor egy kapavágás, egy söprögetés, egy varrás, egy főzés, egy írás, egy beszélgetés, egy ima, egy lemondás, egy szenvedés! Az Krisztusnak lesz kapavágása, söprögetése, varrása, főzése, írása, beszélgetése, imája, lemondása, szenvedése. Olyan értékes, mintha Ő maga-itt a földön csinálná azt, mert most veled egyesülve végzi ugyanazt.

Csodálatos világ, csodálatos élet ez. Hogy el-símulnak majd akkor a nagy társadalmi ellentétek, osztálygöögök, rangéhségek, lenézések, megvetések!

Hiszen csak az számít, hogy van-e igazán, egészen Krisztus egy lélekben. Ha van, akkor ahhoz képest szemét számba vehető minden nagy üres emberi rang és felfuvalkodott méltóság. — És megnyílik az élet értelme. Krisztus Szívében, szeretetében mint tükörben már ragyogva fog visszaverődni ránk minden emberi kicsiség, szegénység, nélkülözés, munka, verejték, kereszt, szenvedés... De ugyanabban a tükörben ijesztően semmivé zsugorodva, sőt talán vádlóan mered ránk minden nagy gazdagságunk, minden hiú berzenkedésünk, érzékiségünk, élvezetünk, rangunk, dicsőségünk, mert ezek Krisztus Szívének tükrében, ha nem bűnök (és éktelenségek), legalább is por és hamu.

Ez a krisztusi élet mélysége, szépsége s boldogító ereje!

De ezt csak akkor éljük meg sokan vagy talán mindnyájan is együtt, egy szent testvériségben, ha a papokért igen sokat buzgólkodunk, hogy ők maguk ennek az igazi krisztusi életnek tökéletes élői, hordozói és a lelkek számára közvetítői lehessenek.

Akkor lesz az emberiség egy egészséges, erős, boldog test Krisztussal, a fővel, a papsággal mint összekötő szervekkel és a hívekkel mint tagokkal.

Rejtett kincsek

Csodálatos kincseket rejtett el a jó Isten a hivatással és a felszenteléssel a pap lelkébe.

Mily nagyra értékeljük szemünk világát. Egészen nagyra pedig csak az értékeli, akinek volt, de már nincs szemévilága. A vak minden földi kincsét odaadná a látásért. Nem csoda, olyan nagy dolog

az: látni, fényben járni, ismerni a dolgokat, szépségükben gyönyörködni.

Testvérek! Van ennél a látásnál sokkal nagyobb és értékeesebb látás is. Hogy van, azt sejt-hetjük, mert az a világ, amelyet szemünk lát, akár-milyen tarka-barka és szépséges is, mégis semmivel sem több, mint anyagi, testi világ. Szemünk nem is képes egyebet látni, csak azt, ami anyagi, testi. Márpedig az anyagi és testi szépségnél alacsonyabbrendű, kisebb értékű szépség nem is lehet. De magasabbrendű, nagyobb értékű felmérhetetlen fokozatokban lehet, fel egészen az Istenig, az Isten szépségéig, amely már végtelen szépség. Ezeknek a fenséges szépségeknek szemléletére a testi szem alkalmatlan, semmit sem ér. Ér azonban a lelki szem és főleg az a lelki szem, amelyet az igaz hit tett tisztává, látóvá, fényessé. Ez a látás sokkal nagyobb kincse az embernek, mint a testi szem.

A hívő léleknek felbecsülhetetlen nagy kincs van birtokában a hittel, a hit világosságával, látásával. Olyan dolgokat lát vele, amelyeket a hitetlen nem lát. S ezek szebbek, sokkal szebbek, jobbak, értékeesebbek és tartósabbak, mint minden, amit a testi szem lát.

Ugye láttátok már, hogy mennyire lehet a hétköznapi embernek tévelyegni a lélek sötétségében, a bűn és kárhozat árnyékában vakoskodni, meny-nyit lehet nyugtalanzkodni, keseregni, gyűlölködni, veszekedni apró kis dolgokért, melyeket oly nagyra tartanak, mert nagyobbakat nem ismernek? Mennyire lehet földies szeretettel odatapadni dolgokhoz, személyekhez, mintha valami kis istenségek volnának és örökre boldogítani tudnák az embert, lelkét is. Aztán keserűen tapasztalják meg, hogy mennyire nem tudnak tartósan boldogítani a földies

dolgok, különösen nem bírják boldogítani a lelket, amely nagyobbra született.

Istenünk, add nekünk annak a nagyobb és szebb világnak a látását, hogy örökre boldogok legyünk általa!

Testvérek! Isten a papnak adta azt a küldetést és a felszenteléssel lelkébe tette azt a művészetet, hogy lelki szemünket nyitogassa és mindig jobban felnyissa mennyei látásra, Isten fényére, annak a csodálatos világnak szemléletére.

Hogy azonban ez a csodálatos művészet lelki szemünknek sokat használjon, mindig jobban felnyissa örök szép látásokra, ahhoz kell, hogy a pap maga buzgó lélekkel emelje ki lelkéből és gyakorolgassa ezt a művészetet. Az ő emberi természetében is marad a papszentelés után is sok ellentétes dolog, ami nem kedvez ennek a művészetnek. Itt jöhetnek nagy segítségére a jó hívek. Sok imával, könyörgéssel, Istennek bemutatott apró áldozatokkal kell a papok számára nagyon sok kegyelmet eszközölni a jó Istentől, hogy a papok maguk is egészen hitből éljenek és jól értsenek ahhoz a művészethez, amellyel az emberek lelki vakságát gyógyítják, lelki szemüket Isten csodálatos világosságára megnyitják és életüknek új fényt, új szint, új értelmet, szépséget, boldogságot adnak.

Nagy, szent igazság ez, amelyet meg kell érteniök legalább a jobb híveknek.

Csodálatos kincsesbánya a papi lélek. Minden papi lélek, amelyet Isten tett pappá. De mint az emberi testben nagyon fontos kölcsönhatás van képességeink között, hogy egyik a másikat segítse, hasonlóképen a természetfölötti világban, Isten családjában is ilyen fontos kölcsönhatás van. A pap hivatása, hogy a legszentebb kincseket folyton adja. Vajjon nem a hívek feladata-e, hogy viszont

segítsék lelkük pásztorát, hogy lelke újra teljék kincsekkel, kedve, buzgósága ne lankadjon, lelkeket megszentelő művészete el ne tompuljon? Vajjon nem méltó és igazságos ez a kölcsönhatás?! És nem Krisztus akarata-e?!

Hányszor láttatok már, hogy az újmisék milyen buzgón kezdi lelkipásztori munkáit. De sokszor láttatok azt is, hogy miként lohad le nagy hite, buzgósága, munkája, ügyessége. Miért lohad? Hát vajjon gondoskodtatok ti arról, hogy el ne fogyjon mécsesének olaja, lelke ereje, buzgósága?! — Kezdjétek el buzgón e segítséget és tartsatok is ki benne! Majd meglátjátok, hogy mennyivel több lesz a papi szentség, jóság, buzgóság. Természetesen egy-két nap alatt nem lehet mindent jóvátenni. De az évek folyamán sokat lehet. Isten nagyon segít majd benneteket e szent törekvésekben.

Sokat lehetne mondani a papok lelkének rejtett kincseiről. De csak a hit világosságát akartam hosszabban magyarázni. Rövidebben szólok még egyéb kincsekről.

Csodálatos rejtett kincse a pap lelkének, hogy életet sugároz. Lelki életet. Nemcsak közvetít a szentségek kiszolgáltatásával, amikor — mint tudjátok — inkább Jézus Krisztus az, aki életet visz lelketekbe. Ilyenkor a pap csak közvetíti az isteni életet. De a pap lelke maga is titokzatos nap, amelyben tavaszi élet serkentő erői vannak elrejtve.

Bizonyára láttatok már buzgó papot, akinek puszta jelenlététől is felderülnek az élet gondjaitól bánatos arcok, a hétköznapi keresztszerepeitől megnehezült szívek, lelkek megkönnyebbülnek, mintha Isten életének parányi részecskéje jutna lelkéből a testvérek lelkébe. Valóban a jobb, szebb, szentebb és boldogabb élet napjává tette Isten a pap lelkét.

De ez a nap rejtett kincs. Magának a papnak is sokat kell dolgoznia azon élete csöndes rejtekében, hogy lelke napja ragyogni, sugározni tudjon. Azonban legalább ilyen fontos a hívek munkája, vagyis imádsága, könyörgése és apró áldozatai a papokért Isten felé, hogy lelkük valóban ragyogjon, sugárzó nappá legyen, amelytől új életre éled az emberek szíve-lelke.

Rejtett kincse a pap lelkének, hogy titkos rádióleadó. Ha buzgó a pap és a leadó jól működik, a hívek sok-sok benyomást észlelnek lelkükben: istenes gondolatokat, szent érzéseket, üdvös vágyakat, jó elszánásokat tisztább, becsületesebb, jobb, szebb életre, erényekre, istenszeretetre, emberszeretetre, adakozásra, szíves segítő szolgálatra és sok egyéb értékes cselekedetre. Nem is lehet tudni, hogy egy-egy szép és szent lelki felbuzdulás leadóállomása hol van. De tudnotok kell, Kedves Hívek, hogy ezek a leadóállomások főleg buzgó, szent papok kezében vannak.

A szorgos leadásnak azonban sok gátlása van a pap lelkében is, életében is, környezetében is. Milyen fontos feladata a jó híveknek, hogy titkos szolgálataikkal elhárítsák az útból ezeket az akadályokat.

Milyen értékesek ezek a szolgálatok! Ha nem több is némelyik, mint egyetlen fohász Istenhez jó papokért. Gyakoroljátok szorgalmasan, Kedves Hívek! Isten nagylelkűen viszonzozza kis szolgálataitokat is és megadja majd azt a jutalmat, hogy lelkipásztorotokban Isten legáldottabb kincsét nyertek el.

Veronika, Cirenei Simon

A pap életútja: keresztút.

Ez természetes, hiszen a pap nemcsak Krisztus követője, hanem Krisztus legsajátosabb papi, megváltói szerepének folytatója. Azt pedig tudjuk, hogy Krisztus legsajátosabb papi, megváltói szerepe életének feláldozása volt. És ez nem egyszerűen, hanem vérverejtékesen, kínosan, gyötrelmesen történt a kereszten.

A papnak csak részecske jut Krisztus keresztjéből és keresztútjából, vagyis szenvedései teljéből. De ez a részecske olyan igazában részecske lesz Krisztus szenvedéséből. El is lesz nyújtva hosszasan, az egész életre. Majd kevesebb, majd több érvényesül belőle.

Száz és ezer alkalma és módja van annak, hogy a papnak kijusson a keresztből. Sokszor nem is kell zsidó és pogány, bűn vagy rosszakarat hozzá, mint Jézus életében. Tudnak a hívek is keresztekét ácsolni. Egyik-másik valóságos mester ebben. Pedig talán meg van győződve, hogy Istennek tesz szolgálatot vele. És lehet, hogy talán nem is téved egészen. Szóval kereszten nem lesz hiány a pap életében. Sőt minél inkább olyan pap valaki, amilyennek lennie kell Isten akarata szerint, vagyis minél inkább ismer rá a papban Isten az ő szent Fia papi vonásaira, annál nagyobb gonddal rendezi életét úgy, hogy az összeforrjon a keresztfával. És a valódi pap, az Isten Szíve szerint való pap legfőbb jellegzetessége éppen az, hogy megérti a keresztet, elfogadja Isten kezéből, beleegyezik abba, hogy ő is elsősorban keresztjével segítse és mentse az emberek lelkét.

Mindez azonban nem jelenti, hogy a papnak azért, mert pap, valami nagy kedve volna szen-

vedni, vagy bizonyos eltompulás vagy érzéketlenség volna lelkében a szenvedéssel szemben. Nem, a pap is érző és érzékeny ember. Sokszor finomabban érző és érzékenyebb, mint az átlagember. Ő valóban szenved a keresztt alatt. Mint Krisztus is szenvedett. Isten nem mentesíti ettől azért, mert sajátosan kiválasztotta nagy szeretettel. Fiát sem mentesítette, sőt nem is könnyítette.

Most kapcsolódik aztán, amit itt mondani akarok: Veronika és Cirenei Simon.

Milyen jól esett Jézusnak. Mikor elmerült a gyötrelmek tengerében és semmi enyhületben nem volt része. Az erős Jézusnak, az Istenembernek milyen jól esett két ilyen egyszerű emberi részvét is.

Pedig ezek nem könnyítettek lényegesen Jézus szenvedésén. Folytatódott az pontosan tovább. De ez a figyelem, ez a tapintat, ez a jóakarat, vagy mondjuk Cirenei Simonnál az a lassan felmelegedő segítő szeretet (mert Simon duzzogó szíve lassan felengedett), az az együttérzés, az az összetartás! Jézus istenemberi Szívének ez nagyon, de nagyon jól esett. Mindjárt áldotta is őket ezért. Veronikát csodálatos emlékképpel ajándékozta meg visszaadott kendőjén, Simonnak pedig szíve alakult át, új emberré született.

A pap nem olyan erős ember, mint Jézus. Annál kevésbbé Istenember. Természetes, hogy a kereszthordozásban való elhagyatottság méginkább nehezedik lelkére. Milyen jólesik ilyenkor a leg-egyszerűbb segítség, a legkisebb könnyítés is. Még ha nem is szeretetből jön, hanem például csak udvariasságból.

Vannak a pap keresztútjának haszonlesői, becsületrablói és élvezői, akik bűnös vigaszt kínálnak fel neki. Ezek hiénák báránybőrben. Mennyire

kellene jó híveknek ilyenektől is védeni a kereszttutat járó, magába zuhant papot. Az igazán jó keresztény híveknek van eziránt is pontos érzékük. A pap legveszélyesebb órái a levertség, szomorúság, a búskomorság, a hívekben való csalódás órái. Fokozottan kell ilyenkor imádkozni érte. Mert azt is tudni kell, hogy a legvalódibb vigasz és lelki felemelés csak Istentől jöhet. S a buzgó ima, főleg buzgó közös ima az eszköz hozzá.

Kimondhatatlan nagy kincs és segítség papok életében a mélyen becsületes, vigasztaló, támogató hívő. Szent hivatásuk is ez a jó híveknek, ha nem is nagyon magyarázzák a papok. Meg kell ezt érezni Jézus közelében a hívőnek. Jézus lesz az, aki aztán majd azt is megsűgja, hogy miben és hogyan történjék a segítség.

A hálás viszonzást pedig ne a paptól várja az ilyen jó hívő, hanem Istentől, aki annál inkább megadja azt, minél kevésbé kíván az ilyen jótétlélek akár Istentől, akár a paptól bármiféle visszatérítést.

Dehát miért nem beszéltek erről a papok?

Ha ilyen nagyfontosságú a hívek *lelki* segítése a papok számára, a papoknak pedig éppen elég nehézségük és kereszttjük van, hogy ilyen támogatásra rászoruljanak, miért nem mondták már régen, hogy kicsi kortól belenevelődtek volna a hívek? Mennyit jelentett volna a papságnak, az Egyháznak, az egész lelkipásztori munkának ez a ránevelődés a papok lelki segítésére. — S a papok mintha összebeszéltek volna, úgy hallgattak erről. A hívek pedig természetesen azt hitték és hiszik, hogy a

papoknak imádságban és áldozatban jóval kevesebbet kell erőlködniök, mint a híveknek, hiszen ők kiválasztott lények, talán egész természetük is sokkal jobb, mint más keresztényeké, és ami fő, minden bizonnyal be van már biztosítva üdvösségük Istennél. Legfeljebb egészen különös buzgóságból imádkozik némely pap olyan szorgalmasan és kéri mások kegyelmi támogatását — a nélkül, hogy arra igazán rászorulna.

Azt meg, hogy itt-ott egy pap hetenkint gyónik paptársánál a templomban, tehát a hívek szeme előtt, igazán nehéz volt mire vélniök néhol a szemlélőknek. Isten bocsáss meg, — mondta magában némelyik — mit csinálhat ez a pap hétközben, ha ennyiszor kell neki gyónnia. Aki pedig meg volt győződve arról, hogy csak a halálos bűnöket kell gyónni, az meg gyanút fogott az ilyen gyónó pap ellen.

Szóval a hívek nem voltak kioktatva és ránevelve arra, hogy a papokat lelkiileg segítsék. Természetes tehát, hogy ilyen irányban alig is tettek valamit.

Vajjon miért nem beszéltek a papok?

Ki tudja pontosan, miért? Pedig egész biztosan volt közöttük sok olyan, aki tudta, hogy milyen fontos a jó lelkek imája a papért, aki érezte is, hogy mennyire rászorul a lelkek imájára, aki kért is néha apáca nővérétől vagy másoktól imát, hogy jó pap lehessen, aki leveleit szívesen zárta ezzel a néhány szóval: imáiba ajánlja magát...

Semmiesetre sem beszéltek össze a papok, hogy a hívek lelki segítségét nem akarják igénybe venni. Az sem játszott döntő szerepet a papok magatartásában, hogy ne tudjanak a hívek a papok lelki nehézségeiről, hiszen nem voltak a papok sohasem annyira szűk látókörűek, hogy ne tudtak volna a

nép árgusszemeiről és nagyon is élénk, sőt biztos megérzéseiről a papok személyi, papi értékeit vagy hibáit illetően. A kevélységre sem lehet gondolni, mintha bizony a papok nem akarták volna magukat lealacsonyítani ilyen függő viszonyral a hívek felé, mert hát a jámborabb papok csak nem voltak kevélyek és azok sem oktatták ki a híveket. Ami pedig a függő viszonyt illeti, a papok bizony anyagi dolgokban és társadalmi vonatkozásokban könnyen elfogadták a világiak segítségét és az abból eredő függő viszonyt.

A magyarázat valószínűleg az lesz, hogy amikor még nagy volt a hit és buzgóság, mint az apostolok korában és az üldözések idején, amikor is annyian lettek vértanúk, akkor a papok és hívek *egyek voltak*, egy istencsaládját alkották s közös buzgósággal emelkedett lelkük Isten felé. Inkább a *közösségért* imádkoztak és nem az egyesekért. Csak amikor egyesek hite és élete veszélybe vagy válságba került, akkor imádkoztak szorgalmasan külön is azokért. Nem volt tehát szükség magyarázni, hogy a papokért külön is imádkozzanak. — Később aztán, amikor gyöngült, sorvadt és kihűlt a lelkekben a buzgóság és vele együtt lassan a hit is, akkor meg már sem közösen, sem magánosan nemigen imádkoztak a hívek még önmagukért sem, annál kevésbbé másokért és legkevésbbé a papokért, akikről úgyis azt gondolták, hogy pont az imádkozás a mesterségük.

Lassacskán azonban visszatér az első keresztények buzgósága, vagy legalábbis annak a buzgóságnak igénye. Akik ebben a szellemben élnek, azok hamar megérik, hogy a krisztusi nagy hithez és buzgósághoz elsősorban a papok nagy hite és buzgósága szükséges. És arról gondolkoznak, nem tudnának-e ehhez ők is segíteni?

Igy fejlődik ki a papok lelki segítése.

A legfontosabb Katolikus Akció

Isten olyannak teremtett bennünket embereket, hogy életünk célját csak embertársaink közreműködésével érhetjük el. Világra se jön egy ember, csak két személy akaratával. És mi kell ahhoz, hogy a csecsemő derék ifjúvá, hajadonná fejlődjék?! Mi kell ahhoz emberi jóakaratban, odaadó nevelésben, áldozatkészségben, türelemben?! És hány ember cselekedete, szinte szolgálata veszi körül a kis emberpalántát családban, iskolában, templomban, hogy e nevelői hatások folytán előálljon a becsületes ember!

Igy van ez a lelkek sorsában is. Minél több okos gond, szeretet, oktatás, nevelés, ima, áldozat veszi körül a lelket, annál jobban fejlődik. Isten gondolta el így. Az Anyaszentegyház a lelkek csodálatos nagy szövetsége az örök üdvösségre.

Ennek a szövetségnek lelke a szeretet. Minél inkább tudnak a hívek a szeretet találékonyságával egymásért áldozatot hozni, egymásnak szolgálatot tenni, annál biztosabban megy előre üdvösségük ügye.

Ez a Katolikus Akció alapgondolata.

Ma már mindig többet beszélünk arról, hogy egymás testi-lelki ügyével jóakaratúlag törődnünk kell. Segítenünk kell egymást! Isten kívánja ezt. Nem lehet közömbös számunkra, mi van és mi lesz az embertestvérről! Felelünk egymásért is! Minél közelebb van valaki hozzánk, annál inkább. De egy kicsit felelünk még a legtávolabb lévő pogány lelkéért is. Hiszen egészen szorosan összetartozunk Krisztus Jézusban.

Nem könnyű ezt megértenünk addig, amíg szívünk nem melegedett fel Jézus Krisztus szeretetére. De ha egyszer felmelegedett, akkor leg-

alábbis olyan jól értjük, mint azt, hogy vér szerint való testvérünket, akit szeretünk, illik szívvel-
lélekkel segíteni.

Sokat hallottatok már, Kedves Hívek, a Katolikus Akcióról. Bizonyára tapasztaltatok is, mennyi ügybuzgósággal dolgoznak benne papok és világiak. Talán már sokalltátok is. Talán nem is értitek néha. Hát igen. Amíg szívünk hideg és közömbös aziránt, mi van a Krisztus vérén megváltott testvérelkekkel, addig nem hajt bennünket buzgóság. De ha kigyulladt bennünk Krisztus szeretetének tüze, akkor már nagyon érdekel a lelkek sorsa.

Tehát a szereteten múlik az önzetlen, áldozatos szolgálat, az érzék, az ügybuzgóság. Ezt kell elsősorban nevelni magunkban és egymásban. Csak akkor lesz valódi, életképes katolikus akció. Mert a katolikus akció élettevékenység akar lenni. Annak az életnek gyarapító tevékenysége, amelyet Jézus hozott s akarta, hogy mindenkinek bőven legyen része benne. A katolikus akció tehát nem akármilyen tevés-vevés, járás-kelés, hanem a legvalóságosabb krisztusi életnek szorgos gyarapítása bennünk. Ennek az életnek lelke pedig a szeretet. Tudjátok, hogy Jézus szavai szerint ez a legfőbb parancs, az apostolok pedig világosan magyarázták, hogy ezen fordul az egész keresztény élet.

De ha ez valóban így van, akkor valakinek a szeretetéért nagyon sokat kell imádkoznotok. Vajjon ki ez? A pap, lelketek pásztorja. Ő a vezető Krisztushoz. Ő a krisztusi élet közvetítője. Ha benne nincs meg bőven a krisztusi élet, főleg pedig a krisztusi szeretet, akkor igazán nehezen lesz meg a hívekben. *Minden katolikus tevékenység, szorgos gond között a legelső, hogy a papokban, a lelkipásztorokban meglegyen és bőven legyen Krisztus*

élete, főleg pedig Krisztus szeretete. Mert csak akkor árad szét ez az élet a hívekre.

Nem tapasztaltatok-e még, hogy ha a papban megvan Krisztus szeretete, mennyire hat a hívekre? Hogy fognak szikrák a lelkek az ő szeretetétől, amely jóságban, áldozatban árad feléjük.

De vajjon foglalkoztatok-e már egy kicsit azzal is, hogy milyen nagy dolog ez a tiszta, önzetlen, áldozatos papi, lelkipásztori szeretet? Hogy az nem terem csak úgy egyszerre vagy könnyedén a papi szívekben! Sok akadály áll útjában. Annyi mindenféle nehézség van a pap életében, amely meggátolja a szent papi élet és szeretet fejlődését! Gondoljatok csak az emberi természet, a csábító világ, a sátán sok kísértésére! Gondoljatok a sok fárasztó, kimerítő munkára, amikor alig jut a pap a szükséges pihenéshez, hogy saját lelkével is törődhessek. Gondoljatok a sok meg nem értésre, gyanúsításra, gyűlöletre vele szemben, amelyek kedvét szegik. — Bizony nagy csoda volna, ha a pap csupa szeretet volna. Ahhoz igazán angyali természet kellene.

És mégis igaz marad, hogy a keresztény élet szépsége, ereje, boldogító hatalma csak akkor tud kibontakozni, ha a papok át vannak hatva ettől az élettől, főleg pedig Krisztus szeretetétől.

Nem érzitek tehát, hogy ilyenformán a Katolikus Akcióban legfontosabb az a tevékenység, amely a papok *igazi krisztusi élete* körül szorgoskodik? Kedves Hívek! Itt kellene megtennetek mindent, ide kellene fordítanotok elsősorban minden szent gondot, jóakaratot, buzgóságot. Mert ezzel áll vagy dől a hívek és az egész társadalom igazi krisztusi élete. Ha ez nincs, ha a fej nem erős, ha a gyökér nem életképes, akkor hiába a tagok, az ágak erőlködése, nem lesz egészséges, fejlett szer-

vezet, szép terebélyes fa, amely évről-évre megtermi a maga kitűnő gyümölcseit.

Talán azt mondjátok erre, hogy ezt értjük, de azt nem tudjuk, hogy mit is tehetnénk mi ezért? Erről is szólok bővebben mindjárt. Itt most csak az a fontos, hogy nagyon vegyétek szívetekbe-lelketekbe a szent elhatározást: *akarjuk a papokat, főleg saját lelkipásztorunkat segíteni, nagyon segíteni, hogy igazán Jézus Szíve szerint való pap lehessen és megtehessen mindent, amit Jézus elvár tőle.*

Higgyétek el, Kedves Hívek, hogy ezen a ti erős, szent szándékotokon és annak megvalósításán múlik a nagy keresztény katolikus élet és az egész társadalom átalakulása Krisztus Szíve szerint.

Nem szégyeljük!

Keresztelő Szent Jánoshoz tódult a nép. Csozálták életét, magasztalták tetteit, elfogadták tanítását, megvallották bűneiket és fölverték tőle a Jordán-folyóban a bűnbánat keresztségét. Pedig a tanítás elég kemény volt. Szent János nem nagyon válogatta a szavakat. Viperák fajzatának is elmondotta hallgatóit. Még a farizeusok sem merték leinteni a bátor apostolt, csak a papokkal, írástudókkal egyetértve hivatalos küldöttséget menesztettek és az által vonták kérdőre, hogy ki ő és miért keresztel. Ezeknek éppúgy megmondotta, mint a népnek, hogy: „Utánam jön, aki erősebb nálam, kinek nem vagyok méltó leborulva megoldani saruszíját.” A küldöttség tehát feltette egyenesen a kérdést: Ki vagy te? János pedig megvallotta és nem tagadta, hogy ő nem a Krisztus.

Dehát Illés vagy-e? És mondá: Nem vagyok. Próféta vagy-e te? És felelé: Nem. Mondák azért neki: Ki vagy tehát, hogy feleletet vigyünk?... Mit mondasz magad felől? János erre azt válaszolta, hogy: Én vagyok a pusztában kiáltónak szava...

Mindíg foglalkoztatta a kíváncsiakat, az Istennel hadilábon álló embereket pedig valósággal izgatta a kérdés, hogy ki és mi a pap?! Különösen izgató jelenség ilyenek számára a buzgó, kifogástalan életű, bátor és szokimondó pap, aki Isten nevében beszél. Ki vagy te? És miért beszélsz így? És mit akarsz?

Bizonyos értelemben titokzatos lény a pap.

Még a jó hívek is úgy gondolják, hogy sok titok lehet a pap lelkében. Mindegyik pap lelkében. Nemcsak azért, mert az emberek bűnei vannak oda eltemetve, hanem főleg azért, mert a nőtlen pap egész lénye Istenhez való különös viszonya miatt titokzatos.

Van is ebben valami. Annyira igaz ez, hogy még mi papok sem látjuk át világosan a sok titkot, amelyeket Isten ránk bízott. Aki mint pap csak Istennek él, annak szeme mindig világosabb lesz. Mindíg többet lát a titkokból. De még az ilyen pap szeme előtt is sok rejtély marad. Nem is kell ezen csodálkoznunk. Hiszen itt a földön, mint Szent Pál apostol mondja, rejtvényt szerűek a dolgok.

Gyakran érezzük mi papok a hívők kérdő tekintetét rajtunk. Szeretnének lelkünkbe látni. Azzal kapcsolatban, hogy e könyvecskében világosan szólunk a papok lelki segítésének szükségéről, a hívők szemében még csak megnőnek a kérdőjelek.

Kik tehát a papok? -- kérdik.

Illik Keresztelő Szent Jánossal nekünk is megvallanunk és nem tagadnunk, hogy mi nem vagyunk a Krisztus, sem Illés, sem próféták. Krisztus meg-

váltó, megszentelő hatalmát, küldetését hordozó és teljesíteni igyekvő egyszerű emberek vagyunk.

Megvalljuk és nem tagadjuk, hogy a mi természetünk is az Ádámban elbukott és megsebesült emberi természet, mely csak akkor alakul át jelentősen és nemesül meg és él Krisztushoz méltó életet, ha becsületességben, maradéktalan kötelességteljesítésben, Isten iránt való odaadásban hősiességig tud emelkedni.

Megvalljuk és nem tagadjuk, hogy a papszentelés nem tesz bennünket szentekké, csak biztosítja a szent papi élet kegyelmeit arra az esetre, ha magunk is megteszünk mindent.

Megvalljuk és nem tagadjuk, hogy a papi reverenda még nem jelenti azt, hogy aki hordja, az emberileg a legkiválóbbak közé tartozik, küldetésének pedig mindig magaslatán áll.

Megvalljuk és nem tagadjuk, hogy a magános papi élet, ha igazán becsületes akar lenni, próbára teszi minden erőnket és minden jóakaratusunkat és a leg súlyosabb belső küzdelmek elé is állít nem egyszer.

Megvalljuk és nem tagadjuk, hogy mi nagyon rászorulunk a Krisztushoz hű lelkek erkölcsi és kegyelmi támogatására. Amikor pedig lelkünket megemeli az ilyen segítség, akkor az nagyon jól esik, s ha nehéz helyzetekben vagyunk, szinte megújítja papi hivatásunkat.

E vallomásunkat nem szégyeljük. Az igazság szabadít meg bennünket is, mint mondja a Szentírás.

Mit is tegyünk tehát?

Mit tegyen a nyáj a pásztoráért, hogy sikerüljön a papi tevékenység legnehezebb és legfontosabb része, vagyis az, hogy magában a papban legyen és bőven legyen Krisztus élete, főleg pedig Krisztus szeretete?!

Mielőtt erre a nagyfontosságú kérdésre részletesen felelnénk, előbb valami nagyon vigasztalót mondok nektek, Kedves Hívek! Ez pedig az, hogy

Ti már értitek is valamennyire, sőt gyakoroljátok is ezt a nagy, szent segítséget.

Nézzetek csak szét a templomban. Ezeket a falakat, tetőt, tornyot talán őseitek építették. Lehet, hogy egyiktek-másiktok ősei saját kezükkel is segítettek, amint az régebben olyan természetes dolog volt a hívő nép számára.

Aztán nézzétek csak, mi minden van a templomban. Talán a padokat is közadakozásból csinálták. Az oltárokat, szobrokat, képeket, keresztekét, oltárterítőket, gyertyatartókat, gyertyákat, szőnyegeket: mind nélkületek szerezték talán be? Ugye a legtöbb helyen egyik hívő erre, másik arra mutatna rá, ha megkérdeznék őket, ki mit adott az Isten házának.

És hány jó lélek szokott szorgoskodni, hogy virágok díszítsék az oltárt, hófehérek legyenek a terítők és a kehelykendők, pormentes az oltár, jól feltakarított legyen az egész templom. És még közelebb az Úr Jézushoz: hány léleknek és hány családnak telt kedve abban, hogy misekelyhet vegyen, áldoztatókelyhet ajándékozzon a templomnak, esetleg ékes szentségmutatót. Hány és hány esetet tudunk, amikor nagy buzgósággal állnak össze a hívek s arany-, ezüstékszereket, tárgyakat

adnak oda, hogy azokat összeolvastva, belőlük készüljön a szép szentségmutató. Az egyik vidéki templomban megcsodáltam az oltárszekrény gyönyörű művészi arany-ezüstajtaját, amelyhez az anyagot négyszáz hívő adta össze abból az egyházközségből. Ötven hadiözvegy karikagyűrűje is az adományok között ékeskedett. Ugyanott láttam az oltár előtt szőnyeget, amelyen nyolcvan szövőleány keze dolgozott.

Ma már szinte szokásba jött templomot úgy építeni, hogy egy-egy téglát árát kéri, gyűjtögetik a hívektől. Mily sokezren építenek így egyetlen templomot.

Ugye milyen fontosak közreműködések ezek ahhoz, hogy a legszentebb áldozat méltóképpen legyen bemutatva, hogy az egész templom valóban Isten házának ékességében díszeljen, hogy az Úr Jézus Krisztus jól érezze magát közöttünk.

Legközelebb van a szentáldozathoz az ostyának és bornak készítése a szentmise céljára. Voltak kiváló keresztények, még királyok is, akik nagy gonddal és tisztelettel maguk vetették, aratták a gabonát, amelyből az Úr Jézus teste lett; és maguk szüretelték és sajtolták a szőlőt, amelyből az Úr Jézus vére lett. Mennyi szeretet volt ezek szívében az eucharisztikus Jézus iránt! — De nem kell nagyon visszamennünk a múltba, Magyarország is fontos látvány színtere volt az Eucharisztikus Világkongresszus alkalmával. Szerte az országban a legbuzgóbb erénygyakorlatokkal kedveskedtek, főleg gyermekek az oltáriszentségi Jézusnak, és mindegyik erénygyakorlat egy-egy búzaszemet jelentett, amelyeket aztán gondosan összegyűjtöttek, megőröltek és ostyáknak készítettek. Mily sok szentáldozás volt abban az évben ezekkel az os-

tyákkal! Mekkora szeretet volt e mögött a buzgóság mögött.

Mert mindezekben a szép és szent szolgálatokban a legfontosabb az, hogy milyen jó lélekkel, milyen önzetlenül, milyen tiszta szándékkal végezzük. Aki ilyen szolgálatokban mintegy *szívét adja Jézus Krisztusnak*, annak tette aranynál, gyémántnál többet ér. A jó Isten igazi gyönyörűsége. Ha pedig még áldozatba is kerül az ilyen szíves szolgálat, az a legközelebb jut Jézus Szívéhez.

Vannak jó lelkek, nem is ritkán, akik tudnak önmaguktól még szükségeset is megvonni azért, hogy valamivel kedveskedhessenek az oltár Krisztusának. Nem azért, hogy adományukról beszéljenek, hanem csak azért, hogy Jézus Krisztus körül minden méltóbb legyen.

Mindezekből világos, hogy a hívek mily könnyen megértik, sőt szinte maguktól is értik és értették mindig ezt a szent közreműködést a templomhoz, oltárhoz, szentmiséhez, Oltáriszentséghez és sok egyébhez, amikkel Istennek kedveskedhettek.

Innen most már csak egy lépést kell tennünk ahhoz, amit magyarázni akarok. Ezt a lépést kérdéssel vezetem be: vajjon nincs-e a Legszentebb körül valami, aminek értékét, szépségét minden aranynál, ezüstnél, drágakőnél, selyemnél jobban ohajtja Jézus? Nincs-e a Legszentebb körül valami, aminek tisztaságát minden hófehér gyolcsnál, minden ragyogásnál inkább szereti Jézus? Nincs-e valami, aminek üdeségét, illatát, életmosolyát minden virágnál és művészi ékességnél jobban kedveli Jézus? — Talán nem is kell sokat gondolkodnotok, hogy ez a csodálatos valami *a pap lelke*. Nem fogható ennek szerepéhez semmi templomi, oltári, szentmisei eszköz, felszerelés, ékesség, drágaság,

szépség. Nincs semmi, ami a templomban, oltáron közelebb állna Jézushoz, mint a pap lelke. Nincs műremek, érték, amelyet jobban igényelne maga körül Jézus, mint a pap igazán papi, tiszta, erényes lelkét. Ezt csak fájó szívvel tudja Jézus nélkülözni. Minden egyéb értéket és szépséget inkább elenged, csak ez az egy legyen meg. A betlehemi istálló hiányait is könnyen felejtette Ő, amikor folyton Szűz Mária szeme és tiszta, csodaszép lelke mosolygott rá.

És most valljuk meg őszintén: nem elszomorító-e az egy kicsit, hogy a jó hívek annyi szíves gonddal ékesítik Jézus lakását és ellátják Őt drágaságokkal, ugyanakkor azonban olyan kevés gondot fordítanak arra, hogy a pap lelke minden más értéknél értékesebb, minden más szépségnél szebb, minden más tisztaságnál tisztább legyen.

Erre azt felelitek ugye, hogy ki is gondolt erre így? Hiszen ezt nem is magyarázták nekünk. Magunktól pedig alig is gondolhattunk rá. Azt sem tudtuk volna, hogyan kezdjük, ha valamit kezdeni akartunk volna.

Egyáltalán nem szállok pörbe veletek, Kedves Hívek. Nagyon megértelek benneteket. De most már mégis rajtatok a sor azok után, amiket mondtam. Ezt a fenséges munkát, ezt a nagyszerű katólikus tevékenységet el kell kezdenetek. Azzal, amivel tudjátok. Nem kell ide valami nagyon különös dolog, csak jó szív, amely akar valamit tenni *Jézusért a papok lelke javára.*

Mindjárt közelebbről is megmagyarázom, mit tegyetek. Csak még azt jegyzem meg itt előbb, hogy a jó szív találékony, a Jézust szerető szív nem kevésbé. Olyan hamar eszébe jut, mit tehetne Jézus kedvére. A virágos mezőn járva sok embernek nem jut eszébe, hogy talán néhány szál mezei

virág is kedves lenne Jézusnak az oltáron. De akinek lelke közel van az oltár Jézusához, annak könnyen eszébe jut ilyesmi. Csak legyen egy kis szeretetünk az oltáron magát értünk áldozó Krisztus iránt, akkor hamar találékonyak leszünk arra nézve is, mit tehetnénk Jézus papjai lelkéért.

A nagy segítség

Ismerős két szót mondok: *ima és áldozat*.

S ezzel a két szóval már meg is mondtam, mi az a nagy segítség, amelyet a buzgó hívő adhat a papok lelkének.

Látjátok tehát, Kedves Hívek, nem olyan segítséget kérünk, amelyet csak ügyvel-bajjal tudnátok előkeríteni, vagy amelyért nagyon körül kellene néznetek, hogy hol is található. Ez a kettős nagy segítség mindenkinek kezeügyében van. Mert mi könnyebb, mint imádkozni, ha valakinek jó lelke van, s akkor már az sem nehéz, hogy imáit néha a papokért mondja. Aztán az áldozatért sem kell a szomszédba menni. Mindenkinek kijut az élet nehézségeiből, keresztjeiből. Minden napnak megvan a maga baja, szokták mondani. Hát csak azt a bajt kell türelmes, Istenben megbékélt lélekkel fogadni, viselni és olykor a papokért felajánlani Istennek, máris megvan a másik nagy segítség is: az áldozat.

És csakugyan olyan nagy segítségek ezek? — kérditek talán. Igen! Ezek valóban nagy segítségek. Jézus földi életében nagyon meleg szavakkal és gyakran ajánlotta az imát övéinek; Ő maga pedig még többet imádkozott. A hittel mondott imát tette alapjává minden üdvösségnek és minden nagy lelki ügynek. Különösképen is a közösen végzett

imát. Mert az neki igen tetszik. Meg is ígérte, hogy ahol ketten-hárman együtt vannak az Ő nevében, ott van velük. Arra az erős hitre pedig, amely semmit sem tétoázik, nem ingadozik, azt mondotta Jézus, hogy annak minden lehetséges. Hogyne volna tehát lehetséges éppen az, ami után Jézus is legjobban vágyik, hogy tudniillik papjainak lelke minden kegyelmi ékességgel feldíszítve álljon Isten szolgálatára.

Az áldozatot pedig annyira Szívéhez ölelte Jézus, hogy ezt tette élete céljává, ezért halt meg és ezzel váltotta meg a világot. Sokszor hallottátok már e szót: *keresztáldozat*. Igen, az áldozat a kereszten lett teljes, ott lett befejezett. Éspedig mi-csoda nagy hatalommá teljesedett ki! Belőle van minden megváltás, minden üdvösség, minden kegyelem, minden örök boldogság is. Valami csoda-nagy hatalom, erő és áldozat. És nagyon tetszik Istennek. Ha tiszta és szerető szív mutatja be, akkor minden ajándéknál kedvesebb Istennek. Ezt abból is láthatjátok, mert Jézus nem tudott ennél nagyobb és kedvesebb ajándékot felajánlani végtelenül szeretett mennyei Atyjának. Saját testének, lelkének, életének áldozatát adta: a legnagyobbat, a leg-szebbet, amit csak adhatott. — Nem lehet tehát kétség, hogy a jó lelkek áldozatát is nagyon szívesen fogadja a mennyei Atya, főleg ha szent Fia áldozatával egyesítik.

Mert nagyon meg kell jegyezni, Kedves Hívek, azt, hogy az imának is, az áldozatnak is akkor van teljes értéke, ha összekapcsoljuk Jézus imájával és áldozatával. Igaz, nagyon fontos az is, hogy halálos bűnben ne legyünk, mert akkor alig ér valamit imánk és áldozatunk; de lelkünk e tiszta-ságán túl a legfontosabb, hogy imánkat, áldozatunkat Jézuséval egyesítsük, különösképen is Jézus-

nak azzal az imájával és áldozatával, amelyet az oltáron mutat be. Akkor nem kételkedhetünk, hogy imáink és áldozataink igen kedvesek lesznek Isten előtt és meghallgatásra találhatnak.

Fontos még tudnunk, hogy rá kell bízunk a jó Istenre, mikor és hogyan akar bennünket meghallgatni. Tudjátok, hogy az emberek sem igen veszik jónéven, ha egy kéregető nagyon követeli, mit, hogyan és mikor adjanak neki. Annál hamarabb talál meghallgatásra, minél inkább rábízza az adakozóra, mit, hogyan, mikor adjon, s ezt alázattal ki is fejezi. Nem lehet ez másképpen a jó Istennél sem.

Ezt különösen azért is tartom szükségesnek mondani, mert meglehet, hogy amit kértek és sürgettek, azt nem mindjárt adja meg a jó Isten és nem pontosan úgy, ahogyan kéritek. Lehet, hogy az a pap, akiért éppen nagyon imádkoztok, nem nagyon változik meg, legalábbis annyi idő alatt, amennyit ti szabtok ki. Bízunk az időt Istenre. Ő jobban tudja azt. Milyen jó volt, hogy Szent Monikával tizennyolc évig imádkoztatott a jó Isten Ágoston fiáért, és a fiú csak akkor tért meg. De aztán lett is a könnyek és imák gyermekéből az Anyaszentegyház olyan oszlopa, hogy a világ végéig csodálattal tekintünk rá. Nagy hite lehetett Szent Monikának, hogy így ki tudott tartani. De mennyire érdemes is volt kitartania! Örök eszménye Szent Monika azoknak, akik szent papokat szeretnének a hívek élén látni. Imádkozzanak csak nagy hittel és bizalommal, soha nem kételkedve, hogy Isten jóságosan meghallgatja őket. És hozzanak meg tőlük telhetőleg minden áldozatot. Majd meglátják, hogy kitartó buzgóságuk milyen gyümölcsöt terem egyszer, amikor talán nem is várják.

Ha azután az imádkozás szent buzgalmában úgy

érzitek, Kedves Hívők, hogy tudnátok ti egyebet is tenni a papok lelkéért, mint csak így néha imádkozni, erre nézve is mondok egy-két szót.

Először is azt tegyétek, hogy imádsággá varázsoljátok napi dolgaitokat. Mert ezt is lehet. És nem is olyan nehéz. Ha nincs lelketekben halálos bűn és ti napi kötelességeitek végzésében Isten akaratának teljesítését és az Ő szent szolgálatát látjátok és úgy is végzitek minden dolgotokat, azok igen kedvesek Isten előtt. Valóban értékes, szent szolgálatok, Isten-szolgálatok. Ime, ezeket is ajánlhatjátok a papok lelkéért. Isten kedvesen fogadja tiszta lelketek legegyszerűbb munkáit is, amelyeket ilyen jószándékkal végeztek, és értük kegyelmeket juttat a papoknak. Főleg egyes napokat több gonddal, vagyis rágondolással, szeretettel, buzgósággal ajánljátok így a jó Istennek. Talán éppen a nehezebb napokat, amikor több érdemet is szereztek Istennél hűséges kitartásokkal.

De nemcsak az imát, hanem az áldozatokat is ki lehet terjeszteni, ha buzgóságtok tartja. Hogyan? Egyszerűen úgy, hogy saját tetszésetek szerint választotok egy-egy kis áldozatot, azt jó lélekkel meghozzátok és felajánljátok Istennek. Ő nagyon szívesen fogadja ezeket is, hiszen emlékeztetik Őt szent Fia végtelen értékű áldozatára. Azt tudjátok, hogy az áldozat mindig valami lemondást jelent. Kisebbet-nagyobbat, a szerint, hogy mit áldoztok fel. Nagyon sokféle lehet ez. Egyik valami kis élvezetről, szórakozásról, kedvtelésről mond le, másik valamely kedvelt tárgyáról, értékéről, egy kis pénzéről, amit éppen magára akart költeni. A legfontosabb ezekben a dolgokban, hogy csakugyan jelentsen egy kis áldozatot, ne menjen olyan könnyen, mint mikor egy utcai koldusnak odaadunk pár fillért. Minél inkább szívüinktől kell elszakíta-

nunk azt, amit oda akarunk adni áldozatul, annál inkább áldozat az, s annál közelebb is jut Jézus Szívéhez.

Az ilyen áldozatos lelkeket a jó Isten sugallata is segíti gyakran, hogy tedd meg ezt vagy azt, mondj le erről vagy arról s hozd áldozatul! Lehet, hogy ilyenkor még a buzgó lélek is meglepődik néha, esetleg meg is ijed az áldozattól. Imádkozni kell s aztán bátran elfogadni Isten indítását. — Nagy dolgok ezek a kegyelem világában és nagy segítségek a papok lelkének. Ha látnák az ilyen áldozatos lelkeket, hogy a kegyelem milyen élénk, szent körforgása ez és mennyire dolgozik papi lelkekben, bizonyára nagy kedvet kapnának ilyen áldozatokhoz. De így nem látva, a hitük lesz nagyobb és cselekedetük önzetlenebb, mert hatását nem szemlélve nem is igen élvezhetik.

Terjeszteni is lehet e szent gyakorlatokat. Akinek buzgósága győzi, nyerjen meg jó lelkeket ennek a szent ügynek. Magyarázza meg nekik, mit tegyenek. Hiszen annyi jó lélek van, akinek csak mondani kell ilyesmit, már teszi is. — Így aztán majd gyorsan nő, fejlődik ez a szent vállalkozás, és egészen biztosak lehetünk, hogy Istennek igen kedves lesz, a papok lelkének pedig nagyon üdvös.

Semmikép se feledjük ki buzgóságunkból a gyermekeket, öregeket, betegeket. Ezeknek imái, áldozatai különösen is kedvesek Isten előtt. Amikor egyik magyar püspökünk 1933-ban a Szentatyánál járt, XI. Pius azt mondta neki: mondja meg a híveknek, hogy nagyon buzgón imádkozzanak! Különösen pedig imádkozzanak buzgón a gyermekek, öregek, betegek, mert ezeknek imája igen kedves Isten előtt.

Miért mondta ezt így a pápa Őszentsége?

A gyermekek imája bizonyára azért kedves

Isten előtt, mert az ő szívük még ártatlan, nem tanyája a bűnnek. Szívük gondolatai, érzései, vágyai feltalálnak a jó Istenhez. — Az öregek rendszeren már felszabadultak a bűnök, szenvedélyek béklyóiból, megismerték a világ hiúságát és sok hiábavalóságát, ki is ábrándultak belőle, lelkük az örök javak, a mennyország felé néz. Vagyis ők tudnak már egészen Istenhez fordulni. — A betegek pedig Isten kedvencei, mert leginkább hasonlítanak a földön szenvedett és a kereszten meghalt szent Fiához, Jézus Krisztushoz. Különösen, ha teljesen megadva magukat Istennek, egészen elfogadják kezéből a keresztt azon részecskéjét, amelyet nekik szánt a mennyei Atya.

Aki megérti a papok lelki segítésének nagy fontosságát, az tehát saját buzgólkodásán túl főképen a gyermekeket, öregeket, betegeket nyerve meg és tanítsa meg a papokért való imára és áldozatra.

Megosztani a terhet

Amikor a gyermekek nőnek, főleg faluhelyen, hamar bekapcsolódnak a szülők munkájába. Ezáltal megosztják és megkönnyítik a szülők életének terhét.

A lelkipásztor életének is van elég terhe. Nem is sejtik sokszor a hívek, hogy mennyi terhe. (Sem ez, sem a további nincs panaszként mondvá, csak felvilágosításul.)

Mekkora teher már az is, hogy a papnak család nélkül, meleg családi fészek nélkül kell életét leélnie, éspedig úgy, hogy szinte egészen felejtse magát s minden gondja, minden ereje, minden ideje a híveké legyen.

Mekkora teher aztán folyton helytállni a hívek ügyes-bajos dolgainál. Otthon lenni, amikor bármelyikük keresi, kérésüket teljesíteni, sokszor oktalan nehezteléseiket, vádjaikat türelemmel elviselni; minden szolgálat után pedig elkerülni a kapzsiságnak, követelésnek még árnyékát is.

De a legnagyobb teher ott van mélyen bent a papi lélekben, s ez a felelősség. Ha számot kell adnia Isten előtt minden hiábavaló szóról is, mint az Úr Jézus mondja, hogyan kell akkor majd számot adnia a lelkek pásztorának hívei sok bűnéért, a sok istentagadásért, hitehagyásért, gyűlöletért és ezernyi más vétékért, amelynek egyrészét még megnevezni sem illik. Hogyan kell számot adnia az elveszett bárányokért, akik talán örökre is elvesztek. Egy pap csak egy pap. Hogyan tehet ő eleget ezernyi híve sokezer ügyének-bajának!

S milyen lesz a pap ítélete Istennél különösen akkor, ha a földön saját lelkét sem tudta rendben tartani, az is gúzsba volt kötve, a buzgóság szárnyai letörve...

Kedves Hívek, sejtelmetek sincs talán arról, hogy mi minden nyomhatja egy pap lelkét és béníthatja, aminek folytán lelkipásztori feladatait nem tudja teljesíteni.

Pedig még az egészen buzgó lelkipásztornak is rengeteg küzdelme van. Meg kell küzdenie hívei lelkiüdvéért. Mózesként kell kitárt karokkal könyörögnie, hogy hívei megvívhassák harcukat lelkük örök üdvéért. Aztán vezekelnie kell népe bűneiért, hogy elmondhassa az oltárnál: Irgalmazz, Uram, irgalmazz a te népednek! Inkább állok én elébe a te sujtó kezednek, csak híveimen könyörülj! — Némely szent lelkipásztor példáján pedig világosan látjuk, hogy amikor híveikért bőven vezekelve azok lelkét rendbehozták, akkor meg a sátánnal gyűlt

meg a bajuk. Olvassátok csak Vianney Szent János életrajzát. Mennyit gyötörte őt a gonosz, mert szent életével annyi lélek fölött megtörte hatalmát!

De ki tudja felsorolni azokat a terheket, amelyek a pap lelkét nyomják! A legtöbb pap nem is akarja felsorolni. Magába zárva hordja életén át.

Mily jóleső segítség ebben a teherviselésben a buzgó lelkek titkos, de annál szorgalmasabb támogatása.

Ismeritek Mózes esetét, amint harcoló népét imáival segítette. Amíg karja ki volt tárva, addig győzött népe, amikor lehanyatlott, meghátrált. Nem bírta sokáig kitérve tartani karjait. Akkor oda-lépett két jó embere s megfogták karjait s így tartották a magasba, mígnem végleges győzelmet aratott a nép.

Vagy ismeritek Jézus esetét is az Olajfák hegyén. Vért izzadva tusakodott az ő nagy megváltói hivatásának terhe alatt. Elment és újra elment alvó apostolaihoz és kérte őket, hogy virraszszanak vele és imádkozzanak. Mily jól esett volna neki, ha legalább ezek néhányan vele virrasztanak és imádkoznak. Hát még ha többi tanítványai és talán hívei is, megérezve a sötétség hatalmának óráit, nem búsan szélednek el vagy tompán alusznak, hanem megosztják vele a nagy hivatás nagy terhét, amely e sötét éjjelen annyira ránehezedett a Főpapr is.

Megosztani a lelkipásztor terhét lehet úgy is, hogy lelkét erősítjük titkos ima- és áldozatsegítőségünkkel. Lehetünk mi ismeretlenül is, de annál hatékonyabban a Mózesként könyörgő pap karjainak támaszai, az olajfákhegyi papi vergődések vigasztaló angyalai!

De lehet úgy is megosztani a lelkipásztor ter-

hét, hogy Isten szent színe előtt részt kérünk az ő terheiből, vállalunk ezt-azt. Mondhatjuk is az Úristennek, mit akarunk vállalni. De legjobb, ha azt mondjuk, hogy vállalunk úgy és annyit, ahogyan és amennyit Ő Szent Felsége is jónak lát átadni nekünk. Valamit azonban külön is kérhetünk, ha van nagy lelkünk, s ez Jézusnak biztosan nagyon tetszik. Ez a kérés pedig így hangzik: Uram, vállalom a papoknak vagy saját lelkipásztorunknak azokból a terheiből, keresztjeiből, amelyek őt legjobban nyomják vagy talán papi lelkének legfőbb veszélyei. Fogadd el értük ezt a felajánlásomat!

Ez lenne a legbelsőbb részesedés, részvállalás a papok terheiből, keresztjeiből. Ez lenne az a csodálatos nagy segítség, amely a papok, lelkipásztorok lelkét igazán megemelné, erejét felfokozná.

Ez lenne a katolikus akció titokzatos mélysége!

Eszményi példák pedig a papi terhek megosztásában: Jézus keresztútjának Veronikája, Cirenei Simonja. Ezekről már előbb szóltam.

Életáldozat

Amit most akarok mondani, azt a Veronikák és Cirenei Simonok értik meg elsősorban. Pedig talán nem is olyan érthetetlen nagy dolog ez, csak éppen meleg szív kell hozzá, a keresztúton felmelegedett, érzékeny szív. Amilyen Veronikáé és Cirenei Simoné volt, és természetesen még inkább a Kálvária keresztje alatt álló Szűzanyáé, János apostolé és a többi léleké.

Mi ez az életáldozat?

A legegyszerűbb módon ez: Életemet mostan-

tól fogva, úgy amint lesz, halálommal együtt felajánlom áldozatul Istennek.

Ügylátszik, hogy ebben az „áldozatban” csak kineveztük áldozatnak az életet, a valóságban pedig nincs abban semmivel sem több áldozat, mint volna, ha nem ajánlottuk volna fel. Csakugyan így látszik, a valóságban azonban nem egészen így van. Az ilyen életáldozat ugyanis csak akkor sikerül, ha hátralévő életemet és halálomat egészen készséges, jó lélekkel fogadom Isten kezéből, úgy, amint jön. Ilyen készséges jó lélekkel fogadom most és fogadom majd akkor is, amikor a halál megérkezik. — Meg is élek valamit ilyen jól végzett felajánlások az áldozatból. Mert amikor Isten kegyelme meghat és arra indít, hogy hozzam életemet és halálomat áldozatul talán épp a papok lelkéért, ha én akkor áttekintem még hátralévő életemet, hamar arra gondolok, hogy lesz abban még egy és más szenvedni való, és a végén bizony a halál sem lesz lakodalom. Ezek a gondolatok kissé nehezek, talán meg is ijesztenek. Ha ennek ellenére én mégis nagylelkűen mindezt elfogadom a jó Isten kezéből és azt mondom neki: Uram Istenem! Én életemnek ezt az összes áldozatát, keresztjét szívesen vállalom és azért akarom türelmesen elviselni, hogy Te kedvesen fogadd ezt az áldozatomat és miatta is adj sok áldást a papokra! *Ime, ez életáldozat.* S legyek meggyőződve, hogy Istennek igen tetszik.

Akinek pedig szíve tele van buzgósággal Isten szent ügyei iránt, az így kínálja fel életét áldozatul a jó Istennek: Uram Istenem! Én *bármilyen* áldozatra kész vagyok, amit csak szent Felséged jónak lát rám bocsátani, és ezeket egész életemmel együtt felajánlom a papokért, hogy jók, buzgók legyenek!

Ez már *nagyobb áldozat*, mert vállalkozik több

kereszt viselésére is, mint amennyi szükségképen kijárna az élettől. Nagylelkűségében mintha biztatná a jó Istent, hogy ne vonakodjék *bármilyen* áldozatot kívánni tőle, ami Isten Szívének csak tetszik.

Van aztán még valami, amihez a legtöbb bátorság kell, mert egy kicsit sötétnek és félelmesnek látszik. Ez pedig az, hogy *engesztelni akarunk papi bűnökért, hibákért, mulasztásokért*. Az ilyen buzgó lélek egyszerűen odaáll a jó Isten elé és azt mondja: Uram Istenem! Jól tudom, hogy Téged nagyon bánt a papok bűne. Én hajlandó vagyok vezetelni értük, engesztelni értük. Úgy, amint Te, Uram, jónak látod. Nem kérem, hogy kímélj, sőt inkább azt kérem, hogy ne kímélj, csak Egyházadnak és népednek adj tisztalelkű, szent papokat.

Ne gondoljuk azonban, hogy ilyen bátor, elszánt, nagy lélek igen kevés lehet a világon. Sokkal több van, Kedves Hívek, mint hiszitek. A Szentlélek az ő folytonos sugallataiban sok tiszta szívet, sok buzgó lelket meghódít erre. Akik egészen meghódolnak Isten vonzó kegyelmeinek, azok egész életüket erre áldozzák. Vagyis engesztelésre, vezeklésre. És ezek a nagy lelkek nem is igen félnek. Mitől is félnének, hiszen ha bekötött szemmel dobnák is magukat az áldozat sötét mélységébe, jól tudnák, hogy Isten karjaiba esnek, és ha bekötött szemük mögött még értelmük is elalélna néha az áldozatok idején, amikor felébrednek, Jézus szent Szívén találják magukat.

Ez, Kedves Hívek, a nagylelkűség törvénye. Minél nagyobb lelkű valaki Isten iránt, Isten még nagyobb lelkű vele szemben. Ha a legnagyobb áldozatra vállalkozik is valaki és helytáll, ha kell, verejtékezve is, abból csak a legnagyobb jó jöhet ki az ő számára is. Csodálatos befektetés Istennél

az áldozat. Az önmagát önzetlenül szinte elfeledő nagylelkűség áldozata pédig valósággal meghódítja Istent és pazar szeretetének bőkezűségével szórja kegyelmeit az ilyen lélek közbenjárására.

Áldott és boldog lélek, aki a nagylelkűség fokain odáig emelkedik, hogy egész életét szívesen odaadja engesztelő áldozatul Istennek a papokért, nem kötve ki Istennél semmit és csak azt óhajtja, hogy Ő Szent Felsége feledje a papok bűneit és tegye őket szentekké. Ezek a papok mentőangyalai, az Egyház fehérmárvány oszlopai, az oltár szépségei, Krisztus Főpap eljegyzettjei.

Eddig keveset foglalkoztunk mi papok még lélekben is ezekkel a lelkekkel, hogy egyáltalán vannak, mennyien vannak, milyen áldozatokat hoznak és azok az áldozatok mit jelentenek Istennél és mit jelentenek nekünk. Még kevesebbet foglalkoztunk azzal, hogy mivel is hálálhatnánk meg jószágukat. De ez a mi kissé hideg magatartásunk nem zavarja őket, sőt még több áldozatra sarkallja. Nagylelkűségük próbája éppen az, hogy nem kérnek a papoktól köszönetet, hálát áldozataikért, sőt nem is várnak. A jó Isten maga is úgy igazítja olykor, hogy az ilyen lelkek épp a papoktól szenvednek legtöbbet. Ez aztán az ő legfőbb próbájuk. Csak fogadják el ezt is Isten kezéből. Ez lesz az ő értékeik fémjelzője, gyémántlelkük legszebb csiszolása.

Szüksége van-e a papságnak ilyen hősies áldozatokra, vezeklőkre, engesztelőkre? Nagyon is!

A papnak ugyanis nemcsak roppant fontos hivatala van és nemcsak mérhetetlenül súlyos felelősség terheli, hanem hozzátartozik papi személyéhez az is, hogy Isten előtt egészen tetsző életet kell élnie, tisztának, szentnek kell lennie. És mivel a pap az, akit Isten mint tervei eszközét, mint kegyel-

mei edényét és kiárasztóját folyton kezében akar tartani, természetes, hogy a legkisebb szennyfoltok és sérülések a pap lelkén, nem is szólva nagyobb törésekről, súlyos bajokról, nagyon bántják Isten tekintetét és akadályozzák nagylelkű, kiáradó jóságát. Innen van, hogy lelkileg kihűlő, bűnöktől eltorzított papi lélek, főleg pedig lelkipásztor körül őszi legyek gyanánt hullnak, vesznek a lelkek és lesznek a sátán martaléka.

Az ilyen pap természetesen nem tudja értékelni az érte végzett imákat, áldozatokat. De azok értéke nem is attól függ, hogy ő érti-e és igényt tart-e rájuk. Ezek az áldozatok a Szentlélek fenséges alkotásai a papság segítésére. — Mi papok ezeket a hősi áldozatokat, szolgálatokat csak majd a mennyben értjük meg egészen. S ott leszünk hálásak szívünk-lelkünk igen nagy hálájával.

Mit tegyenek és hogyan tegyenek az ilyen nagy lelkek, arról majd később lesz szó. Itt csak azt jegyezzük meg, hogy a tiszta, maradéktalan nagylelkűségnek egyetlen művésze van: a Szentlélek. Ő vezeti ezeket a lelkeket az ő csodálatos útjain.

Szentlélek Úristen! Alakíts sok ilyen lelket, hogy ránk köszöntsön mielőbb az Isten előtt egészen kedves papok korszaka!

Jó földből acélos búza és áldott magyar kenyér

Hangokat szólaltatok meg, Kedves Hívek, amelyek úgy hangzanak, mint évszázadok belsejéből felénk hullámozó harangszó. Egy nagy Magyarnek az előző világháború második esztendejében harangozó lelkéből valók. Könyvet írt Magyarok vigasztalása címmel. Vigasztalni akart szomorú és aggódó

lelkeket és hogy ezt jobban tehesse, nehezebb igazságokat is kellett mondania, mert ámitással bajos dolog vigasztalni. Az igazságok közül némelyek legmélyebb sebeinket is feltárják. Ezek az igazságok ma sem múlták idejüket.

Rámutat a vezetők nagy bajaira, cifra és rongyos erkölcseikre, földtől, hazától, régi szent hagyományoktól elfordult idegen műveltségükre, talajvesztett gondolkodásukra. — Rámutat aztán falusi népünk súlyos hibáira is.

„A magyar falusi népet őseink idejében két dolog jellemezte. Az egyik évezredes vallásossága, a másik életének bölcs és fegyelmezett egyszerűsége. A vallás tízszer száz esztendő alatt igen mélyen lenyújtotta gyökereit a magyar lelkekbe és erős, szilárd szokásokból, hagyományokból összetartó, igazító, rendező kereteket szőtt, faragott a családi tűzhelyek köré. Így lett a régi magyar nép valóságos hitvalló nép, így szentelte meg nehéz munkájával és nehéz búcsújárásával a magyar földet, így ékesítette Krisztus keresztjével mezőit, határait, így lett patriárkálisan szent a családapa tekintélye és igen nagy kincs az édesanya áldása. A második, az élet bölcs egyszerűsége az Isten áldott földjével, növényeivel, állataival való szakadatlan foglalkozás révén erősödött bele a magyar lélekbe. — A természet nem hazudik, nem hamisodik, nem mutat többet, mint a valóság. A föld kedves virágai mindig egyazon mesterkéetlen módon dicsérik a Teremtőt, a föld maga hűséges, egyszerű jó barátunk, életben, halálban hordozónk, az oktanlan állatok fényes szeméből hűséget, ragaszkodást olvashat ki minden gazda, aki jól bánik velük. A levegő tiszta, az erdő komoly, a patak vidám, a rét hervad vagy virágokban pompázik, egyik sem kendőzi magát, mindegyik egyszerű,

mindegyik meglegedett és boldog a maga módja szerint. Mondom, a természet egyszerű, őszinte mivolta erősítette meg a vele foglalkozókban az élet bölcs és fegyelmezett egyszerűségét.

Ezek az élet alapjai. Az ősi, igazi alapok.

A modern fejlődés félrecsalogató keze azonban ide is belenyúlt. Sok kárt tett a vallásos életben, még többet az élet boldog egyszerűségében. A vallásosság mennyi kedves, régi virága elhervadt. Elmaradtak sok családban a közös imádságok, a lelket nyugasztaló szent szombatesti ájtatosságok, amikor a család apraja-nagyja közösen adott hálát Istennek az egész héten át vett jókért s buzgó foházkodással készült az Úr szent napjának megülésére.

Meggyengült sok helyen a Boldogságos Szűz Mária tisztelete; elfelejtkeztek sokan Szent Józsefről, a családok pátrónusáról s bizony-bizony mondom, hogy ott, ahol megfogyott az ősi buzgóság, megfogyott az édesapa tekintélye is, megfogyott az édesanya tisztelete is, valahogyan a gyermekekkel is több baj van és a lélek csöndes, boldog derűje is ritkább vendég lett."

„Régen a gyermek tisztelettel tekintett atyjára, kész engedelmisséggel fogadta oktatásait, most meg igen sok család tűzhelye körül ledér és nyegle ifjak tanyáznak, korán hervadtak és dologtól irtózók, költekezők és követelők. Mit tiszteljenek ezek apjukban, anyjukban? Isten helyetteseit? Hogyan, ha apa és anya maguk nem élnek mély vallásos életet? Isten köpenyével senki ne akarjon takaródní, ha ki maga nem alázatos szolgája Isten nevének..."

„Magyarok tavasza akkor nyílik, ha a nemzet lelkének titokzatos erői megindulnak s kezdik megteremni érzésben, gondolatban, cselekedetben

a magyar virágok millióit, amelyek színt, derűt és erőt a ragyogó Naptól — Krisztustól kapnak. Ez lesz a magyar tavasz. Ebben hiszünk.”

„Megszántott bennünket a háború nehéz ekéje, vért és lelket vetettünk a barázdákba, vérnek és léleknek kell ott teremnie. Kinek vére pótolja majd a legtöbbet abból, ami előmlött? A népé. Kinek lelke lendüljön fel nemzetvezető magasságokba? A népé. — Erőnk, magyarságunk forrása önála van; hagyományainkat ő hordozza, nyelvünket az ő nyelve őrzi, dalainkat, meséinket az ő lelke szövögeti, erkölcsainknek, becsületünknek, leggyökeresebb érzéseinknek ő a kincstárnoka. És éppen ezért, mert a vezetőosztályok nagyrésze nem tudja történelmi magyarságunk súlyos értékeit sem elhordozni, sem fogyatkozástól megőrizni, sem a nemzet életében érvényesíteni, a keresztény magyar nép őserejének üde vizeit kell nemzeti életünk minden hervadó mezejére ráeresztenünk és rávezetnünk.” (Dr. Vass József: Magyarok vigasztalása.)

Igy a nagy magyar harangszava.

Magyar tavasz kell nekünk! Igazi, valódi. A magyar történelem erőinek kivirágzása, a magyar lelkiség szent tisztasága és hősiessége. De ez csak akkor lesz, ha a tisztaságnak és hősiességnek, népünk szeretetének és érte hozott áldozatoknak vezércsillagai: izig-vérig papi emberek, Krisztus papjai tündökölnek példájukkal a magyarság egészen napi életükben leszállva a lelkekhez, fogják népünk kezét és érte vállalt szent sorsközösségben vezetik — nem sajnálva érte semmi áldozatot.

Szívünk mélyéről fakadó sóhajaink szállnak Isten felé ezért a papi nemzedékért.

De hogy ez a nemzedék megérkezze hozzánk, nagy feltétele van annak.

Acélos, szép piros búza csak jó földben terem.

Kiváló papok, népünk lelkéből sarjadt életerős és acélos jellemű magyar papok csak jó földből sarjadnak ki.

Mi ez a jó föld? — *A jó család.*

Azért hoztam előbb annak a nagy magyarnak harangszavait, hogy ezt a mondanivalómat bevezessem.

Jó család! Krisztus Szíve szerint való család! Talán erről is el lehetne mondani, mint a bibliai erős asszonyról: Messze és a végső határokról van a becse.

Hol vannak a régi magyar keresztény családok, amelyek a keresztény életnek valóságos melegágyai, papi hivatásoknak gazdag termőföldjei voltak? Meleg, meghitt, boldog családi fészkek, amelyekben teljesen otthon volt a törhetetlen szent hit, istenfélelem, imádságos bizakodás, remény, szeretet! Családi fészkek, amelyekben otthonosnak érezte magát a tiszta erkölcs, a házassági hűség, a becsületes kötelességteljesítés, munkakedv, a házi dolgok szeretete. Családi fészkek, amelyekben volt apai tekintély, anyai áldozat, gyermeki fegyelem, szent egység, összetartás.

Apák után sir ma a magyar lélek, akik becsületes és dolgoz, fegyelmezett és egészséges legényélet után vállalják a családalapítást, és éltető feje lesznek a családnak. Apák után, akiknek hibáin nem akad meg a gyermekek szeme, akikről övéik csak tisztességet, szorgalmat, helytállást, okosságot és önfegyelmező példaadást látnak; akik a fiúk eszményei lesznek, eszmények családi életben, nemzeti szolgálatban és egyházhűségben.

Anyák után sir ma a magyar lélek, akik a háznak és családnak őrangyalai, a közvetlen gyermeknevelésnek csupa fáradhatatlan szolgálói; akik egyetlen, nagy szerető gondból állanak, hogy rend-

ben legyen minden és boldog legyen a család; akiknek áldozatos jósága kimeríthetetlen, — és mégsem hiányzik belőlük a fegyelmező erő, a tiszteletet parancsoló tekintély.

Kedves Hívek! Az ilyen család az a jó föld, ahonnan a papi hivatás acélos piros búzaszemek fejlődnek. Talán nem is sejtitek, hogy Édesapánk és Édesanyánk eszményképét hogyan hordjuk mi papok is lelkünkben egész életünkön át. Ez papi erkölcsünk alapja, ősforrása. És jaj nekünk papoknak, ha ebben az ősforrásban hibák vannak. Mérgező hatásuk elkísér a sírig. És nemcsak elkísér, hanem valósággal kísért, erőtlenné, sorvaszt.

Panaszkodunk, hogy nincsenek szép számmal papi hivatások, az ifjúság színejava nem keresi az oltár szolgálatát? Nagy vád ez a magyar katolikus családokra, ahonnan nem tudnak kinőni Isten kiváló gyermekei, annál kevésbbé Isten szent papjai!

Hogy ennek a nemzetnek igazán vezérlő, áldott papjai lehessenek, ahhoz kiváló édesapák és édesanyák kellene! E nélkül csak toldozás-foldozás a papi szentség is, mert gyöngé és beteg az alap hozzá.

De azt mondjátok erre, hogy a jó apákat és anyákat épp a papok nevelésétől várjuk. Ez is valami igazság, de méginkább igazság az, hogy helyben kell kezdeni a dolgot. A magad portáján söpörj, ott hozd rendbe a bajokat, s aztán majd meglátod, hogy nem kell a papokkal mentetned magad.

Akik igazán támogatni akarják lelkiileg a papságot, azok értsék meg, hogy önmagukban is, családi környezetükben is mindent meg kell tenniök a *Krisztus Szíve szerint való családjért*. Mert csak ilyen családból sarjadhatnak kiváló fiúk, akik

könnyedén vállalják a papi élet keresztútját, áldozatos, szent hivatását, tudják szeretni Krisztust és a népet, és értük végzett önzetlen munkában kitar-
tanak a sírig.

Az ilyen család, az ilyen szülők aztán alkal-
masak lesznek arra, hogy zokszó nélkül adják oda
legértékesebb fiaikat Isten szolgálatára, még akkor
is, ha a családnak magja szakadna, mert jól tudják,
hogy nagyobb kitüntetés nem érheti családi fész-
küket, mint az Isten szerető lenyúlása, amellyel
önmagának foglal le szíve szerint való ifjú lel-
keket és viszi az Ő titokzatos útjain az áldozatok
Golgota-hegyére.

Mert ne feledjétek el, Kedves Szülők, hogy a
papnak, akármilyen acélos jó búza is, sőt épp akkor
méginkább, áldozatokban kell megőrlődnie, hogy
jó kenyér legyen belőle. Jó kenyér, amilyen maga
Jézus Krisztus is, az oltár kenyere, a lelkeknek
legszentebb tápláléka.

Áldott magyar kenyér!

A teljes papi áldozatot is elsősorban apjától
kapja, anyjától tanulja a pap, s tökéletes áldozatú
papfia rendesen csak olyan szülőnek van, aki maga
is meghozza mindazt az áldozatot, amelyet Isten
tőle kíván a családi életben, nem utolsó helyen
pedig talán épp azt az áldozatot, hogy fiuk tanul-
hasson és pap lehessen. Nagy áldozatok családi
oltárán nő fel a templom oltárához méltó pap.

Hány és hány szülő, főleg pedig édesanya
nevelte rengeteg ügyel-bajjal gyermekét és tette
életét csupa munkává és áldozattá azért, hogy fia
eljusson oda, ahová Isten hívja: az oltárhoz!

Hány szülő öregsége egyetlen támaszáról mon-
dott le azért, hogy fia szerzetbe vagy misszióba
követhesse Isten hívó szavát!

Akadtak olyan hőslelkű édesanyák is, akik

ünneplőbe öltöztek és úgy mentek templomba hálát adni Istennek, amikor híre jött, hogy hön szeretett papfiuk valahol a tengerentúl keserves vértanúságot szenvedett, bátran, töretlen szívvel Krisztusért. Ilyen hála illet azért, hogy Isten ekkora kegyet gyakorolt a fiúval, méltónak ítélve őt a vértanúságra, és ekkora kegyet gyakorolt az anyával, akinek ilyen gyermeket adott.

Ki tudná megmérni az ilyen kiváló szülők Istenbe vetett nagy hitét, reményét, szeretetét; ki tudná elmondani nagy szívük hőslelkű áldozatát? A legnagyobb papok, vértanúk, hitvallók ilyen anyák gyermekei voltak.

Magyar hazánknak és magyar népünknek is ilyen szülők és ilyen szülők gyermekei lesznek megmentői és új ezer évre felvirágoztatói.

Nagyhitű, sok áldozatú szent magyar családok! Jöjjen el a ti korszakotok! Ti adtok majd dicső magyar szentjeinknek méltó unokákat! A magyar égre ragyogó papi csillagokat!

Papok Anyja és Királynője

Minden jószándékunkat, minden jótettünket, melyeket a papok lelkéért ajánlunk fel Jézus Krisztusnak és a jó Istennek, tegyük előbb a mi mennyei Édesanyánk, a Boldogságos Szűz Mária kezébe s az ő keze által mutassuk be szent Fiának és mennyei Atyjának.

Fontos-e ez? Elmondhatatlanul nagyon fontos. Jól tudjátok, Kedves Hívek, hogy a Boldogságos Szűz Mária a Főpapnak, Jézus Krisztusnak Édesanyja. Ebből az következik, hogy az ő anyai testéből, szívéből, véréből való a mi megváltó Főpapunk teste, amely áldozatként meghalt értünk

a kereszten és amelyet nap-nap után veszünk az oltárról magunkhoz. De az ő szent anyaságából az is következik, hogy dajkálta, ápolta, nevelte a legfőbb papot; szívük szeretete csodálatosan egybefonódott, egyikük öröme a másiké is volt, egyikük bánata a másiké is volt. A Szűzanya szíve, érzülete, lekülete állt legközelebb szentséges Fiához a földön, de ugyanúgy a mennyben is.

Ebből világos ugye, hogy a Szűzanya volt és marad mindörökké a legjobb papnevelő, a legszentebb, legokosabb, legügyesebb, leghatásosabb, leghűségesebb, de egyben a legszenvedőbb is, aki Pap-Fiának kínhalálát majd megszakadó szívvel élte át a kereszt alatt és kihűlt testét ölébe vette. Nincs anya, testvér, papokért buzgólkodó jó lélek, nincs papokat nevelő lelkivezető, akinek szívében annyi szeretet volna a papok iránt, mint az övében, akinek lelkében annyi papnevelő tudás, hozzáértés, művészet volna, mint az ő lelkében. Ki mérhetné meg az ő odaadását, gondját, szeretetét, szolgáló jóságát Pap-Fia iránt!

Tehetünk-e mi tehát okosabbat, mint azt, hogy minden jóakaratomkat és jótettünket, amelyeket papokra fordítunk, csakis az Ő szent anyai keze által mutatjuk be Istennek?

Aztán felkérjük Őt, hogy legyen közvetítőnk és tanítómesterünk ebben a szent dologban: a papok lelki segítségével. Ő ezt nagyon szívesen el is vállalja. És majd oktatgat bennünket. Csak aztán ne csodálkozzunk, ha elmond életéből egyet-mást. Azt pl., hogy Ő mennyire egyszerű és szerény volt, senki sem tudta róla, hogy olyan nagy a méltósága. Senki sem tudta, hogy neki olyan nagy a hatalma Fia Szívén, hogy neki olyan mindenható a közbenjárása, hogy Ő a világmegváltásban szent Fiának társa, minden kegyelemnek közvetítője.

Egyszerű, szerény falusi asszony volt. Az apostolok is csak lassacskán sejtették meg, hogy milyen nagyon fontos valaki Ő. Az Anyaszentegyház is csak lassan, évszázadról-évszázadra látja át mindig jobban, ki neki Szűz Mária. Mily nagy tanítás ez azoknak, akik papokhoz közel állnak és értük, lelkükért sokat akarnak tenni! Tanítás, hogy ne lépjenek ki soha *szerény egyszerűségükből*, tartózkodásukból, ne akarjanak mindenáron a pap közelében lenni, ne avatkozzanak bele a szorosan vett papi dolgokba, tartsák legfőbb feladatuknak, hogy szívük egyszerűségében a jó Istenhez forduljanak, a jó Istennek egészen közelébe jutni akarjanak, legyenek minden erejükkel Isten ügyeinek segítői a papokban. Egy püspök mondta egyszer egy édesanyának, aki fia miatt sokat aggódott: sokkal többet beszéljen Istennek fiáról, mint fiának Istenről. — Isten a Szűzanyára roppant feladatokat bízott, hogy szent Fiát, az Örök Főpapot támogassa, s e feladatokat a tisztalelkű Szent Szűz úgy tudta teljesíteni, hogy senki sem sejtette benne az egész emberiség Édesanyját és Királynőjét.

Megtanít a Szent Szűz aztán a léleknek egy csodaszép vonására is, amely oly nagyon fontos azoknál, akik igazán hatékonyan akarnak papokat támogatni. Ez a lelki vonás: *a nagylelkű áldozatosság*. Jót tesz a papoknak a legkisebb lelki segítség is, de egészen nagy jelentősége csak az olyan lelkek tetteinek van, akikben otthonos a nagylelkű áldozatosság. Mily fönséges példát ad erre is a Szűzanya. Ő már az angyal köszöntésekor világosan látta, hogy akit keblébe fogad, azért majd sokat kell áldoznia, szenvednie. Szinte mindenét feláldoznia! De ez nem ijesztette meg nagy lelkét. Ő bátran, szívesen kimondotta az igent. Olyan szerényen, de annyi hősiességgel. Tudta,

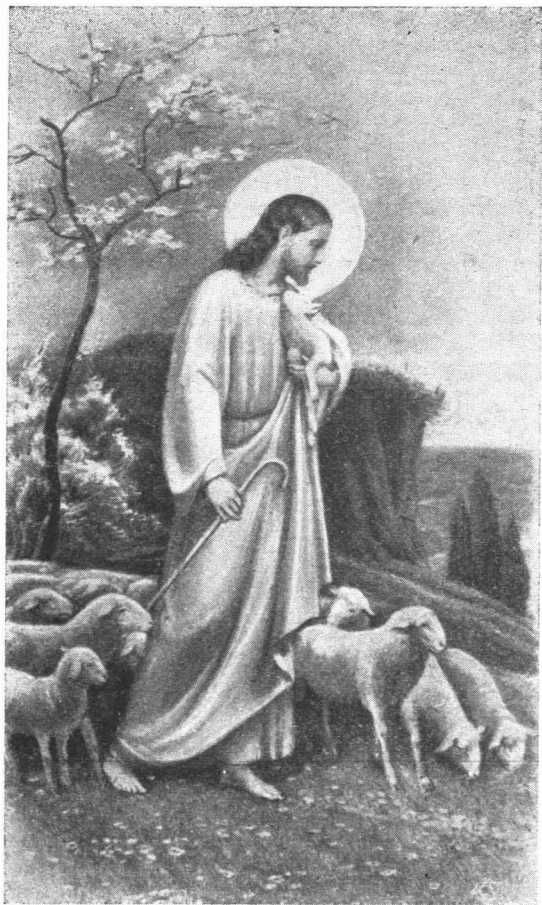
hogy Isten kezében és ölében nem lehet kétségbe-
ejtő a legnagyobb áldozat sem. Tele volt hittel,
szeretettel. Ezzel bírta a betlehemi istálló szomorú
kietlenségét, aztán az egyiptomi futást és szám-
kivetettséget, ezzel fogadta Simeon jövődölését a
jeruzsálemi templomban, aki megmondta neki, hogy
Fiával kapcsolatban szívét majd tör járja át, ezzel
viselte gyermeke elvesztését tizenkét éves korá-
ban, később meg özvegyi és anyai magányát, mikor
Jézus is elhagyta, mert az Atya hívta apostoli
vándorlásra, végül pedig ezzel állta a szenvedések
tengerét a kereszttel alatt... Állta hőiesen. Mennyit
beszéltek a Szűzanyát szerető lelkek a Hétfájdalmú
Szűz tengernyi szenvedéséről! De Ő igazán nem
volt szerencsétlen. Istenbe merült lelke Istenben
szenvedett, ahol mindennek oly világos és szent
és szép értelme van, különösen a szenvedésnek.
Úgy értett Ő mindent! S ez természetes is, hiszen
a Megváltó-Főpap Anyja és Segítőtársa volt.

Aki egészen odaadja jóakarátát és egész lel-
két a Szűzanyának arra, hogy tanítsa meg a papok
igazi segítésére, azt a Szűzanya az ő szíves, nagy
szeretetében először is *az élet művészetére* tanítja
meg. És lassan majd bevezeti a titokba: hogyan
kell társmegváltónak lennie annak, aki igazán
hatékonyan akar papokat segíteni.

S amikor ezeket megtanulta a hű és tanulé-
kony lélek, akkor megkapja a Szűzanyától azt a
nagy képességet, hogy tud ő is papi lelkeket alakí-
tani, egészen Isten Szíve és szándéka szerint, papo-
kat, akiknek kezéből, lelkéből az üdvösség bősége
árad a hívekre, s akikben Istennek nagy kedve
telik.

A Szűzanyában van a szent papság minden
reménysége!

**PAPOK, PAPNÖVENDÉKEK ÉS
VILÁGIAK VISSZHANGJA**

Áldott szavak

Az *Úr Jézus Krisztus* így imádkozott első papjaiért: „Én őérettük könyörgök, kiket nekem adtál... ők a világban vannak... Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, hogy egyek legyenek, mint mi... Óvd meg őket a gonosztól!... Szenteld meg őket az igazságban.” (Jn. 17, 9—17.)

XI. Pius pápa pedig így nyilatkozott:

„Istennek az égben és minékünk a földön nincs hőbb kívánságunk, mint hogy minél több imádságot és áldozatot ajánljanak fel a papokért.”

Magyar főpásztor szavai (1943. I. 31.):

„Ha a papok a papi lelkiség élői és kisugárzói lesznek, s ehhez szegődik segítőül a hívő nép imádság-esdeklése: akkor bizakodással mehetünk az áttekinthetetlenül nehéz jövőnek is. Isten velünk!”

Magyar esperes mondja (1943. II. 9.):

„Ki sem mondhatom, mennyire tetszik nekem ez a felvetett eszme. Márcsak azért is, mert a jámbor lelkek igenis nagyon szeretnek imádkozni, és pedig a jó papokért, lelkiatyákért.”

Dr. Bares Miklós berlini püspök írja:

„Egy szentéletű pap az ég legnagyobb ajándéka a földnek, éppúgy a hívők imája és áldozata, szent papokért való küzdelme a föld legszebb ajándéka az égnek.”

Szent papok — szent nép

Amikor az isteni Udvözítő tekintete a hullámzó kalásztengeren nyugodott, látta egyúttal Isten nagy világ-szántóföldjének képét. Midőn a világra és az eljövendő századokra vetette pillantását és azokra a milliókra gondolt, akik hivatva lesznek az Evangéliumból táplálkozni, szomorúan így sóhajtott fel: A munka sok, a munkás kevés.

Mit kíván tanítványaitól az Úr? Milyen esz-közt ajánl nekik? Mit köt lelkükre? Talán azt óhajtja, hogy Athénbe a bölcsekhez menjenek tanulni, avagy talán Rómába Cézártól elsajátítani a népek meghódítását s kormányzását? Nem. Sokkal ragyogóbb elvet, ezerszer gyönyörűbb életcélt tűz eléjük az igaz Mester: „Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat vetésébe.” Ez az első, a legfontosabb, mindennek alapja. Utána szól csak így az Úr: „Elmenvén pedig hirdessétek...” (Mt. 9, 38; Mt. 10, 7.)

Az utolsó vacsora termében, amikor apostolai meghitt körében elmondja a földkerekségen valaha is elhangzott legszentebb, főpapi imáját, ajka áhítattal rebegi a szavakat: „Atyám, tartsd meg őket a te nevedben. Szenteld meg őket az igazságban.” (Jn. 17.)

Minél több szent pap legyen: ez Jézus szent Szívének óhaja, vágya és minden kívánsága. „Szentek legyenek a papok, mert szent vagyok én is, az Úr, — olvassuk már az ószövetségi Szentírásban — és szentséget kívánok tőletek.” (III Móz. 21, 8.)

Az Úr apostolai szent működésük megkezdése előtt tíz napig egyesült lélekkel állhatatosak voltak az imádságban. Később is mindig az imát tekintették első és legfontosabb feladatuknak. Melleskes dolgait a diákonusokra bízták. „Mi pedig

majd az imádságban és az ige szolgálatában leszünk foglalatosak.” (Ap. Csel. 6, 4.) Szent Pál, a meghívott apostol, szinte minden levelében így kéri híveit: „Szüntelenül imádkozzatok.” (I Tessz. 5, 17.) „Imádkozzatok egyszersmind érettünk is” (Kol. 4, 3.); „Ő szabadít meg minket oly nagy veszedelmekből, ha ti is segítségünkre lesztek értünk végzett imádságtokkal.” (II Kor. 1, 10—11.)

Az Anyaszentegyház ősidőktől kezdve hasonló éberséggel buzdította a híveket e szent köteleességre. A kántorbőjti napok erre a célra vannak beállítva. Jó lelkek elszigetelten eddig is imádkoztak Jézus Szíve szerinti papokért. Sokan hozták egész életüket áldozatul e magasztos szándékra. Kis Szent Terézt papokért felajánlott áldozatos élete emelte a missziók védőszentjévé. Szavahihető állítás szerint tízezer eretnek tért meg egyetlen lángoló fohászára az anyyali Szent Teréznek. Kéri apácáit, hogy imádságaikat, önmegtágadásaikat, vágyaikat ajánlják fel az apostolkodás céljaira. „Nekünk kell a föld sójának megtartásában közreműködnünk — szól mindenki számára kötelezően. Imádságainkat, áldozatainkat az Úr apostolaiért ajánljuk fel. Igen, nekünk kell az apostolok apostolává lennünk.”

Amikor Lavigerie kardinális Európa keresztény népeit a rabszolgaság bilincseiben sínylődő, szerencsétlen Afrikáért kereszteshadjáratra hívta fel, első gondjainak egyike az volt, hogy a szigorú kármelita nővéreket vigye egyházmegyéje területére, akiknek ott egyetlen feladatuk legyen a szegény néger népek megmentéséért imádkozni és vezekelni. A steyli misszióművek alapítója, P. Janssen Arnold, az általa alapított missziósnővérek kongregációjától egy zárdaszakaszt választott el. E nővérek nem mennek a missziókba, hanem az

örökimádásnak szentelik magukat a pogánytérítés szolgálatában. „Tíz imádkozó kármelita — mondá Kokinkina egyik püspöke Saigon kormányzójának — nagyobb segítségemre lesz, mint húsz prédikáló misszionárius.”

Mi fűtötte a keresztényeket és fűti ma is hő-sies állhatatosságra az üldözés közepette? Honnan van az, hogy hosszú idő óta megátalkodott bűnösök lelküket a kegyelem számára újra megnyitják? Miért térnek Krisztus hűségére a távoli pogány népek? Láthatatlan szálakkal szövődnek ezek össze a buzgó lelkek imádságaival! A szentéletű X. Pius pápa, Vianney Szent János, arsi plébános és ki tudná megmondani, hányan és hányan köszönhetik jó lelkeknek azt, hogy papi pályára kerülhettek. Valóban beteljesedett az Írás szava: „Bármit is kérünk az ő akarata szerint, meghallgat minket.” (I Jn. 5, 14.)

Kedves Katolikus Magyar Nép! Mi papok és papnövendékek egészen teérted vagyunk itt. Szívesen áldozzuk magunkat érted. „Minden pap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való ügyeikre.” (Zsid. 5, 1.) Gyönyörű szépen fejezik ki az egész papi életet Szalézi Szent Ferenc szavai: „Mikor pappá szenteltek, Isten elvett önmagamtól és saját tulajdonává tett, hogy odaadjon a népnek.” A népnek jó erkölce és örök üdvössége lelkipásztoraitól függ. „Légy példaképe a híveknek!” — buzdítja papját Szent Pál. (I Tim. 5, 12.) Amilyen a pásztor, olyan a nyája — él közmondásként úgyszólván minden nép nyelvében a nagy igazság. „Amilyen a város feje, olyanok lakói is” — olvassuk a Szentírásban. (Jézus Sirák Fiának könyve 10, 2.)

Mi lelki medencéi akarunk lenni népünknek. Megtelni színing imával, lélekkel, kegyelemmel,

tudással, szeretettel, és a nélkül, hogy kiürülnénk, kielégíteni vele népünk lelki-testi igényét, megalapozni boldogságát és jólétét, itt is, az örök életre is. Nem víznélküli források és forgószéltől hánnyatott fellegek akarunk lenni, hanem „mint a folyó mellé ültetett fa, mely a maga idejében meghozza gyümölcseit, még leveleit sem hullatja el, rajta minden díszleni fog”.

Feladatunk azonban oly nagy, hivatásunk oly szent, belső-külső megpróbáltatásaink oly számosak, hogy egész népünk imája szükséges ahhoz, hogy be tudjuk tölteni küldetésünket, hogy a föld sava, hegyen épült város lehessünk, hogy a nyomorgó s tévelygő emberiség előtt mint út, igazság és élet tündököljünk. „A törvény gyarló embereket rendel papokká.” (Zsid. 7, 28.)

Imát és áldozatfelajánlást kérünk tőletek! Az ószövetség főpapja homlokkötőjén viselte e szavakat: „Sanctum Domini.” „Az Úr szentsége.” (II Móz. 39, 29.) Az újszövetség papjának szívében kell hogy legyen ez írva. Az Anyaszentegyház ifjú mozgalma megkönnyíti vállalkozástokat. Az előbb leírtak alapján, Jézus szándékainak megfelelően, a *szent papok — szent nép* magasztos gondolatából nőtt ki az az imaapostolság, amely Papok Szombatja néven ismert a világon. Eszméje azt akarja, hogy az egész hívő világ imádság és jócselekedetek felajánlásával támogassa az Egyház papjait, az Istenország építőit. Az ifjú mozgalom minden egyetli, társulati szabályok korlátai nélkül minden jó lelket meg akar nyerni Krisztus Urunk szándékainak teljesítésére: imádkozzon és hozzon áldozatot mindenki a papság tökéletesbülésének nagy céljáért. Jellegetes kedvessége az ájtatosságnak, hogy különösképp az elsőpénteket követő szombati napon, amikor is legtöbben járulnak a szentségekhez,

ajánlják fel szentmiséjüket, szentáldozásukat, minden örömet és bánatukat az említett szándéokra. Szűz Mária, az Apostolok Királynője, a papok anyja, a papi hivatások kiosztásánál és megőrzésénél, mint minden kegyelem közvetítője, hivatalát kimagasló módon gyakorolja. Ezért is különös kegyességgel áldja meg a Papok Szombatját és közvetít Szent Fiánál.

A lelkek kimondhatatlan örömmel vesznek tudomást a mozgalomról. Aki egyszer hallott róla, szinte lehetetlen, hogy ne gyakorolja. Mint tavaszi eső után a természet, úgy éledt fel a lelkek tábora az új imaájtatosság magasztos eszméje után. Plébániáink egymásután vezetik be az örökké időszerű ájtatosságot.

A magyar kispapok a legnagyobb szeretettel és örömmel karolták fel és végzik ez imaapostolságot. Minden hónap első péntekét követő napon, mintegy lelki szövetséget alkotva imádkoznak egymásért a „testvér-szeminárium” tagjai. Primíciái alkalomra új formában is kiadásra került az imalap, amelyen van hely az újmisének s az újmise helyének feltüntetésére. Így az imalap mindenki számára nagyon szép újmisé emléke marad, amely állandóan ébren tartja a hívek lelkében kötelezettségüket: imádkozni lelkükért fáradozó papjaikért.

A győri kármelita atyáknak a hívekkel közösen végzendő kis imájuk is van ez alkalomra.

Dr. Kuncz József, szatmári teológiai tanár „Mennyei kincsek, Búcsú-imádságok” című nemrég megjelent könyvében külön fejezetben szól ez imaájtatosságról, jelezve, hogy ezen a napon a szokott feltételek mellett teljes búcsú nyerhető!

Az utóbbi időben a legkülönbözőbb folyóiratok és lapok emlékeztek meg a mozgalomról (így a Magyar Katolikus Akció 1941 decemberi, Egyházi

Lapok 1942 januári és 1943 februári, Világposta 1942 februári, Afrikai Visszhang 1942 februári, Szűz Mária Új Virágoskertje májusi, Katolikus Missziók júniusi, Margitvirágok Lapja novemberi, Mária-Kongregáció decemberi, Papi Lelkiség 5. száma, A Hirnök 1943 januári száma, A Sziv stb.)

Jámbor egyesületek gyűléseik programjává, célkitűzéseik közé veszik az eszmét. Egyes egyházmegyei A. C. Tudósítók minden hónapban külön megemlékeznek e szent ügyről. Zárdák, rendházak a legnagyobb odaadással s buzgósággal végzik a ma különösképp is nagyfontosságú apostolságot. Némely iskolában tanítás előtt mindennap elmondják az iskolásgyermeknek. Sugárzó arccal mondják szüleiknek apró leánykák az ujságot: „Most már tudjuk, kikért kell imádkozni!” Középiskolás ifjak és leányok maguktól, közösen s rendszeresen imádkoznak papokért. 83 éves, reszkető kéz írta, hogy a Papok Szombatja révén új életfeladatokat talált magának. A tapasztalat azt mutatja, hogy főképpen gyermekek és az ifjúság nagy örömmel fogadja a Papok Szombatját. Különösképp betegek, sínylődők számára nyílik itt lehetőség hatalmas apostoli tevékenységre. A betegnapok ezáltal mély tartalmat és életértéket nyernek. Kórházban némely helyen este közösen éneklik dr. Székely László ez alkalomra írt gyönyörű szenténekét. (Papok Szombatja imalap kapható: Korda R. T. Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 4., vagy Salvator Nővérek, Budapest, XIII., Huba-utca 6.; Papnövendékek, Pécs, Szeminárium.

Ma mindenki új rendről beszél; békésebb, boldogabb, szebb jövőt remél. Az a nemzet lesz boldog, „melynek Istene az Úr”. (Zsolt. 32, 12.) Az ezeréves magyar nép bizton mondhatja a Nemzetek Apostolával, a nagy szellemóriással: „Ő, az Isten szabadított és szabadít meg ily nagy vesze-

delmekről és bízunk benne, hogy ezután is meg fog szabadítani, ha ti is segítségünkre lesztek értünk végzett imádságatokkal." (II Kor. 1, 11.)

A katolikus pap minden szentmisében, e földön minden értéket felülmúló szentáldozatban megemlékezik a hívekről. Bárcsak minden lélek viszonttenné ezt értük. „Ő régi szépség! — mondotta Szent Ágoston, mikor 30 éves korában hívta őt az Úr szolgálatára — be kár, hogy ilyen későn ismertelek fel! Szemeim előtt voltál és nem láttalak meg!"

Kéz a kézben, imádságos lélekkel menetel Krisztus magyar papja és népe az új ezerév felé. Kard szerezte meg, kereszt tartotta fenn e hazát. Kereszttel, karddal, új ezeréves elszánt akarattal, törhetetlen hittel, acélos karral, Egyházért hevülő, harcos isteni tűzzel, apostoli szent lelkesedéssel megyünk előre! Villanyozza át maga a Szentlélek Isten mindnyájunk szívébe az Ő soha ki nem alvó, azzal soha semmit fel nem hagyó, életet adó tűzét!

Igy hiszek, és meg vagyok győződve szentül abban, hogy népünk számára igazra válik az új-szövetségi Próféta szava: „És én láttam Istentől leszállni az égből az új Jeruzsálemet." (Jel. 21, 2.)

Isten adja megérnünk mindnyájunknak!

Felsődiósi Gyula
szombathelyi kispap

„Apostolok apostolai"

Kis Szent Teréz szavai:

„Az ima apostolsága bizonyos értelemben nem áll-e magasabban, mint a szó, a prédikáció apostolsága? A mi feladatunk gondoskodni az evangélium

munkásairól, akik a lelkek ezreit mentik majd meg, s ezeknek így mi vagyunk lelkiileg az anyjuk... Mily szép és fenséges tehát a mi hivatásunk! A mi feladatunk a föld savát megtartani. Imáinkat és áldozatainkat az Úr apostolaiért ajánljuk fel; igen, nekünk kell az apostolok apostolaivá lennünk, mialatt ők szóval és prédikációval megnyerik a testvérek lelkét az Evangélium tanainak."

A feladat sürgős!

„Egyetlen apostoli mű sincs annyira Krisztus és az Egyház szelleme szerint, egy sem szükségesebb és nélkülözhetetlenebb, egy sem gyümölcsözőbb, önzetlenebb, fényesebb, mint ez: a papság szolgálatában az apostolok apostolává lenni."

„Hogy milyen szükséges az Isten országában ez a szolgálat, arra megtanít — néha fájdalmasan, néha boldogítóan — a történelem és a tapasztalat." — „Krisztus Egyházát legtöbbször a szerint ítélik meg, milyenek az Egyház képviselői és szolgálói. Mily sokan vannak, akik az Istentől és az Egyháztól való eltávolodásuk okául vagy kifogásául a papok szavait és viselkedését nevezik meg."

Ha meggondoljuk, hogy Európában körülbelül 370 ezer pap van és ez mily kevésnek bizonyul a lelkek gondozására, a többi négy világrészben pedig mindössze 70 ezer pap található; ha meggondoljuk, mennyi áldás árad az oltárnak egy jó szolgájából és mennyi botrányt okoz egy méltatlan pap, akkor belátjuk: mily fontos jó és szent papokért imádkozni. Akkor megértjük az Úr figyelmeztetését az Evangéliumban: kérjétek az aratás Urát! Megértjük, hogy erre a figyelmeztetésre utal az idők folyamán, mikor pl. Szent Gertrudnak elárulja, hogy semmi sem okoz legszentebb Szívének olyan örömet, mint a papjaiért végzett ima, vagy amikor szolgálójá-

nak, Latasse Máriának (meghalt 1847-ben) meghagyta: „Leányom, imádkozzál sokat, ó imádkozzál sokat az én papjaimért! A hívők túl gyorsan megfeledkeznek arról, hogy kötelességük a papokért imádkozni!” (Baumann: A papság szolgálatában. 17. 23—24. ll.)

Sokat tehetünk!

„Mily megindító szép jelenet látni azt, hogy annyi ezer ember hajtja meg alázatosan fejét s szent lelkipásztorokat kér!

Mit tegyünk áldozatként kéréseink mellé?

A munkás, a tanár, a hivatalnok, amikor idegei túlfeszülnek s szeretne felkiáltani: nem bírom tovább, ajánlja fel munkájának verejtékét. A diáknak mennyi apró keresztje van! Hogy dobog, zaka-
tol néha szíve! Ha látod, hogy mennyi aggodalomba, nehézségbe kerül taníttatásod, amikor fáj a szegénység, az elhagyatottság, amikor eléd mered a gyötrő kérdés: minek tanulok, hisz úgysem tudok elhelyezkedni, és megkarmolja fájón a lelkedet, ha a tudat gyötör, hogy elmellőztek, sőt igazságtalanok voltak hozzád az iskolában, a keservek eme nehéz perceiben simulj az Úr Jézushoz s keresztjeid türelmes felajánlásával szenteld meg azokat, és kérj általuk szent papokat. A beteg, aki évek hosszú során át ágyhoz láncoltan a fájdalom súlyától nem tudta fejét hová hajtani a gyötrő éjszakákon s legszebb álmait temette el, amikor a balsors kiragadta az élet sodrából, amelyben egykor mosolygó arccal, ujjongva dolgozott, ajánlja fel a szenvedések irgalmatlan ütleget szent papokért. S ti öregek, akik fáradtan félreálltok s lecsuklott büszke vállatok, kiknek fejére már ráhullott az élet estéjének hóvirága, vigyétek a Szent Szívhez

elnehezedő napjaitok keservét és kérjétek szent papokat. Ti szegények, kiknek könnye szerte csorog... szemetek szanaszét guruló gyöngyeit szórjátok Jézus lábai elé s szent papokat kérjétek. S te drága, jó anya, kinek szívében tündérálmot varázsol a cirógató gyermeki kéz szeretete, ki beteg gyermeked arcán remegve nézed a tűzrózsákat s aggódva figyeled szíve dobbanását, tedd Jézus Szívére éjtszakáid feláldozott nyugalmit, gyötrődésed kínjait. — Ki tudná elsorolni azt a sok áldást, amely annyi áldozatkészségből fakad. Ki tudja, hány pap köszönheti hivatását, munkájának sikerét egy önzetlen, csöndben dolgozó szerény léleknek, aki megértve Krisztus vágyát s a lelkek érdekét szíven viselve, buzgón kért szentéletű papokat!" (Dr. Szabadka Medárd: A szebb jövő reménye: a Papok Szombatja 5—9. ll.)

Viszonzhatjuk-e, amit Krisztus papjai tesznek értünk?

Elhagyják övéiket és életüket nekünk szentelik.

Tanulnak hosszú éveken át, csak minket taníthassanak.

Család nélkül, magánosan jönnek közénk és valamennyiünket családjuknak tartanak.

Állandóan figyelmeztetnek bennünket Isten szolgálatára már pusztá jelenlétükkel is.

Megkeresztelik gyermekeinket, hogy Isten gyermekei is legyének.

Készen állnak meghallgatni bűneinket és Isten hatalmával meg is bocsátják azokat.

Lehozzák közénk az élő Isten Fiát a kenyér színe alá és nekünk is adják, ha tetszik, mindennap.

Megáldják házasságunkat, hogy Isten szerint éljük.

Mellettünk állnak a legnehezebb órában, mikor a halállal tusakodunk és megerősítenek a szent-
kenet szentségével.

Viszonzhatjuk-e mindezt?

Teljesen soha, de hálánkat sokféleképpen ki-
mutathatjuk:

Van hely, ahol az új pap elé zászlókkal, ke-
resztel, harangszóval messzire kimegy az egész
falu és így kísérik nagy örömmel befelé. Először
a templomba vezetik. Itt a régi plébános vagy a
kerületi esperes átadja neki a kulcsokat, hogy
vegye gondozásába Isten szent hajlékát és tegye
meleggé, otthonossá hívei számára. Az Oltáriszent-
séggel mindjárt áldást is ad és csak ezután vezetik
be a parókiára.

Milyen becsülés a papnak is, ha — valahány-
szor betér a hajlékunkba — papi áldását kérjük
gyerrekeinkre, családunkra, magunkra.

Szép, ha névnapján felköszöntjük, de ne mu-
lasszuk el kitudni pappászentelése évfordulóját
sem, és ünnepeljük benne Krisztus papját. Vannak
vidékek, ahol ilyenkor a hívek nevében ártatlan
kisgyermek egy égő gyertyát nyujtanak át neki.
Ez azután külön tartóra az oltár közelébe kerül a
templomban és mindannyiszor meggyújtják, vala-
hányszor közösen a papokért imádkoznak. Bár égne
el sok ilyen gyertya minden templomban!

Az is szép szokás, hogy szentbeszéd után az
egész nép hangosan kifejezi háláját a tanításért és
azt mondják: Isten fizesse meg!

Milyen jól esnék a papnak, ha hívei közül egy-
egy íráskedvelő ember időnkint vállalkoznék irodai
munkára. Hiszen az oly sok időt emészt meg a pap

életéből, amikor különben a hívekkel foglalkozhatna.

Nagy segítség a papnak, ha a betegeket idejében jelentjük, hogy meglátogathassa őket. A készőlő házasságokat is hozzuk tudomására. Méginkább azt, ha egy-egy családban baj van, amiből esetleg válás lehetne. És ha házaló szektavezér, hamis próféta jelenik meg, hogy elhintse a konkolyt, mennyi bajnak elejét vehetjük, ha tüstént szólunk a lelkipásztornak!

Oröme a papnak, ha hívei azonnal észreveszik, mihelyt valami hiányosság van a templomi felszerelésben és segíteni igyekeznek.

Figyelmességet gyakorolhatunk a pap iránt olyankor is, mikor fel szokott szaporodni a gyónatás. Ilyenkor, ha tehetjük, egy-két nappal előbb végezzük el gyónásunkat, hogy jobban szétosztódjék munkája.

Mily vigasztaló látvány, ha a temetőben legszébb a lelkipásztorok sírja, mert szeretettel gondozzák a hívek. Halottak napjának előestéjén megfordul itt egy kis imádságra mindenki. —

Mindezzel azt is elérjük, hogy a pap nagyobb kedvvel és buzgósággal foglalkozik velünk. Nyáj és pásztor vidámabban halad így a nagy közös számadás felé, melyen segítsen át bennünket Isten kegyelme. Amen.

V. J.

Néplünk megváltása

Jézus a Getszemáni-majorban engedte, hogy a lelkére nehezdedjék a pokolnak és a föld rettenetes büntengerének minden terhe. E két borzalmas kintól akart bennünket megszabadítani a megváltás

által. Jézus a történelem nagy éjtszakáján belenézett a jövőbe: keserves kinszenvedést vállal értünk és mi mégis mily rettenetes bűnöket követünk el! E borús gondolat súlya alatt kéri apostolait: virrasszanak Vele! Imádkozzanak együtt! Míg Ő arcra borulva, vérrel verejtékezve könyörög a mennyei Atyához, legalább üldögélve virrasszanak, imádkozzanak Vele, hogy könnyebb legyen kimondani: „Atyám, ha el nem múlhatik e pohár a nélkül, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod.” Jézus ezekkel a szavakkal kimondta az utolsó szót, hogy mindenegyes embert meg akar váltani, ki akar szabadítani a bűn rabságából, az örök kárhozatból.

A nép megváltása Krisztus kereszthalála és feltámadása után tovább folytatódik és bennünket papokat akar Jézus elsősorban felhasználni e legmagasztosabb munkában. Jézus vérrel-verejtékezéssel, kereszthalállal harmatozta a földre az Atya kegyelmét. Nekünk papoknak hasonlóan szenvednünk kell: amikor a sátán támadásai, a világ csábításai, emberi rosszraajló természetünk következtében s az élet küzdelmei alatt vergődünk!

Ki tudunk-e tartani Krisztus mellett?! Ki tudjuk-e íríteni mi papok a szenvedés poharát?! Ettől függ, hogy Jézus kegyelmei bőven hullnak a lelkekbe vagy nem.

Jézus kérte apostolait: virrasszanak, imádkozzanak Vele! Hát akkor mi törekeny emberek még inkább kérjük a híveket: virrasszanak velünk bűnbánatban megtisztított lélekkel az élet küzdelmeiben, imádkozzanak velünk különösen a szentmisében! Hogy mi papok Jézusnak méltó megváltótársai lehessünk.

A papsággal együtt imádkozó, küzdő népnek jutalma bőséges. Már itt a földön: az igazi papok meg tudják vigasztalni a szenvedőket, betegeket,

tudnak segíteni a testi, lelki szegényeken. Az örök jutalom pedig: papjaival együtt kimondhatatlanul boldog lesz a nép...

N. J. káplán

Áldozat nélkül nincs papi hivatás!

„Nem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy a tökéletesebb életre való hivatás csak ritkán szokott mindjárt eleinte teljes világosságban mutatkozni s ellenállhatatlan erővel vonzani. Ellenkezőleg! Isten rendes eljárása az, hogy végtelen finom gyöngédséggel szól a lélekhez, bizonyos féltékenységgel közelíti meg azt, mintha csak óvakodnék, nehogy az ember legféltettebb kincsét, a szabad-akaratot béklyóba vesse.

Szerényen közelít, gyengéden szólítgat. Csupán a magabaszállt, nyugodt lélek hallja, érti őt.

Minő nagyfontosságú dolog tehát, hogy a lélek mindig figyelmes és készséges legyen Istenével szemben. De lehet-e ennek alkalmasabb eszköze, mint a hivatásért való ima, az önfelajánlás?!

Nem elég az isteni szót csupán hallani. A fődolog most következik, és ez: az áldozatkész engedelmesség. Az ifjú, kiről az evangélium beszél, magának az Udvözítőnek ajkáról hallja az édes meghívást: „Si vis perfectus esse”... „Ha tökéletes akarsz lenni”, — rázd le a földi bilincseket s kövess engem! Kell-e ennél közelebbi hívás? És íme, mégis az ifjú elszomorodva távozik. Miért? Mert a hivatás áldozatot követel tőle.

Sajnos! Számtalan ifjú élettörténete van e sorokban megrajzolva. Minden kellék megvolna a magasabb hivatásra; lelkük mélyébe Isten mérhe-

tetlen kincseket rejtett, melyek nem csupán tulajdonosukat, hanem ezreket és ezreket boldogíthatnának. Ámde a „gazdag” ifjú szomorúan mond le mindenről. Miért? Mert szívét valami fogva tartja s neki nincs elég bátorsága s ereje e kötelékeket szétszaggatni. Hiszen nem halt ki belőle az érzék a magasabb iránt s vágyik is utána; s ha a hivatás csupán kegyelmeket s lelki méltóságot kínálna, tárt karokkal fogadná. Ámde a hivatás nemcsak lelki előnyöket ígér, hanem áldozatokat is kér. Az ember nem lehet jó pap s szerzetes a nélkül, hogy a világ örömeiről, saját kénye-kedvéről le ne mondjon.

Az olyan azonban, aki a hivatás kegyelméért nap-nap után buzgón imádkozik, lassan-lassan, szinte észrevétlenül megbarátkozik az áldozat gondolatával.” (Lintelo—Müller: Ima és hivatás 27—29. ll.)

Hideg a szülők szíve!

„Kevés szülő van tudatában annak, hogy gyermekei jellemének képezése és életpályájának előkészítése az ő kezébe van letéve. A gyermek olyan, mint a fiatal erdei fa: ha megfelelően gondozzák, pompás sudárba szökken; ha elhanyagolják, ferde irányban fejlődik.

Sok pap hálásan emlegeti, hogy hivatását gondos szülei imádságának, példájának és épületes életének köszöni. Otthon Isten volt a középpont; az isteni Főpap képe a lakás legfőbb részén függött; már a gügyögő gyermeket megtanították a szülők Jézus és Mária szent nevének kimondására: a szentek életéből beszéltek el nekik kedves történeteket. Az édesanya gyermekét, kacsóit saját kezébe fogva tanította imádkozni. Néhány év múlva

az oltár lépcsőjére térdelt a fiú, hogy szolgáljon a szentáldozatnál. Itt kapta talán az első gondolatot, az első indítást Isten és az oltár szolgálatára. Vonzotta, hívta őt az Úr magasztos közelsége, a tiszta környezetben élő láthatatlan angyalok társasága.

Igy közeledik sok ifjú szüleitől támogatva az Úr oltárához, míg végre elérkezik ahhoz a nagy pillanathoz, mikor áldva terjesztheti felszentelt kezét azoknak meghajtott feje fölé, akik Isten szolgálatára oktatták és nevelték.

Sok szülő szerencsétlenségnek találja, ha a család egyik-másik tagja pap akar lenni. Ha nem is vetemedik arra, hogy kiirtaná gyermeke szívéből az Isten által beleoltott vágyat a magasztos pálya iránt, de nem is ápolja és fejlesztí az benne. Beszél fiának más állások előnyeiről: milyen híres ügyvéd vagy orvos lehetne, micsoda merész ívelésű katonai karriert futhatna meg, hogyan érvényesülhetne mint politikus, képviselő stb., de arra egyáltalán nem gondol, amit Depaul Szent Vince mond: „Nincs nagyszerűbb dolog a földön, mint papot nevelni”, nincs szebb és tiszteletreméltóbb a lélekmentésnél. Így azután nem csoda, hogy oly kevés ifjú lelkesedik a királyok Királyának szolgálatáért. Genf hitvalló püspöke, Mermillod iratai között találjuk a következő gyönyörű sorokat: „Katolikus Anyák! Anyai szívetek nem lángol eléggé az isteni szeretettől, különben nem lennétek olyan hidegek, ha fiaitok Istennek való felajánlásáról van szó. Kérjétek Istent, hogy családokat papot adjon az Egyháznak, kérjétek őt, hogy öntsön belétek áldozatos lelkületet. Az embereknek Istenről szólni, megvinni a világnak az igazi világosságot, Istennek az oltárnál szolgálni, nem nagyszerű és fenséges hivatás-e?” (Doyle—Gyenis: A Mester nyomában. 51—53. ll.)

A szülők és a papi hivatás.

A szülők, az egyszerűbbek is, a tanultabbak is, sokat gondolnak gyermekeik jövőjére. Melyik szülő nem vágyódik az után, hogy gyermeke boldog, híres ember legyen. Sokszor találgatják, melyik pálya, foglalkozás volna neki a legmegfelelőbb, melyiken boldogulna legjobban? De soknak eszébe sem jut, hogy fiából talán pap is lehetne! Igaz, hogy a papi pálya egészen más és össze sem hasonlítható más foglalkozással. Ehhez nem elég a szülők óhaja, elhatározása. (Sőt teljesen helytelen, ami vidékeken régebben nem ritkán megtörtént, hogy a szülő fogadalmat tett, hogy a fiát papnak neveli és ezt a fogadalmat később a fiú kedve ellenére végrehajtotta.) Nem elég a papi pályához, hogy a gyermek okos, éleseszű, még az sem, hogy jámbor lelkületű. Ehhez az élethez hivatás, hívás kell a jó Isten részéről. De e meghíváshoz a gyermeket elő lehet készíteni, mint a földet a mag bevetéséhez. Fogékonnyá tenni a hívó szóra leginkább a szülői ház vallásos, buzgó légkörével, gyakori szentáldozásra való buzdítással lehet. Magát a meghívást pedig ki lehet sok esetben imádkozni. Szent Monika 20 évi imádságával és könnyeivel fiának nemcsak megtérését imádkozta ki, hanem a papi hatalom teljességét. A magyar édesanyákra vár az a feladat, hogy a megfogvatkozó papi hivatások pótlására imáikkal, könnyeikkel kikönyöröggék fiaik meghívását a szent papi pályára, felkínálván gyermekeik lelkét az Úr Jézusnak, megígérván ezek vallásos, türelmes, áldozatos, önzetlen felnevelését.

De ehhez az szükséges, hogy Ti magyar Édesanyák legyetek meggyőződve arról, hogy nagyobb, magasabb kitüntetés nem érhet benneteket, mint

ha a jó Isten a ti fiaitokat lefoglalja Onmagának. Boldog lennél, ha fiad tanító, orvos, bíró vagy király lenne? Ezek a vágyaid mind teljesednek, ha a fiad pap lesz. Mert akkor fiad az örök igazságra tanítja a kicsinyeket és a nagyokat; lelki orvos lesz, gyógyítván a titkos lelki sebeket; bíró lesz, akinek ítéletét a mindenható Isten is megerősíti; király lesz, uralkodván majd egyszer Krisztussal páratlan hatalommal és dicsőséggel.

Add oda tehát fiadat Krisztus szolgájának, munkatársának, apostolának! Kis Szent Teréz apja, amikor Isten negyedik leányát hívta meg apácának, így szólt: Boldog vagyok, hogy az Úr Jézus az én leányaim közül választja menyasszonyait. — Te is milyen boldog leszel, ha elmondhatod: Az Úr Jézus az én fiaim közül választja papjait...

(B. L.)

Kis hivatások lelki és anyagi támogatása.

Kis palánta, csemete mellé karót szoktunk tűzni, amely erősséget, támaszt nyújt neki és így biztosítja annak szép fejlődését.

Ilyen kis palánta a papi hivatás. Csíráját a Szentlélek ülteti el. De hogy ez a csíra kifejlődjék, sok segítségre, támogatásra van szükség.

Először védeni kell a fagytól: a durva, hitetlen környezettől, mely a papot szidja és rágalmazó, csúf történetekkel feketíti. De ez csak óvás még.

Minden kis hivatáspalántának kell hogy legyen egy kertésze, vagyis egy jóakarója, aki kezébe veszi a kifejlődő hivatás sorsát. Lehet ez saját édesanyja vagy atyja, ha mélyen vallásos; lehet tanítója, hitoktatója vagy lelkipásztora. Hívjuk fel ezek figyelmét a kis hivatásra és kérjük, fogadják

szeretetükbe. Mert az isteni csíra külön gondozásra, nevelésre szorul. Külön beszélgetésben tárjuk fel a gyermek előtt a papi hivatás magasztos szépségét, páratlan fenségét, de utaljunk nehéz voltára is. Hívjuk fel és neveljük rá a gyermeket magasztos hivatásához szükséges erényekre, természetesen „gyermekkiadásban”, önmegtagadásra, áhítatra, önzetlenségre, buzgó oltárszolgálatra (ministráció), gyakori szentáldozásra. Válasszunk neki jóbarátot, lehetőleg szintén papnak készülő fiút. Adjunk neki ilyen irányú könyveket (Blaskó: Testörök stb.), nézessünk meg velük — ha lehetséges — hivatásra lelkesítő filmeket: Fiúk városa, Kereszt és bálvány, Krisztus Párizs vadonában, Az örök titok stb.

Kísérjük a szent hivatás fejlődését aggódó szeretettel és imádkozzunk sokat a folytonos kegyelem harmatáért és az Eucharisztia forró, vonzó napsugaráért, hogy életerős fává nőjön kis palántánk.

Amikor pedig gimnáziumi tanulmányokra kerül a sor és anyagiak talán hiányoznak hozzá, fordulj a lazaristák vagy szaléziánusok vagy más szerzetesrend apostoliskolájához (kisszeminárium már I. gimnáziumtól kezdve), ahol csekély összegért ellátják őket. Még ezt az összeget is előteremtik találékony lelkek az egyházközség vagy plébánia egyesületeinek adakozása, előadások rendezése által vagy egyéb módon.

(B. L.)

Kántorhetek ideje és jelentősége nagy általánosságban feledésbe merült. És bár a mostani felmentés a bőjt alól még inkább elfelejteti velünk ezt az önmegtagadást, mert hiszen nem vagyunk kötelesek megtartani, mégis buzgó lelkek megtartják, tudva ennek óriási jelentőségét.

Ha egy országot a jó Isten büntetni akar, elvonja attól a papi hivatásokat, nem ad annak szent papokat. Hogy az irgalmas Isten minket ezzel ne sujtson, szükség van jó lelkekre, akik a kántorhetek megtartásával kiesdik Istentől a szent papi hivatásokat. Ha mi ezek közé a lelkek közé akarunk tartozni, mind a négy kántorhetet örömmel ajánljuk fel a papokért! Az imádság és önmegtagadás hetei legyenek ezek. — És hogy buzgóságunk kitartó legyen, talán így: a szerdai napot plébániánkért és az ismerős papokért, a pénteket a világegyház papjaiért, a szombatot a kispapokért és papi hivatásokért ajánljuk fel. Emlékezzünk meg az aposztata és hitközönyös papokról. Úgy imádkozzunk és bőjtöljünk, hogy a bűnös papok megtérjenek, az igazak szentekké legyenek!

(B. L.)

A nagy család (egyházközség) — a kis család tükrében

(Sokgyermekes családapától.)

Kedves Testvér!

Az Isten akarata szerint való család a legtökéletesebb nevelő. A keresztény férfi és nő elsősorban és kizárólag a Gondviselésbe vetett törhetetlen hitre építi fel a családi fészket. Kösziklára építe-

nek, amelyen a pokol kapui sem vehetnek erőt. Tudják azt, hogy Krisztus Urunk ezen szavait: „Veletek vagyok a világ végezetéig”, nemcsak az apostoloknak mondotta, de rajtuk keresztül mindazoknak, akik az Egyház kősziklájára építik fel jövőjüket, tehát a családoknak is. Az ilyen, de csakis az ilyen családokban lehetséges krisztusi nevelés, krisztusi élet kibontakozása. A gyermekek fegyelemben, engedelmességben, egyszerűségben és szociális légkörben nőnek fel. A családtagok szociális gondolkozása, érzése a többgyermekes családokban mintegy magától fejlődik ki. Minthogy több gyermek van, a szülők nyújtotta javakat meg kell osztani, és pedig nem akárhogy, mert egyik gyermek sem hajlandó — a kisebb korban — a ráeső részről lemondani. Romlott természetünk Isten bölcsesége szerint olyan körülmények között fegyelmeződik, aminek könnyűszerrel nagyobb nehézség nélkül aláveti magát minden családtag, mert valamilyen a szeretet elsímítja az ágaskodó önzés szúrós taraját. A fejlődő értelemmel fokozatosan megszokottá, sőt természetükké válik a javaknak igazságos elosztása. A nagyobbak bizonyos fokban már áldozatra is készek, a kisebbek javára szívesen lemondanak egy és másról, hogy azoknak több örömük legyen.

A fentírt mód csak egy a sok nevelőeszköz közül, amelyet az Isten végtelen bölcsességét és szeretetét visszatükröző életközösség, az örök életre nevelő iskola, a család nyújt. Rá kell mutatnom még egy, kevésbbé feltűnő nevelőeszközére a családnak s ez, amit úgy nevezhetünk: *a fegyelemszeizmográt*. Ez az érzékeny megfigyelő műszer rejtett és csak a komoly lelki életre törekvő szülők előtt válik ismertté. Csak a finom rezgéseket érzi meg, a durvábbak hatására csorbát szenved. Hu-

szonhárom éves szülői tapasztalat tanított meg arra, hogy a vizetprédikálás és bortivás az élet egyéb terén talán ideig-óráig érvényesíthető, de a családban, a gyermekekkel szemben csődöt mond. A szülőknek az Istennel szemben köteles engedelmesség és tisztelet ellen tett legcsekélyebb mérvű kilengése azonnal működésbe hozza a fegyelem-szeizmográfot. A gyermekek érzékeny lelke a szülők legkisebb fegyelemlazulását azonos mértékű fegyelmetlenséggel jelzi. Érthető, hiszen a szülők Isten helyettesei, a Gondviselés látható végrehajtói és a kegyelmeknek legközvetlenebb közvetítői. A szülők az isteni kegyelem forrásvizének a gyermekek lelkéhez vezető csatornái. A tiszta, üdítő forrásvíz, ha a csatorna belső fala a kórokozó baktériumoktól, penészgombatelepektől szennyezett, dohossá, élvezhetetlenné, betegséget okozó baktériumoktól fertőzötté válik, aki issza, nem éltető elemet, hanem betegséget vesz magához.

A szülők és gyermekek viszonya a főáramkörű dinamó szerkezetéhez hasonlítható. A szülők a vasmag, — armatúra — a gyermekek a tekercs. Ha a mágneses vasmag rozsdamentes, bármily csekély mágnességgel bír, a gép működésekor a tekercsekben elektromos áram fejlődik. A főáramkörű dinamókban a keletkezett elektromos áram folytonosan kering s nemcsak a külső áramkörbe jut áram, hanem a kommutátoron át az armatúra tekercseibe is, miáltal a vasmag mágnessége fokozódik, viszont a mágnesesebbé vált armatúra nagyobb mennyiségű áramot gerjeszt. Hasonlóképpen a szülők kegyelmi élete a gyermekekben megfelelő kegyelmi életet ébreszt, a gyermekekben fejlődő kegyelmi élet szépsége visszahat a szülőkre, őket odaadó, istenes életre ösztökéli. A szülők és gyermekek közt fennálló egymásrahatás olyképen nyil-

vánul meg, hogy a szülők engedelmesek Istennel és Egyházával szemben, valamint hazájukkal szemben is. Eleget tesznek a rájuk háramló kötelességeknek. A gyermekek látják, hogy szüleik verejtékezve dolgoznak a mindennapi kenyérért. Érzékeny lelkükben a látottak csodálatos biztonságérzetet váltanak ki, jól érzik magukat a családban s a maguk módja szerint munkálkodnak is, s a rájuk váró feladatok (tanulás) elvégzésére szívesen áldozzák fel a szükséges órákat. A kegyelemben élő családban mintegy magától megy a munka. Ha a szülők a kötelességteljesítésben nehézkeseek, kimérték, a gyermekek munkájában vagy más egyébben hasonló elnagyolás, fegyelmetlenség észlelhető.

A családban a szülők a vasmag, a gyermekek a tekercsek. A vasmag az élet zivatarában könnyen rozsdásodik, mágnességét elveszíti. A szülők ezt jól tudják, éppen ezért gondoskodnak arról, hogy lelkük vasmagja kellő aktivitású mágnességét megtartsa. Az élet okozta rozsdát a bűnbánat szentségében igyekeznek gyakorta leresznelni és az Oltáriszentségben rejtőző Krisztussal újból és újból mágnessé tenni. Tudják, hogy a kegyelem-mágneses erőt imával lehet elnyerni. Tudják azt is, hogy az ő imájuk egymagában elégtelen, kell, hogy a gyermekek is kérjék Istent, hogy szüleik minél több és hathatósabb kegyelmet nyerjenek. Az így egymásért mondott ima az a hajtóerő, amely a család-dinamó működését biztosítja.

Kedves Testvér! Az Egyház is nagy család, amelyben a papok a szülők, a hívek a gyermekek. Ha akarja a gyermek, hogy jó szülei legyenek, kell, hogy nap mint nap kérje Istentől az áldást kedves szüleire. Az öntudatos imaéletre példát a szülőktől veszi. Akarjuk, hogy jó papjaink legyenek? Vegyünk példát áldozatos lelkű papjainktól, akik nem

szűnnek meg értünk hívekért imádkozni. *Imádkozunk mi is naponta, de okvetlenül rendszeresen és buzgón papjainkért, papi hivatásokért.* Necsak szóval, hanem Istennek tetszően végzett munkáink, tetteink által is. Hogy mennyire nagy súlya van Isten előtt az egymásért mondott imának, misem bizonyítja jobban, mint Krisztus Urunk ezen szavai: „...imádkoztam értetek, hogy hitetek meg ne fogyatkozzék.” Az Úr Jézus a világ végezetéig imádkozik érettünk, hogy hitünkben meg ne fogyatkozzunk. Ha krisztusibb életet akarunk, tegyünk meg mindent! Amiként a családban a szülők fegyelemlazulása a gyermekekben hasonló fegyelemlazulást okoz, éppenúgy a papok fegyelemlazulása a hívekben hitfogyatkozást idéz elő, és megfordítva. Tehát csak úgy biztosíthatjuk Krisztus akarata szerinti lelki életünket, ha papjainkat nehéz hivatásukban imáinkkal támogatjuk. Hogy tettekészek lehessünk, kell, hogy lelkünk tekercsei épek legyenek, amelyek a vasmagot (papok) veszik körül. Tegyük róla, hogy papjaink szentek, kegyelemben bővelkedők (mágnesesek) legyenek, ezért imádkozunk értük. Hogy tehát a kölcsönös egymásrahatás (mágnesség és áram) akadálytalan lehessen, a magunk és gyermekeink jól felfogott érdekében kell imádkoznunk rendszeresen egyházi előljáróinkért, valamint papi hivatásokért.

Dr. D. L.

Egy pap öt kérése

Egy világi író könyvének egyik fejezetében a papsághoz fordul és így kezdi: Mít kérünk tőletek! Elolvastam kéréseit és sokat tanultam belőlük. De

engedjétek meg, hogy a pap is felétek forduljon, világi hívek, és lelkéből elmondja, hogy mit kér tőletek:

1. Először titeket szólítlak meg, édesanyák! Mikor aggódó szemmel olvasom a szemináriumok létszámjelentését, látom, hogy mindig kevesebb fiatal vállalja az Úr Jézus terhét. Kérlek hát benneteket, vállalatok el minden gyermeket, akit csak Isten adni akar nektek. Közöttük vannak azok is, akik bennünket a papságban követnének.

2. Kedves szülők és házastársak! Mikor a válások ijesztő nagy számára tapad a szemem, összetett kézzel kérlek benneteket, hogy adjatok gyermekeiteknek igazi, vallásos, imádságos, békességes családi otthont, hadd áldhassa meg Isten papi szent hivatásokkal.

3. Édesapák, édesanyák! Mikor hallom, hogy ellenálltok és megkeményítitek szíveiteket, mert jaj, pap akar lenni a fiú, nagyon kérlek, ne tegyétek! Ha Isten választ gyermekeitek közül, örüljétek és adjátok oda.

4. Mindnyájan, katolikus hívek, mikor pap bűnén akad meg a szemetek vagy nyelvetek, nagyon kérlek, járjatok közben érettük Istennél! Amit a pap hívei ellen vét, azt leghamarabb a hívek közbenjárására bocsátja meg Isten. Így érdemlíték ki, hogy jó papot kapjatok.

5. És végül mind, akik láttok fáradt és kedvét vesztett, ellanyhult papot, kérjétek számára erőt, kegyelmet és gondolkozzatok, nem segíthetnétek-e valamiben.

V. J.

Ébredjenek a hívek megváltói hivatásuk tudatára!

„A világ Üdvözítője Jézus, éspedig az egész Jézus, tudniillik a fej és a tagok. Tehát Ő elsősorban, mert Ő a fej. Másodsorban, de azért szükségképen mi, a tagok. Tehát az Üdvözítő minket is magába foglal. Ő és mi egyek vagyunk. Tehát üdvözítők vagyunk mi is, a szó igazi értelmében, üdvözítők, hatásos szereppel, sokkal mélyebb értelemben, mint ahogy azt rendesen elgondoljuk.”

„Győződjünk meg mindig jobban arról, hogy mi magunk is tevékeny eszközök lehetünk mások kegyelmi életének növelésére. Hiszen mi nemcsak arra vagyunk hivatva, hogy az isteni behatást magunkba fogadjuk, hanem arra is, hogy a felebarátra is levonjuk azt. És ha az isteni erő nagyon lassú, hogy ennek vagy annak az emberi gyarlóságnak segítségére jöjjön embertársainkban, nekünk módunkban áll a kegyelemnek lassúságát meggyorsítani, az isteni behatást mélyebben szántóvá tenni és a léleknek a kegyelemmel való közreműködését is fokozni és készségesebbé tenni. Tehetségünkben áll Istent győztesebbé tenni a lelkekben. Egyszóval: mi nemcsak passzív értelemben vagyunk „megváltottak”, hanem aktív értelemben „megváltók” is.”

„Itt egy lélek ellenáll a kegyelemnek... Igen, csak hogy ott valahol, talán nagyon messze a térben és időben, egy másik lélek imádkozott, önmegtagadást gyakorolt, feláldozta magát. S íme, egy napon az ellenállás megtörik. A sziklatömb érintetlen volt, egyetlenegy repedés sem volt rajta, keményen ellenállt. De egy látszólag nagyon is gyönges csíra fejlődése folytán darabokra tört. És ott van az igénytelen, de mégis diadalmas kis növénynek friss hajtása, amellyel sziklát tudott repeszteni.

— Az a lélek, amelyet a bűnbánat megtört, talán sohasem fogja megtudni, mily titkos erők működtek közre az ő megtérésében. De tudja Isten."

„S ne gondoljuk, hogy csak néhány ritka beavatottnak van hatalma, hogy ilyen természetfeletti hatást biztosítson... Minden keresztény, aki úgy imádkozik, amint kell, úgy dolgozik, amint kell és úgy él, amint kell, vagyis a kegyelem állapotában teszi mindezeket, az olyan hatalommal rendelkezik, hogy imájával, munkájával és életével elérheti a lelkeket, talán nagyon sok lelket is."

„Milyen felséges hivatás! Isten munkájában résztvenni, azt kiegészíthetni! Isten működésének a befejezést megadni, Isten kegyelmének hatóerejét növelni s minden szavunkból és minden cselekedetünkben Isten országának egy munkását alakítani! Isten maga mindig kész cselekedni... De az Ő szándéka szerint nekünk segítenünk kell, hogy végtelen bölcsességének a művét végrehajtsa. S ez hatalmunkban áll. Imáink, áldozataink felemelkednek, mint valami gyermek az óriási világítótorony tetejére. Ott minden készen áll, hogy a látóhatárra világosságot árásszon. Isten vár, míg egy kis kéz a villanyvezeték kapcsolójához kúszik és kapcsol. Ez megengedi az áramnak, hogy átáradhasson, a felhalmozott világosságtartaléknak pedig, hogy oda messze, egy szükségben lévő hajónak megvigye a jelzés vigaszát, egy nehéz helyre biztos áthaladást és a megnyugtatót, hogy már közeledik a kikötőhöz." (Plus—Gálffy: Krisztus testvéreinkben. 106—109. ll.)

Az ima nagy hatalma.

„Ha az isteni Közbenjáróval egyesülve imádkozik a lélek, akkor igazán a világ középpontjában

gondolhatja magát. S akkor hiheti, hogy őszinte szívének minden dobbanása igazán a szeretet dobbanása, emberi sorsokat emel fel, petyhüdt akaratókat tesz tevékenyekké, megrögzött inaszakadtakat állít ismét talpra.

Miféle kapcsolat ez?

Abban a pillanatban, mikor az ember teljesen Istentől függőnek, nyomorultnak és szükségletekkel telinek ismeri el magát és leborul Isten előtt, mint az evangéliumi koldus, akkor Isten bevezeti őt terveibe és megengedi neki, hogy elhatározásaira hatással legyen. A világ azok által az emberek által üdvözl, akik térden állnak.” (Ugyanott 199. l.)

„Azok világossága, akik tanítanak, gyakran azok imájából ered, akik őket hallgatják. Szent Ágoston mondja, hogy minden jó, ami az Egyházban még a lekipásztorok által is történik, az imádkozó lelkek titokzatos tevékenysége által jön létre. Egyszerű lelkek azok, az emberek szemei előtt elrejtett lelkek. De ők ismerik Istent és Isten is ismeri őket. Hol vagytok ti, hogy én is megismerjelek?” (Bossuet.)

„Azt hiszem, hogy az imádkozók többet tesznek a világért, mint a küzdők, — írja egy híres államférfiú, Donosco Cortes — és ha a világ sora egyre rosszabbul megy, annak az az oka, hogy több a küzdő, mint az imádkozó.”

Engesztelő lelkek legyünk!

„Ez az engesztelő lelkület nem mindig a nagy dolgokban nyilvánul meg. Nem kell mindig a legnagyobb áldozatra gondolni, mikor Jézus irgalmas Szívének megengeszteléséről van szó! Sokszor a legkisebb dolgok is kedvesek, sőt néha még kedve-

sebbek is, mert több szeretet, nagyobb vonзалom nyilvánul meg bennük!

Ha a mai nagy istentelenség idején egész lelkünkkel akarjuk megengesztelni az Úr Szívét, akkor akármit vigyünk oda, mindig szeretettel és teljes odaadással tegyük! Ma nemcsak azt várja Jézus Szíve, hogy néha kicsit engeszteljünk is, hanem egész életet, egész engesztelő lelket kíván!

Ne szabadkozzunk, hogy nagyon kis lelkek vagyunk, semmink sincs!

Vigyük csak az oltárra és egyesítsük Jézus áldozatával minden imánkat, egész imaéletünket, szerető szívünknek minden dobbanását, mellyel Isten felé fordulunk! Tegyük csak oda minden munkánkat, kötelességteljesítésünket... Akármilyen egyszerű, hétköznapi legyen is. Ha egészen áthatja ezeket Isten szeretete és az engesztelés szelleme, akkor Jézus áldozata mellett valódi engesztelő áldozat lesz mindez.

Különösen pedig a szentmisét ajánljuk fel Istennek engesztelésül és az abban való szentáldozást! Minden egyéb áldozatunkat is a szentmise áldozatával egyesítsük. Tudjuk, hogy ez Krisztusnak és az Egyháznak is legfőbb áldozata.

De még többet kíván Jézus Szíve tőlünk. Most ezekben a rendkívüli bajokban, a rettenetes idők viharában önmagunkat kívánja egészen és teljesen! Engesztelő áldozatokká kell válnunk magunknak is! Élő áldozatoknak kell lennünk! Az élet áldozata a legnagyobb! Ne sajnáld ezt is odatenni az oltárra!

De nem lehet engesztelnünk a nélkül, hogy meg ne éreznők, mit kíván tőlünk Isten. Szentséget, tisztulást és Istenhez való áthasonulást. A szentség teszi kedvessé lelkünket Isten előtt. S így válunk igazán engesztelő lelkekké, akikben Istennek tetszése és kedve telik.

Az engesztelés mindig vezeklést sürget!

Vezeklés!

A vezeklés önkéntes szenvedés, önkéntes lemondás, amire nem kötelez sem a bűn elleni küzdelem, sem pedig az erény gyakorlata. A vezeklés szenvedésnek, keresztnak, lemondásnak, fájdalomnak, áldozatnak készséges, szeretetből és együttérzésből fakadó vállalása.

Minél nagyobb a részvét, az együttérzés az engesztelő lélekben, annál jobban keresi a vezeklés módjait. Sokszor a szeretet olyan hősi fokban lobban fel lelkében, hogy a vezeklésnek rendes eszközei, rendes szenvedései sem elégítik ki szomjazó lelkét. Ilyenkor a vezeklés rendkívüli módjai, a bőjt, az önmehtagadás hősi formái, keresett szenvedések, kényelmetlenségek, megbántások nagyon készséges és örömmel való elviselése, a leghősiebb lemondások, áldozatok... tudják csak az Úr Jézust szenvedélyesen szerető lelkét kielégíteni." (Erdey: Engeszteljünk! 22—30. ll.)

A papokért különösen is!

„Aki igazán belenézett egyszer a kárhozat örvényébe és megborzadt annak rettenetes kínjaitól, az tudja csak igazán felfogni a krisztusi papság küldetésének nagyságát. A papságnak adta az Úr Jézus a hatalmat, hogy ettől a borzalomtól, ettől a legnagyobb és egyetlen igazi katasztrófától megmentsen bennünket. A lelkeket a pusztulástól megmenteni, a kárhozat veszedelméből kiszabadítani az ő szent és fönséges hivatása.

Ez a szent küldetés nehéz és szinte emberfeletti feladat. Nagy veszedelmek és törvetések kísérik, az emberi gyarlóság sokszor megnehezíti és megfosztja munkájának sikerétől. Sokszor kitör a gyöngegség a felszentelt személy lelkében és ilyenkor

nemcsak nem épít, hanem rombol, botrányára van a jóknak és kárára a lelkeknek.

Mennyire fájhat ez az isteni Szívnek! Mennyire kell itt együttérezni az isteni Mesterrel, akinek a legnagyobb fájdalmat éppen a neki szentelt személyek hanyagsága vagy bűnös könnyelműsége okozza.

Az engesztelő lélek gyöngéd szeretete Jézus Szíve iránt csakhamar megérzi az Ő fájdalmát és a legnagyobb bensőséggel siet kiengesztelni éppen ezekért a megbántásokért Őt. Egész buzgósága, minden melegsége és szeretete ott ég szívében, amikor ily megbántásokért kell engesztelnie Jézus Szívét. Soha nem botránkozik, nem méltatlankodik tehát, ha ilyen szomorú bukásokról hall. Nem ébred szívében harag azok iránt, akik megbotrántkoztatnak csak egyet is a választottak közül, hanem annál jobban engesztel, minél nagyobb a botrány.

Éppen ezek a szomorú és botrányos hanyagságok, bukások és hűtlenségek készítetik őt arra, hogy annál készségesebben segítse Krisztus választottait nagy és nehéz hivatásuk teljesítésében. Annál készségesebb odaadással ajánlja fel a maga imáit, jócselekedeteit a papság munkájának sikeréért és a papság lelkének tisztaságáért, szentségéért.

Azzal, hogy magát egészen felajánlja akár egyetemlegesen a papság apostolságának sikeréért és életének szentségéért, akár pedig egyes kiválasztottért, akinek talán sokat vagy mindent köszönhet, a legszebb, leggyümölcsözőbb apostolságnak válik részesévé! Minden apostoli mű, minden lelki siker és áldás, mely az Úr választottjának munkája nyomán fakad, nagyrészt az ő érdemévé válik, mert a kegyelmi hatást ő könyörögte ki számára." (Erdey: Engeszteljünk! 38—39. ll.)

A Szűzanya csodálatos szerepe

Jézus beszéde a lélekhez:

Hozzám hasonlóan te is fenntartások nélkül add magad Anyámnak!

Testvérem! Azzal, hogy Mária fia lettem, neki adtam magam egészen. Én ura és teremtetője vagyok mindennek, de Mária iránti szeretetből az Ővé akartam lenni és Tőle akartam függeni.

Mivel Mária mindig csak mennyei Atyám akaratát tekintette, még ha az a legnagyobb áldozatot követelte is, akaratom mindig egyenlő volt az Ővével. — Sőt még az égben se fogok sohasem megfélekezni arról, hogy a fia vagyok. Bár Én uralkodom és Én parancsolok az égben, de anyai óhaja előtt tökéletes gyermeki szeretettel meghajlok.

Kövesd példámat és add át magad egészen Anyámnak, feltételek nélkül és mindörökre, mint az Ő szeretett, kedves gyermeke! Add át neki testedet, mindent, amit teszel; add át lelkedet összes tehetségeivel! Add át neki anyagi és szellemi javaidat, a földieket és a természetfölöttieket egyaránt! Add át neki mindazt, ami vagy és amivé leszel, mindazt, amid van és amid lesz, mindazt, amit cselekszel és amit cselekedni fogsz! Ne legyen többé semmid, sem benned, sem kívüled, ami ne lenne az Ővé!

Ne elégedjél meg azzal, hogy átadtad magad Máriának, hogy Mária tulajdonává lettél. Ő azt akarja, hogy szolgálatába állj, de nem mint valami élettelen tárgy, hanem mint kedves gyermeke, aki segédkezik az édesanyjának. Ezt később majd ki nyilatkoztatja neked: nagy küldetést bíztam rá e világban és ennek végrehajtásában a te segítségedet is igénybe akarom venni.

Add oda magad és még csak ne is gondoldj

visszalépésre! Nem érdekből, nem azért, hogy cserébe előnyt nyerj, nem a vigasz kedvéért, melyet odaadásodkor érzel, hanem tiszta gyermeki szeretetből add oda magad, ahogy én is tettem.

Lesznek ugyan vigasztalásaid, de megpróbálások is fognak érni. Ilyenkor ne gondold sem az egyikre, sem a másokra. Anyádnak lesz gondja azokra. A te legnagyobb gondod az legyen, hogy minél teljesebben és minél tisztább szeretettel áldozd fel magad.

Add át magad mindörökre!

Szoktasd magad hozzá, hogy minél gyakrabban újítsd meg ezt a szent odaadásodat! Újítsd meg felébredésedkor, hogy az egész napod Máriaé legyen. Újítsd meg, mikor a szentáldozásban magadhoz veszel engem. A legmélyebb velem-egyesülésnek ebben a pillanatában add oda magadat Anyámnak, mert akkor igazán a szeretet gyermeke vagy. — Újítsd meg délután három órakor annak az ünnepélyes órának az emlékezetére, amikor Mária, feláldozva Engem, a világra hozott téged és amikor szavamat hallotta: „Asszony, íme a fiad!” — Újítsd meg minden fontos cselekedeted előtt, így emlékeztetve magad arra, hogy nem magadért kell cselekedned, hanem Óérte. — Újítsd meg különösen életed nehéz megpróbáltatásaiban! Mondd ilyenkor: „Anyám, mikor gyermeki szeretetem hevében egészen Neked adtam magam, nem láttam előre ezt a súlyos áldozatot. De mivel megfogadtam, hogy egészen Neked adom magam, most sem akarom elhatározásomat visszavonni. Teljesüljön mindaz, amit Te akarsz, azért, mert Te akarod, akárhogyan fáj is az nekem!”

Ha nemeslelkű akarsz lenni és teljes odaadásodat a mindennapi életben meg akarod valósítani, akkor ne nézz az áldozatra! Nézz inkább Énrám és

Anyámra! Akkor a szeretet majd lelkesít, a kegyelem pedig erősít.

A hívő lélek válasza:

Anyám! Egészen a tied vagyok és mindenem a tied!

*

Jézus további beszéde:

Úgy szeresd Anyámat, mint ahogy Én szeretem Öt!

Testvérem! A szeretet tett engem Mária Fiává. Szeretetem mindent megmagyaráz.

Mennyire szeretnék a szívemben égő szeretetből neked is adni! Igyekezzél tisztává, nemessé, alázatossá lenni, hogy minél többet adhassak neked az Én gyermeki szeretetemből.

Hatolj mélyen a Szívembe és elmélkedjél szeretetem indítóokain.

Szerettem és szeretem Öt, mert Anyám, mert jószágos, tökéletes Anya. A legcsekélyebb szavával, egyetlen tekintetével több örömet szerzett nekem, mint a legnagyobb szent a leghősiesebb cselekedetével. Ő csak értem élt, értem vállalta a legfájdalmasabb szenvedéseket önként, amelyeket valaha embernek tűnie kellett.

Szerettem Öt, mert segítségemre volt küldetésem beteljesítésében... Emberi természetet adott nekem, hogy hirdethessem az embereknek az örömhírt és meghalhassak értük. Küldetésemben egysült velem; azt akarta, amit Én; ezért könnyörgött, ezért hozta nehéz áldozatait. Ott állt a kereszt tövében s tudtam, hogy sohasem fog nyugodni, és a világ végéig a bűnösök megtérésén és az igazak megszentelésén fog fáradozni, hogy minél több lelket vezessen hozzám.

Szerettem Öt, mert Ő megváltói küldetésem

nagy diadala. Nagyobbat cselekedtem az Ő megváltásával, mint mikor megváltottam az egész világot.

Szerettem és szeretem Őt, mért neki köszönhetem, hogy Atyámnak végtelen értékű hódolatot, engesztelő áldozatot ajánlhattam fel az emberekért. Nem tudtam volna ezt megtenni emberségem nélkül, melyet Anyám adott nekem.

Elmélkedjél gyakran Anyám iránti végtelen szeretetemről. A világ végéig is mindig újabb és újabb kincseket találsz benne.

Mindezen elmélkedve lépj az én helyembe, váljál Jézussá, Mária fiává. Mivel az én életem a te életed, törekedjél átérezni azt, amit én éreztem!

Mária téged is szeret, mivel én úgy szeretlek téged, hogy meghaltam érted. Akit én szeretek, azt Ő is szereti.

Hogyan szeressem? — kérded.

Szeretni itt a földön annyit jelent, mint dolgozni és szenvedni. Ha szereted Máriát, szívesen dolgozol Érte.

Ha szereted Máriát, szívesen szenvedsz Érte.

Az itt következő négy módot jelölöm meg szereteted gyarapítására:

a) Igyekezzél mindennapi életed apró erőfeszítéseit és áldozatait a lehető legnagyobb szeretettel vállalni! Ha eljutsz addig a szeretetig, hogy a legkisebb cselekedetekben sem mondasz nemet Anyádnak, akkor nagyokban sem fogsz ellenkezni vele.

b) Igyekezzél mindig jobban megismerni Anyámat!

c) Élj vele állandó egyesülésben.

d) Végül kérd tőlem a kegyelmet, hogy szeretessed Őt s hogy ebben a szeretetben növekedjél.

Legfőképpen a szentáldozásban öntöm át Szívemből a tiédbe Anyám iránti szeretetemet. E percek-

ben már nem te élsz, hanem Én élek benned. Már nem te szereted Máriát, hanem Én szeretem Őt benned.

A hívő lélek válasza:

Uram Jézus! Kérlek Téged arra a szeretetre, amellyel Anyádat szereted, hogy én is oly igazán szeressem, amilyen igazán Te szeretted és ahogy akard, hogy mindenki szeresse Őt.

*

A Boldogságos Szűz Mária beszéde a lélekhez:

Gyermeke! Figyelj jól arra, amit mondani akarok neked és igyekezzél azt minél jobban megérteni.

Titkot akarok kinyilatkoztatni, titkot, amely mindkettőnket érint.

Gábor főangyal jelentésekor azt is megmondta, hogy Fiamat Jézusnak, azaz Megváltónak fogják nevezni. Akkor megértettem, hogy a Megváltó társává akart tenni engem megváltói munkájában. Én beleegyeztem ebbe.

Ettől a pillanattól kezdve az utolsó sóhajtásáig együtt munkálkodtam Vele az emberiség megváltásán. Tőlem származott az örök Áldozati Bárány teste és vére; Én neveltem Őt a keresztáldozatra; imáimat és szenvedéseimet egyesítettem imáival és szenvedéseivel, akaratomat az akaratával. Felajánlottam Fiamat égi Atyámnak a legmagasztosabb áldozatul. Jézus Megváltó volt és én társa voltam a megváltásban.

De együtt kell működnöm Vele az idők végétéig.

A megtestesülés napján az egész világnak adtam Jézust; de át kell Őt adnom az évszázadok folyamán mindenegyres embernek is. Jézusnak megváltótársa vagyok akkor is, amikor a megváltás kegyelmeiben minden lélek külön-külön részesül.

Ime, ez az én küldetésem a világ végezetéig. Ahogy Jézussal dolgoztam minden lélek megváltásán, úgy kell Vele dolgoznom megtérésükön és megszentelésükön.

Látod tehát apostoli küldetésemet, mely minden emberre kiterjed. Ilyen apostoli küldetés a társ-megváltói működésem és lelki anyaságom. — Én vagyok az apostolok Királynője.

Ez az apostolkodás harc. Minden lelket ki kell ragadnom a sátán körmei közül, hogy Jézushoz és az Atyához vezessem.

Az Egyház utolsó korszaka különösen az én korszakom lesz. Csodálatos dolgok fognak általam és értem történni. A sátán fejét úgy széttiporja az Asszony, mint még soha. Az Egyház felvirágzik és győzelmes hatalmat fejt ki, amilyent azelőtt nem ismert. Jézus uralkodni fog. Buzgó és hűséges barátai egyre többen lesznek és magasztalni fogják még azok is, akik eddig legmakacsabbul harcoltak ellene.

Ez az én szerepem e titokban.

Most lássuk a te szerepedet.

Isten elhatározta, hogy szeretetének munkájához embereket választ társul. Némely embert különösen kiválaszt erre. Ha ezek az emberek hűségesek, a nagy munka sikeres lesz. Ahogyan Jézus az Atyától való küldetésében segítségül vette apostolait és azok utódait, úgy nekem is szükségem van segítőkre győzelmes küldetésemhez.

Akarsz-e segítőm lenni?

Írántam való gyermeki szeretettedben eleinte talán nem láttál mást, mint a gyermek boldogságát, aki bizalommal nyugszik anyja karjaiban. És most a harctérre vezetlek. Jézus is küzdött, hogy az emberek megváltója legyen.

Kedves jó gyermekem! Téged is azért hívott,
hogy te is a lelkek megváltójává légy.

✱

A hívő lélek válasza:

Ó Mária! Egészen a tied vagyok és mindenem
a tied! Veled és vezetésed alatt akarok küzdeni és
meghalni!

Mária, vezess! Ez legyen a jelszavam.

(Neuber—Nagy: Eszményem Jézus,
Mária Fia 33—45; 105—111. ll.)

P É L D Á K

A lelkek ősi szent egysége

A *Szentírás* az Apostolok Cselekedetei könyvében Krisztus első papjainak és híveinek csodálatos lelki egybetartozásáról, együttérzéséről, egységéről értesít bennünket.

Az első ilyen együttes volt mindjárt Krisztus mennybemenetele után a szentlélekvárásnak idején, ugyanabban a teremben, amelyben Jézus szerzette az Oltáriszentséget. A *Szentírás* röviden értesít erről. A lelkek érzületi és imaegységéről csak ennyit mond: „Ezek mindnyájan állhatatosak valának egy szívvel-lélekkel az imádkozásban az aszszonyokkal, valamint Máriával, Jézusnak anyjával és az ő atyjafiaival egyetemben.” („Mintegy száz-hús emberből álló sokaság volt együtt.”) (1, 12—15.)

Megkapóan írja le ugyancsak az Apostolok Cselekedetei 12. fejezete a hívek nagy aggodalmát és buzgó imáját a börtönbevetett és kivégzésre ítélt Szent Péter apostolfejedelemért. „Heródes király fölemelte kezét, hogy lesujtson néme-lyekre az Egyházból. Így karddal kivégeztette Jakabot, Jánosnak bátyját. Mivel pedig látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, tovább ment és elfogatta Pétert. Miután őt elfogatta, a tömlöcbe veté s átadá őrizetbe négy-négy vitézből álló négy őrségnek . . . Péter tehát a börtönben őriztetett, az *Egyház pedig szüntelen könyörög Istenhez őéréte*. Az utolsó éjtszakán Péter két katona között aluszik vala, kettős láncon megbilincselve, az örök meg az ajtó előtt őrzik vala a tömlöcöt. És íme, az Úr

angyala melléje állott, s fény ragyogott fel a hajlékban. És Péter oldalát megütve, fölkelte őt s mondá: Kelj fel gyorsan. Erre a láncok lehullottak kezéről. Az angyal pedig mondá neki: Ővezd fel magadat és vedd fel saruidat. Ő megtevé, az megmondá neki: Vedd magadra ruházatodat és kövess engem. És követé őt, utána menvén s nem tudja vala, hogy valóság, ami az angyal által történék, mert azt vélé, hogy jelenést lát. Miután általmentek az első és a második őrségen, a vaskapuhoz jutottak, mely a városba viszen; ez magától megnyílt előttük; s kimenvén, egy utcán végighaladtak, ekkor az angyal hirtelenül eltávozott mellőle. Péter pedig magához térve mondá: Most igazán tudom, hogy az Úr elküldötte angyalát és kimentett engem Heródesnek a kezéből és mindabból, amire a zsidó nép számított. Ezt elgondolván, Máriának, a Márknak is nevezett János anyjának a házához ment, hol *sokan voltak egybegyűlve és imádkoztak*. Mikor zörgetett a tornác ajtaján, egy Rodé nevű szolgáló jött ki hallgatódzni, s amint megismerte Péter szavát, örömeiben nem nyitotta ki az ajtót, hanem befuta és jelenté, hogy Péter áll az ajtó előtt. Azok azonban rászóltak: Elment az eszed! De ő erősítette, hogy bizony úgy van. Mire azok mondák: Az ő angyala az. Péter meg egyre zörgetett. Mikor azután végre ajtót nyitottak, meglátták őt és elcsodálkoztak. Miután kezével intett, hogy hallgasanak, elbeszélte, mikép hozta ki őt az Úr a tömlöcből . . ." (Ap. Csel. 12, 1—17.)

Fenséges példája ez annak a hamisítatlan keresztény szellemnek, amely a legbelsőbb, legőszintébb együttérzést, összetartást teremti meg a hívek és a lelkipásztor között. Mennyi aggódó szeretet van ezekben a hívekben, mily komoly, buzgó, állhatatos könyörgés Istenhez a veszélyben lévő lelkipásztorért! S mennyire egyek ebben!

Isten pedig csodálatos segítséggel felel a hívek nagy hitére, bizalmára. Mennyire tetszhetett Istennek a hívek ilyen magatartása lelkük atyja iránt!

Krisztus utódjainak legfőbb gondja

XI. Pius pápa a „Művek Művének” nevezte azt a művet, amely papi hivatásokért alakult, hogy az isteni kegyelemajándék, a papság, a szent papság kivirágozzék, mert a népek megjavulnak, ha elegendő papjuk, és pedig jó papjuk lesz.

Az Imaapostolság imaszándékát az 1923. évre: „Kérjük Istent, hogy szenteket adjon nekünk”, — a Szentatya így javította át sajátkezűleg írva: „Kérjük Istent, hogy szent papokat adjon nekünk; mert ha ez megvan, a többi mind ebből következik, de ha ez hiányzik, semmi más nem segít.”

Ebben az értelemben írta XI. Pius Bisleti bíborosnak: „Isten minden időben elegendő papi hivatást támaszt, mert a papság elengedhetetlen az Egyház fennállásához. Csak arról van szó, hogy az ima természetfölötti eszközeit és az emberi segítség természetes eszközeit szorgalmasan használjuk fel jó papok kiképzésére.” (Baumann: A papság szolgálatában, 25—26. l.)

A pápák legfőbb gondja a papnevelés és szent papság. Csak két legkiemelkedőbb körlevélbe kell kicsit beletekinteni, hogy fogalmunk legyen a pápák atyai szerető gondoskodásáról a papok lelkét illetően. Az egyik körlevelet X. Pius írta a papok lelki életéről 1908-ban; a másikat XI. Pius a papság szent küldetéséről és feladatairól 1935-ben.

Pénzben is sokat áldoznak a római pápák (a hívektől kapott adományokból) papnevelő intézetek felállítására. berendezésére fontos központi helye-

ken, ahol az ő segítségük nélkül nem jöhetne létre ilyen intézet.

Kiváló segítők

Szűz Mária, a papok Királynője után *Kis Szent Teréz* a papokat segítő mű pártfogója.

Gyermekkorában különösnek tűnt fel előtte, hogy a papokért is kell imádkozni, de később a tapasztalat jobb belátásra bírta. „Egy hónapon keresztül — mondja római útja után — találkoztam sok szentéletű pappal és láttam, hogy mégis gyenge, törékeny emberek maradtak, bár magas méltóságuk az angyalok fölé emelte őket. Tehát ha azt látjuk, hogy a jó és kötelességteljesítő papok is, akiket Jézus a föld savának nevez, rászorulnak az imára, mit kell akkor gondolnunk a lanyhákrol?”

Ismételten kérte testvéreit: „Imádkozzunk a papokért, áldozzuk értük életünket! A kristálynál is tisztábbnak, áttetszőbbnek kellene lenni lelküknek. Sajnos, tudom, hogy vannak rossz papok is, mint ahogy volt egy Júdás is. Tudom, vannak az Úrnak szolgálói, akik nem olyanok, mint lenniök kellene. Tehát imádkozzunk és szenvedjünk! . . . Értsétek meg szívem kiáltását!”

Az isteni Gyermek ajkáról veszi e szavakat: „Szeretném, ha a pap lelke az ég angyalához lenne hasonló; szeretném, ha a pap újjászületnék, mielőtt az oltárhoz lép. Hogy ez a csoda megtörténjék, ezért szeretettől izzó lelkeknek kell a tabernákulum közelében éjjel-nappal feláldozniuk önmagukat.”

Betegségében és fájdalmai közben ez a gondolat tartja fönt: „Tudjátok, mi ad nekem erőt? Egy misszionáriusért járok; azt gondolom, hogy a messze távolban egyikük talán kimerült apostoli vándor-

útján és hogy könnyítsek fáradságán, felajánlom a magamét a jó Istennek."

Ilyen módon akart a papok munkájában résztvenni, így akart maga is hittérítő lenni, de nem csupán pár évig, hanem minden időn át . . .

(Baumann: A papság szolgálatában 50—53. ll.)

*

A nagy kegyelmekkel megáldott Weiss Fidelis nővér sokáig azt gondolta, hogy neki nem kell különösképen imádkoznia a papokért, de mint maga mondja: „Isten felvilágosított, hogy imádkoznom kell, mert a papok Istennek választott eszközei és olyan edények, amelyekből a híveknek a kegyelmet kell meríteniök . . . Úgy állott lelkem előtt, hogy a pap áldozati ostya, aki az isteni áldozati Báránnal egy, és önmagából kilépve Krisztusba kell öltöznie, hogy Krisztus övele és ő általa működhessék. Imádkoznunk kell, hogy a papok olyanná legyenek, amilyennek lenniök kell, vagyis második Krisztussá.” — 1920 februárjában azt kívánta tőle az Úr, hogy naponta egy órán át imával, áldozattal, szenvedéssel esdjen ki a jó Istentől igazi jó papokat, akik bensőségesek és az imáság emberei és megvan a képességük ahhoz, hogy a lelkeket Isten szellemében vezessék és Istenhez közelebb vigyék. „Jézus megismertette velem, hogy milyen megmérhetetlen érték volna a lelkek és egy egész nép számára, ha a papok igazi lelki emberek volnának és a benső imának élnének.”

(Ugyanott 53—55. ll.)

*

Budapesten él egy 62 éves mosónő, hadiözveggy, aki 35 éves kora óta mindennap, leszámítva a vasár- és ünnepnapokat, mos a különböző családoknál, vagyis a legfáradságosabb munkát végzi. Ennek az egyszerű, igénytelen asszonynak csak egy nagy

igénye van: segíteni a papnevelést. Ezért az oly nehéz munkával megkeresett pénzét papnevelésre fordítja. Ha az általános, önző emberi természetet tekintjük, akkor azt mondjuk, hogy nagy dolog ez és szép cselekedet. Pedig ez még nem minden. Ezt a jó lelket a kegyelem tovább ösztönzi. Keményen vezekel. Állandóan vasláncot hord a derekán, hogy megfékezze a test mindennemű vágyait, ki tudjon tartani kemény életmódja mellett, azonkívül az így leesdekelt kegyelemmel segítségére lehessen pártfogoltjainak. Így a legtökéletesebb apostolkodást eszközli, mert aki csak az anyagi részét oldja meg akár a papneveltetésnek, akár más apostoli ténykedésnek, csak félmunkát végzett.

(D. E.)

*

Angol hitbuzgalmi ujság közölte a következő történetet, amelyet az írországi Jézus szentséges Szíve Hírnöke hozott elsőízben nyilvánosságra.

Női zárdát látogatott meg a püspök. Először járt ott. Amikor az apácákat áldoztatta, akkor feltűnt neki az egyik nővér. Úgy emlékezett, hogy már látta valamikor ezt az arcot, mégpedig teljesen eltérő körülmények között, más alkalommal.

A szentmise utáni reggeli alatt megkérte a püspök a főnöknőt, hogy mutassa be neki a kolostor társalgójában az egész konventet. A főnöknő szívesen teljesítette a kérést, és a főpap előtt megjelent az egész rendház. A főpap azonban nem találta közöttük azt az arcot, amit keresett.

— Mind itt voltak? — kérde a püspök.

— Valamennyien, kivéve egy öreg nővért, aki évek óta a konyhában dolgozik és saját kérésére felmentést kapott a látogatók fogadása alól.

A nővérek távozása után ezt a szóbanlévő

nővért is a társalgóba kérlette. Megismerte a szelíd, jámbor arcot. Megkérdezte a nővért, hogy hajlott kora ellenére miképen tud még dolgozni a konventért.

— Bizony nagyon elfoglal a konyha és kevés időm marad az imádságra. Az ima helyett munkámat ajánlom fel Istennek s mindig valami jószándékra. Egy órát a Szentatyáért ajánlok. Egy órát a megyéspüspök úrért. Egyet a missziókért. Végre késő este pedig egy órát azokért a fiatalemberekért ajánlok fel, akiknek Isten papi hivatást ad, de nem engedelmeskednek és nem figyelnek fel a hívó szóra.

A püspök álmélkodva nézett a nővérrre. Meglepődött. De uralkodott magán. Arra kérte, csak folytassa jámbor szokását. Az öreg apáca elkészönt. A főpap áldást adott reá.

Amikor az öreg nővér eltávozott, akkor a főpásztor a következő meglepő kijelentést tette a főnöknőnek:

Jó, öreg szakácsnővérüknek köszönöm, hogy sikerült szakítanom fiatalkori léha életmódommal, és hogy most itt lehetek mint püspök. Fiatalkoromban nagyon nekiadtam magamat a könnyelmű mulatozásnak. Egyik este, amikor bálban voltam, tánc közben apácát pillantottam meg. Komoly és szomorú arccal nézett reám. Hosszasan. Jóideig alig tudtam magamhoz térni, de mikor felocsúdtam, elhatároztam, hogy megkomolyodom. Hazaérve sokáig gondolkoztam a jelenésen. Feltettem magamban, hogy magasabb ideálokra törekszem. Aztán papnövendék lettem. S most itt vagyok mint püspök. Ma reggel áldoztatás közben felismertem azt az arcot, amelyik megjelent nekem a táncteremben. Abban a késői, esti órában jelent meg nekem, amelyet — saját szavai szerint — a hivatásukat elhanyagoló fiatalemberekért ajánl fel.

— Ne mondják meg neki azt, hogy mily jót tett velem! — folytatta a püspök. Nincsen szüksége biztatásra. Hozzuk azonban nyilvánosságra az esetet, hogy mások is megtudják azt, és hogy mások is kövessék a példát.

Az európai szárazföld lakói csodálkoznak azon, hogy miért van annyi hivatás az angol, ír, skót katolikusok között. Az elmondott eset megadja a töprengésre a feleletet: Sokan imádkoznak és a természetfeletti adományokat természetfeletti eszközökkel igyekeznek megszerezni.

Az eredmény igazolja őket!

(Dr. Schmiedt Béla: Isten atlétái 38—40. ll.)

*

Vannak egyesületek, társulatok, amelyek azért jönnek létre, hogy bennük a tagok életüket a papokért feláldozzák s így kiesdekeljék Istentől a papság számára a szent apostoli élet kegyelmeit. Ilyen például a „Jézus Szent Szíve Bethániája” nevű társulat (Felső-Olaszországban alakult 30 évvel ezelőtt); ilyen a „Jézus Szíve Barátai papi egyesület” (1920-ban alapította Ivrea püspök). — Olyan szerzetestársulatok pedig, amelyeknek ugyan nem egyetlen apostoli céljuk, de mégis jelentős céljuk a papok támogatása: szép számmal vannak. Ezekben a társulatokban a buzgóság mértéke szerint mindig vannak többen, kevesebben, akik egészen különösen is imádságos, áldozatos gonddal segítik lélekben a papokat. — Ennek a szellemnek csak egyszerű megnyilvánulása a következő eset: aposztata pap zsolozsmás könyvét valamely jó lélek elküldte ilyen zárdába. A zárda tagjai magukra vállalták a pap zsolozsmájának végzését — rendes imakötelezettségükön felül és felajánlották a szerencsétlen pap lelkéért.

(H. D.)

Magyarországon is sokkal több lélek van már, mint gondolnók, akik nemcsak imáikkal, hanem életük tisztaságával, szentségével, vezeklésével, sőt egész lényük felajánlásával és áldozatos irányával akarják segíteni a papokat, illetve Isten terveit valóra váltani a papokban. És ne gondoljuk, hogy ilyen lelkek csak zárdákban találhatók. Vannak már szép számmal világiak is. Mi mindenféle áldozatra képes egy ilyen személy lemondásban, szegénységben, nélkülözésben, böjtölésben, virrasztásban, keresztjei türelmes viselésében, sőt vezeklő eszközök használatában is! S ilyesmi némelyeknél nem átmeneti tény, hanem már valóságos életrend. Az egyik buzgó világi például egyéb áldozatai mellett éveken át minden éjjel felkelt és 11 órától 12 óráig engesztelő imádással kérte Istent a papokért, pedig fáradságos napi munkái után ugyancsak rászorult a pihenésre.

Leginkább meglep pedig az, hogy mily szívesen teszik ezek a lelkek az ilyesmit. Hallgatnak róla; csak gyóntatójuknak, lelkivezetőjüknek hozzák tudomására.

Az egyik buzgó apácafőnöknő, aki a világi hívek között fejtett ki áldásos apostolkodást, világi pap kérésére jó lelkekből kis csoportot hozott össze, akik papokért buzgólkodjanak imákkal, áldozatokkal. Mennyire meglepte őt magát is, amikor azok a lelkek, akikhez ezzel a küldetéssel fordult, egymásután úgy nyilatkoztak, hogy ez már régi titkuk és legőszintébb vágyuk nagyon segíteni a papokat.

Vannak az ilyen áldozatos lelkek között aztán, akik pénzbeli segítséggel járulnak hozzá a papok lelki ügyeinek előmozdításához. Tehát nemcsak a papnövendékek neveléséhez. Az ilyen anyagi támogatás lelki szempontból is elég fontos, mert ma

még a papok lelki buzgólkodásának s vállalkozásainak nincsen semmi anyagi fedezete. Márpedig megfelelő írások kinyomatása, lelki célzatú össze-jövedelek rendezése, megtévedt és anyagi romlásban vergődő papok segítése csak így történhetik. Hány szerencsétlen pap van, akiről sem paptársai, sem az emberek nem gondoskodnak. Megdöbbenem, amikor egyszer beállított hozzám egy kóborló pap s egész lényéről lerítt a szerencsétlen elhagyatottság. Bizony a pap élete kimondhatatlanul szerencsétlen, ha erkölcsileg eltévelyedett és mindenki levette róla a kezét. Hol vagyunk ma még attól, hogy legalább buzgó hívek adakozásából ilyen szerencsétleneken segíthetnénk!? Pedig még ennél is sokkal fontosabb volna, hogy szeretettel vennénk kézbe az ő lelki gondozásukat. Főnséges hivatás lenne ez nagy lelkeknek. Bárcsak adna a jó Isten ilyen indításokat is egyeseknek, és kellő tehetséget, főleg pedig tapintatot hozzá.

Néhány évvel ezelőtt szegény világi pap, akit egyházmegyéje, szülei, rokonai, ismerősei is világnak engedtek, mert idegileg megbomlott és lelki-erkölcsi egyensúlya is megingott, Pesten kóborolt. Bemegy ide-oda koldulni. Idős, katolikus özvegy úrinőnek, aki valamikor nagyon jó napokat látott, ma azonban igen nehéz viszonyok közt él, feltűnt ez a polgári ruhába öltözött valaki. Megszólította, hogy kit keres? Hamarosan megtudta tőle, hogy katolikus pap. Magával vitte és végtelen egyszerű, nehéz körülményei között — adósságba is belemenve — roppant gonddal orvosoltatta, tartotta éveket, igyekezett lelket önteni bele s egészségével együtt visszaterelgetni a papi eszményhez. Még az áldozatos anyai szeretet sem tehet többet gyermekéért, mint amit tett ez az idős, gyöngye és lassan súlyos betegségbe esett hölgy ezért a papért, aki

társadalmilag neki teljesen idegen volt, de Krisztus papját látta benne. — Ennek a papnak esetében ez a jó lélek Isten csodálatos nagy jótéteménye volt. Mennyi hasonló kihasználatlan jóság van még katolikus lelkekben s mennyit tudnának esetleg anyagilag is áldozni ilyen „szegény” papokra!

Elég olykor jó lelkeknek csak figyelmüket felhívni egy nélkülöző papra, mindjárt tesznek, amit tudnak. A bácskai székely-telepítéssel kapcsolatban a telepes lelkészek hónapokig nem kapták meg fizetésüket. Mennyi gonddal és ügyességgel igyekeztek pl. egyikén segíteni távolabbi városban lakó jóakaróit!

Egy kis szervezkedés, tervszerű ügyvezetés igen sok jónak forrása lehetne!

(H. D.)

Az Ima nagy hatalma

Egy párizsi egyetemi tanár ezeket írja: „Szokásommá tettem azt, hogy a villamoson, negyed-órai utam alatt minden szomszédomért elmondok egy Miatyánkot és egy Udvözlégyet... A postán vagy emberekkel telt üzletekben várva... Szabad perceimben, jártamban-keltemben az utcán, mily könnyű és mily jó az, ha az ember imákat hint el: ezért egy Dicsőség a magasságban, ezért egy Udvözlégy mennyország Királynője, amazért egy Jöjj el, Szentlélek Isten, a leggyakrabban pedig megszámálhatatlan Udvözlégy Mária. — Így pótolhatjuk azt, amiről sok-sok közönyös és bűnös ember megfeledkezik vagy amit elhanyagol. És mi buzgó szívvel növelhetjük az imakévék számát, amelyeket mindennap az Úr lábához helyezünk.”

(Plus—Gálffy: Krisztus testvéreinkben, 195. l.)

„Dupont, Tours szentéletű orvosa, a hatásos imának is híres mestere volt. Egyszer ilyen címzésű levelet kapott: „M. Dupontnak, Toursban, Franciaországban, aki orvos az ima által és aki meggyógyítja az embereket.” Ő nem tűrte azokat az elővigyázati intézkedéseket, amelyekkel a legtöbb keresztény körülbástyázza imáját. Azt akarta, hogy Istennel úgy beszéljünk, mint az emberrel, akit arra szorítunk, hogy ígéretét tartsa meg. Azt szokta mondani: kérjétek okoskodás és feltételek nélkül. S ha azt felelték neki: „De ez talán mégsem Isten akarata” — akkor azt szokta válaszolni: „Igy semmit sem eszközöltök ki. Okoskodásokkal igyekeztek Istent felmenteni az alól, hogy meghallgasson titeket. Ezzel csak zavarba hozátok az ő végtelen jóságát.”

Mózes második könyvében is olvasunk ilyen erőszakos imádságról. A zsidók imádták az aranyborjút és Isten megharagudott rájuk. Mózes közbelép és íme, a felséges Isten szinte könyörgésre fogja a dolgot. „Hagyj engem és ne imádkozzál, és nem imádkozva add meg nekem az engedélyt, a lehetőséget, hogy sujsak. Ha te folytatod könyörgésedet, akkor nekem lehetetlen, hogy sujsak.” Így beszél Isten Mózeshez. Ez pedig csak folytatja tovább könyörgését. „És megengesztelődék az Úr, hogy ne cselekedje azt a rosszat, amelyet népe ellen mondott.”

(Ugyanott 201. l.)

Egy fiatal pap kevéssé épületes életet élt. Egy zárda mélyén pedig az Isten kegyelme egy apácát szólít fel imára ezekkel a szavakkal: „Imádkozzál, gyermekem, a pebrac-i papért.” Az apáca nem is ismeri az illető papot. De hiszen Isten nem is kívánja tőle, hogy ismerje, hanem hogy imájával

segítse. A pebrac-i pap neve M. Olier. Későbbi szent életével nagy névre tett szert.

(Ugyanott 199. l.)

Nagy Szent Teréz azt akarta, hogy a kármelita apácák mindenekelőtt a papságért imádkozzanak. Azt mondotta: „Látom, hogy az Egyháznak mily nagy szüksége van erre. Ez annyira megihat engem, hogy szinte tréfának venném azt, ha más miatt szomorkodnánk.” 50 év múlva De Paul Szent Vince, midőn látta a papság sorában végbement változást, azt merte mondani: „Ezt a változást talán éppen annak a nagy szentnek köszönhetjük.”

(Ugyanott 211. l.)

Egy buzgó lélek gyakorlataiból.

Elhatároztam, hogy ahányszor papot látok utcán, vonaton, villamoson stb., mindegyikért legalább egy fohászt mondok: „Jézusom, nagyon becsülöm papjaidat, áldd meg őket! Áldd meg őt is, tedd szentté, segítsd meg küzdelmeiben stb.”

Akinek miséjén jelen vagyok, fohászkodom érte: „Jézusom, tedd összeszedetté, hogy átélje a magasztos titkot; tedd odaadóvá, hogy benne is bemutatthasd áldozatodat Atyádnak.”

Ha hibázni látom vagy hallok ilyesmit, akkor így imádkozom: „Fogadd el, Uram, életemet érte, csakhogy visszataláljon Hozzád!”

A kántornapokon mindig megújítom minden odaadásomat, fogadalmaimat értük. Fokozott ima, vezeklés ezeken a napokon — új hivatásokért is.

A nyári szünetben különösen segítem az otthon levő kispapokat, hogy hűek maradhassanak, — szeptemberben, hogy a kezdet nehézségein lendületes buzgósággal keresztüljussanak, szorgalmasan tanuljanak, megújtálják a világot és egyre jobban beleszeressenek hivatásukba.

Vasárnap felajánlom őket a *Szentháromságnak*, hogy kegyelemközvetítői legyenek a hívek számára példájukkal, prédikációjukkal, hogy egész lényük Jézust sugározza, Őhözza vonzzanak mindenkit. — *Hétfőn* imádom a *Szentlelket* nevükben, hálát adok a nekik juttatott kegyelmekért, engesztelem mindazért, amivel megszomorították Őt, és kérem, hogy tegye fogékonnyá őket minden kegyelmi indításra, öltöztesse bele őket és a reájuk bízottakat egészen Jézusba. — *Kedden Szent Terézkét* figyelmeztetem, hogy tegyen meg mindent értük, a missziókért is... — *Szerdán Szent József* atyai oltalmába helyezem őket, hogy liliomtisztán szolgálják az Egyház ügyeit. — *Csütörtökön* az Eucharisztia lángoló szeretetét kérem számukra, az eucharisztikus lelküket, hogy olyan gyöngéden bánjanak a szentségi Jézussal, mint a Szűzanya bánt Názáretben a Jézuskával. (Engesztelés is!) Hála minden eucharisztikus kegyelemért, amit egész héten a papságra árasztott ki a drága isteni Főpap. (Amiket nem is használtak fel...) Annak a kegyelemnek a kérése, hogy úgy tudjanak az Eucharisziáról beszélni, hogy mindenkivel megszeretessék, hogy az oltár szerelmesei legyenek mindnyájan. — *Pénteken*, hogy *Jézus Szíve* szerintiek legyenek. (Engesztelés.) Készek legyenek minden áldozatra, ami az Atya megdicsőítésére és a lelkek megmenntésére szükséges. Ünmehtagadást szeressék. Egy élet és egy áldozat lehessenek Jézussal. Ez legyen egyetlen ambíciójuk. Hála azért, hogy élete és áldozata oly gazdag részeseivé tette őket az isteni Szív. — *Szombaton* a Szűzanya anyai oltalmába helyezem őket, nagyon kérve számukra a legmeghittebb viszonyt a Szűzanyával, hogy liliomosak maradhassanak. Kérem, hogy egyre jobban megértsék a Szentlélek és Szűzanya szerepét a „meg-

szentelésben" és így adják át magukat (ehhez a munkához), hogy necsak a reájuk bízott lelkekre hassanak, hanem a kegyelemosztogatás csendes, titkos útjain eljuthassanak a Szentlélekkel a lelkek millióihoz.

(B. L.)

Az édesanyák sokat tehetnek

Vannak olyan gyerekek, akik már a gyermekkor játékszobájából a szeminárium felé veszik útjukat. Ők már a játékszobából startolnak! Ez a leggyakoribb eset. Ez az út a legegyszerűsebb és a legrövidebb. Ilyen úton jut a szentélybe a papok nagyobbik része.

Boldog az a gyermek, akinek az útját maga az édesanyja egyengeti. De még boldogabb az az anya, aki meg tudja őrizni gyermekét makulátlan oltáráldozatnak a szentmiséig. Az édes szülők imája sok papnak kövezte már ki az útját a szemináriumba.

A holtak csendes álmát alussza egy akácok nyíri temetőben az a jó édesanya, aki kisfia bölcsőjénél megfogadta, hogy mindennap elimádkozza a Mindenszentek litániáját kisfia papi hivatásáért. Az édesanya megtartotta ígéretét és megérte papfia első szentmiséjét.

Az első szentmise alatt sírva zokogta végig a litánia fohászait. Sírva hívogatta az oltár köré a szent angyalokat, főangyalokat... Boldogan emlegette az apostolokat és evangélistákat... a papokat és levitákat... Bizalommal suttozta: „hogy a római pápát, az egyházi rendeket a szent vallásban... és a szent szolgálatban megerősítsed és megtartsad...”

— Istennek szent Fia...

És ebben a fenséges pillanatban végigsuhant a templomon az újmiséis remegő hangja:

— Ime az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!...

Az édesanya elvégezte küldetését. A fia vette át a szót.

Ezután már ő imádkozik...

(Dr. Schmiedt Béla: Isten atlétái, 36—37. ll.)

*

„A mult század második felében Angolországban 30 éven át naponta lehetett látni egy jámbor asszonyt, egy édesanyát a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt imádkozni. Mi volt az ő nagy kérése? Ki akarta esdekelní gyermekeinek a papi és szerzetesi hivatás nagy kegyelmét. Nem hiába imádkozott. Ot leánya lépett szerzetbe és nyolc fia közül hat lett pappá, ezek közül három püspök és egy bíboros: Vaughan Herbert, Westminster érseke.”

„Egy Felső-Sziléziában eltemetett, messze földet bejárt missziós atyának a hagyatékában találtak egy hervadt mirtuszkoszorút és mellette a meghalt pap kezeírásával feljegyzett következő szavakat: „Ez az édesanyám menyasszonyi koszorúja. Mindíg magammal vittem, az idegen országokba, tengereken és földrészekén át utazva, megemlékezésül azokra a szent percekre, mikor anyám az oltár előtt nemcsak hűséget, hanem becsületességet is fogadott. Megtartotta esküjét. Volt bátorsága, hogy a kilencedik gyermek után még engem is vállaljon. Isten után neki köszönhetem az életemet és papi hivatásomat. Ha ő nem akart volna engem, nem lennék pap és misszionárius és nem hirdet-

hettem volna kilenc nyelven az Igét és nem dolgozhattam volna annyit a halhatatlan lelkekért.”

(Baumann: A papság szolgálatában. 43—46. ll.)

*

Az édesanyám imádkozik értem...

Éspedig azért, hogy jó, az Úr Szíve szerinti pap lehessen; hogy a szenvedőket megvigasztalhassam, a bűnösöket visszavezethessem az Úrhoz.

Ha csüggedek, eszembe jut: az Édesanyám imádkozik értem.

Mert lehetséges lenne-e, hogy az Úr ne hallgatná meg egy Édesanya kérését, aki azért imádkozik, hogy fiából szent pap lehessen? Ez számomra a legértékesebb kincs, amit Édesanyámnak köszönhetek. De mások is imádkoznak értem. Mert tudják, hogy nehéz és felelősségteljes a papi pálya.

Már nagydiák voltam, mikor Nagyanyám kedves barátnőjével, a drága Anna nénivel találkoztam. Megcsókolt a nyílt utcán: „Lourdes-ba megyek s imádkozom érted, hogy jó pap legyél” s tovább ment. Azóta már odaát van az égi hazában, s tudom, hogy imádkozik értem...

Diákkoromban egy napi áldozó urat arra akartam rávenni, hogy imádkozzék a papokért. „Eleget imádkoznak ők, mondotta, nekik kell értünk imádkozniuk.” Nem volt igaza. Majd ha megértjük, milyen fontos szerepet szánt az Úr a papnak *a mi életünkben*, akkor majd kérni fogjuk mi is az aratás Urát, segítse választottjait és küldjön szent és buzgó munkásokat. Isten áldása legyen mindazokon, akik imáikkal bennünket támogatnak.

(B. J.)

„Lelki Édesanyám.”

Elsőéves teológus koromban érdekes levelet kaptam. Egyik gimnazista osztálytársam édesanyja küldte. Azt írja, ne nehezteljek meg rá, hogy így ismeretlenül ront rám levelével. De azért csak értem meg őt. Fiát papnak szánta és ez a szép terv megvalósult. Most nem tud abba belenyugodni, hogy ne kísérjen imádságával és aggodásával egy papnak készülő fiatalembert egészen az oltárig. Fogadjam el őt „lelki édesanyámnak”: „Hiszen úgy érzem, — írja — hogy Ön azzal, hogy Isten szolgájának készül, szorosán hozzám is tartozik.” Nem kíván ellenszolgáltatásul mást, csupán azt, hogy néha én is imádkozzam érte és családjáért.

Mondanom sem kell, mit válaszoltam. Meggyőződése, hogy ez az önzetlen és megható lelki támogatás sok kegyelmet eszközölt ki számomra. Milyen jó lenne, ha minden kispapnak és papnak lenne ilyen lelki „édesanyja”.

(P. A.)

Az áldozatok nagy ereje

Két kegyelemmel elárasztott lélek följegyzéseiben olvasható:

„Minél jobban leszel te Hostia (áldozat), annál inkább lesznek *ők* papok.”

Egy másik kiváló lélek írja:

„Jézus egy alkalommal így szólt hozzám: az én papom az én második énem; szeretem őt, de szentnek kell lennie. Ezerkilencszáz évvel ezelőtt tizenkét férfi megváltotta a világot; de ez nem csupán tizenkét férfi volt, hanem tizenkét pap; ma is meg tudná tizenkét pap változtatni a világot. De csak akkor, ha mind szentek, egész, engedelmes

eszközei az Isten világmegváltó szeretetének. Ez pedig abban az esetben lehetséges, ha az imának és áldozatnak sok Hostiája emésztí fel magát Jézus Krisztusnak, a világ Megváltójának papsága szolgálatában.”

(Baumann: A papság szolgálatában. 21—22. ll.)

Viterbói Szent Róza mint remete élt és szünet nélkül áldozat gyanánt ajánlotta fel magát az Egyházért. Érezte az Egyház ama nagy testéhez való tartozását, amelyről Szent Pál apostol beszélt. Ez nagyon alázatossá és nagyon öntudatossá tette őt. Nagyon alázatossá, mert hétéves gyermekvállalaira szerette volna venni azoknak a bűnöknek a felelősségét, amelyek az Egyházat veszélybe sodorták. De nagyon öntudatossá is, mert tudta, hogy az Egyházhoz való tartozása ad értéket életének. Fínom és korai érzéke volt az összetartozás iránt, amely a többi keresztténnyel egyesítette. Tudta, hogy az ő kis egyéni léte és az egész Egyház együttes élete között eleven összefüggés van.

(Plus—Gálffy: Krisztus testvéreinkben. 236. l.)

Az előző világháború egyik tábornoka 1914 szeptemberében és decemberében ezeket írta: „A vérnek és a könnyeknek nagy mennyisége és kiváló minősége kell ahhoz, hogy gonoszságainkat lemossa... Ez a vér a legbátrabbak és a legjobbak vére. Ez fog megmenteni bennünket.” — A szereteteinek írt levélkéjében persze nem mondotta, hogy a legbátrabbak és a legjobbak megváltói vérebe alázatosan, de nagylelkűen beleszámította a saját véréét is.

Még a közkatonák is tudtak olyan magasra emelkedni, mint egyes vezéreik. Ugyanabban a világháborúban az egyik francia templomban az Oltáriszentséget megszenteltségtelenítés érte, a szentostyákat szétszórták. Erre az ott elszállásolt ír

századnak néhány katonája a következő szöveget írta a templom kapujára: „E megszenteltségtelenítés kiengesztelésére az alulírottak életüket ajánlják fel áldozatul.” Kevéssel utóbb ez a kétszeresen is hősies csapat az ellenség rajvonalába hatolt és hősiesen harcolt, míg csak az utolsó szál ember is el nem esett. (Egyesek szerint 400-an voltak. Tábori lelkészük adta nekik a hősi önfelajánlás gondolatát.)

(Ugyanott 240. l.)

Limai Szent Róza még gyermekkorában virágokat gyűjtött, majd a levegőbe dobta, hogy így Istennek ajánlja fel. Nándor testvére azt hitte, hogy játszik. „Én is dobok a levegőbe néhány virágot. Hadd lássuk, melyikünk dobja magasabbra?” Nándor virágai a földre estek. Nővéréé pedig a levegőben maradtak és gyönyörűen világító kereszt formájában illeszkedtek össze. (Igy említi ezt a szenttéavatási bulla.)

(Ugyanott 254. l.)

Nagyjelentőségű folyóirat elindítója írja:

„A betegek, szenvedők felé irányul elsősorban kérésünk: juttassanak szenvedésük kelyhéből a keresztény egység szent ügyének! Ha sok lesz azok száma, akik szeretettel és áldozatos lélekkel ajánlják fel szent ügyünkért szenvedésüket, akkor fokozódik reménységünk az egység sikerét illetőleg. Mikor folyóiratunk ügye — emberi látszat szerint — megrekedt, egy súlyos operáció előtt álló drága lelket arra kértünk, hogy áldozza fel szenvedését a magyarországi egység ügyéért. Aranyveretű sorait, amelyekben szenvedését, s ha a jó Isten úgy akarja, halálát szent szándékunkra áldozza fel, ma is egységmunkánk legnagyobb értékének tartjuk. A műtét előtt még maga vigasztalta a betegeket, aztán nyugodt és boldog lélekkel ment a műtő-

asztalra. A műtétet azonban nem hajtották végre, mert a műtét kezdeténél azonnal észrevették, hogy az évekkel előbb történt műtét óta a betegnek belső rákbaja van. A jó lélek tiszta öntudattal, sok kín között, de boldog mosollyal ajkán fejezte be földi életét. Orvosa azt mondotta: Vajha ilyen halált engedne neki a jó Isten! Szenvedését és halálát a jó Isten az egységügy érdekében elfogadta: halála napján szinte magától szüntek meg a nehézségek."

(Az Egység Útja I. évf. 1. sz. 2. l.)

Mit tegyünk a papi létszám növelése érdekében?

A papi hivatás nem állás és jó kenyérkereset kérdése. Aki ilyen szándékkal közeledik, az csak szegényt hozhat a papi méltóságra. Azért senki se veheti magának ezt a tisztséget, hanem csak akit Isten választ ki erre. Az Isten azonban a mi közreműködésünket is kívánja.

Az újszövetségi papságnak nincs családjá, tehát az utánpótlást a hívő családok közül választja az Isten. A papi hivatás első feltétele, hogy legyen minél több hite szerint élő katolikus család, akik hajlandók egyik-másik gyermeküket Isten szolgálatára feláldozni. E tekintetben néha hősies példákat is láthatunk: több édesanyát ismerek, akik egyetlen gyermeküket odaadták Isten szolgálatára, némelyik még szerzetesapnak is elengedte egyetlen fiát. De még több elszomorító példát sorolhatnék fel, amikor az édesanya nem tudott elszakadni fiától, könnyeivel visszasírta a világba, pedig még anyagi támogatására sem szorult rá. Egyik kórházban egy 28 éves fiú halálos ágyánál voltam. Jómódú szülei sírva panaszoják, hogy most lett

volna a fiú szentelése, ha... ha elengedték volna annakidején Isten szolgálatára. De ők másképp akarták. A fiú engedett szüleinek, és attól kezdve nem találta lelke nyugalját. Állandóan betegeskedett, és végül is akit önként nem akartak odaadni a jó Istennek, kénytelenek voltak keserves könnyek közt elveszíteni.

A szegénysorsú fiúknál más akadály áll a hivatás útjában. A szülők többnyire még csak engednék fiukat, de arra már nincs képességük, hogy a szemináriumig kitaníttassák.

Ezen az Egyház igen komoly és áldozatos erőfeszítésekkel iparkodik segíteni. Nagy költséggel kisszemináriumokat tart fenn, ahol szegénysorsú diákok ellátásban, neveltetésben részesülve, elvégezhetik a gimnáziumi tanulmányaikat. Sokszor még ruházásukról is gondoskodnak.

Ezt a módszert egyes lelkiismeretlen emberek a múltban sokszor kihasználták. Beadták gyermekeiket kisszemináriumokba azzal a szándékkal, hogy csak taníttassák ki a papok, majd érettségi után úgyis faképnél hagyja őket. Ezért újabban a növendékektől hozzájárulást kérnek. Sokan azonban még ezt sem tudják megfizetni. E tekintetben is sok dicséretes támogatást találunk a papság körében is.

Plébánosok nem egyszer kiválasztják falujuk papnak való tehetségesebb gyermekeit és nem egyszer maguk vállalják taníttatási költségeik fedezését. Ismertem egy káplánt, aki szerény kápláni fizetéséből a papságig elsegített egy szegénysorsú fiút.

Pesten van egy külön szervezet. Ennek tagjai csak azért álltak össze, hogy papnak készülő fiúkat neveljenek. (Jozefinum.)

De a hívők körében is találkozunk sokszor

megható buzgósággal. Egy idősebb asszony minden jövedelmét három fiú kitaníttatására áldozta, hogy pappá legyenek. Egy másik helyen apácák összeszedték a filléreket, hogy egy papnak készülő fiút hivatásához segítsenek.

Megható volt az a buzgóság, ahogy a kedves nővér elindult kéregető útra, hogy minden rábeszélő tehetségével megnyerje az embereket arra, hogy megtakarított pénzeikből áldozzanak valamit az Isten érdekeiért. Így minden hónapban összegyűlt a szükséges összeg.

Hasonló sikereket ért el a Missziós Ifjúsági Front gyermekek körében. Itt igazán fillérekről van szó. Megtakarított zsebpénzből, mozi, cukor árát áldozták fel Isten szolgáinak missziós működéséért.

De még ilyen körülmények közt sem szabad azt gondolnunk, hogy a papnak készülő ifjú élete fenéig tejfel. Valaki írja: Falusi, elég jómódú szülők gyermeke voltam. Korán elvesztettem édesapámat és vele az anyagi alapokat is. Isten hívó szava a papi pálya felé vonzott, de semmi lehetősége se volt annak, hogy követhessem is. Plébános urunk besegített egy intézetbe, hogy a gimnáziumi tanulmányaimat elvégezhessem. Többet tenni azonban ő sem tudott. Most kezdődött egy küzdelmes diákélet. Bár minden kedvezményt megkaptam és sohasem voltak nagy igényeim, mégis nehezen tudtam tanulmányaim kiadását fizetni. Vakációban dolgoztam, igen sokat, szinte szakadásig. Végeztem mezei és házimunkát, kapáltam, ástam, kaszáltam, arattam stb. A kapott pénzt tanulmányaimra fordítottam. Évközben is dolgoztam, vállaltam tanítványokat és minden munkát, amiért pénzt adnak. A tanulás így szinte csak másodrendű feladat lett. Az eredmény is gyenge volt, úgyhogy szinte nem is mertem megpróbálni, hogy a szemináriumba

pályázzak, hiszen oda csak jeles tanulókat vesznek fel, mert a papi élet olyan tudományos felkészülést kíván, hogy gyenge tehetségűek azt nem tudják kibírni. (Idézet egy levélből.)

A szegényebb sorsú papnövendék-jelöltek szinte kivétel nélkül ilyen küzdelmes diákéveken mennek keresztül. Városokban kisegítő munkások építkezéseknél, gyárakban a nyári vakációban. Iskolaévben tanítványokat vállalnak és napjaikat az iskolában meg tanítványaik lakásán töltik, úgy-hogy tanulásra csak az éjszaka marad. Ha pedig gyengébb tehetségű, sokszor le is kell mondania a továbbtanulásról, mert legfeljebb csak négy polgárit tud elvégezni szülei szegénysége miatt. Mivel az édesapa keresetéből nem futja 5—10 gyermek fel-nevelése mellett még egynek a kitaníttatására sem.

Nem ritkán hősi~~as~~ erőfeszítéseket tesznek a szülők, hogy gyermeküket gimnáziumba adják, éppen ezért nagy áldozat számukra, ha az az egyetlen is elhagyja őket, mert az Isten magának kéri. E miatt sok szegény gyermek nem mehet papnak, mert mi lesz szegény szüleivel, ha magukra hagyja. Ezen is csak a hívek áldozatos összefogása segíthetne, hiszen sokszor nincs is áldozatról szó, mert a feleslegből adnának.

E tekintetben a másvallásúak megszegyenítő példával járnak előttünk. Az egyik papnak készülő fiút pl. falujának adventistái azzal akarták céljától eltéríteni, hogy felajánlottak neki havi 240 pengőt, ha otthagyja a katolikus hitet, és az ő lelkészük lesz. Egy adventista lelkész kitaníttatása ugyanis költséges külföldi tanulmányi évet jelentett volna.

Isten hívó szava tehát az emberek részéről megszámlálhatatlan akadályba ütközik. Kevés méltó család akad, ahol alkalmas talajt talál a hivatás számára. A jobbmódúaknak sokszor nem kell a

gyerek, az egyikét, kettőcskét pedig elkényeztetik, földi pozíciók utáni vágyat nevelnek belé, ha netalán hívná őket az Isten, a szülők nem engedik. A szegényeknek pedig nincs módjukban, hogy Isten számára felneveljék gyermeküket, hiszen még maguk számára sem tudják. Ha pedig ennyi nehézség között még akadnak hőslélkű fiúk és követik Isten szavát áldozatok árán is, mennyi kísértéssel, csábítással kell megküzdeniök, ha jó papok akarnak lenni. Hányan sebződnek halálra ebben a küzdelemben, és hűtlenek lesznek Istenükhöz vagy méltatlan képviselői kegyelmeinek.

Ebből következik, hogy a híveknek szent kötelességük összefogni a papsággal a papi hivatás szaporodásának előmozdítására, jó papok nevelésére és lelkük támogatására. Mindenki tehetségéhez képest járuljon hozzá, hogy a világnak jó papjai legyenek, akik méltók a papi névre!

(W. I.)

Isten házában, közösen

A papok szombatjáról röviden a következőket írhatom.

Mint volt szemináriumi spirituális, mindig lelkesen viseltem a kispapok és a papság lelki életének sorsát. Elvem volt szent papokat az Egyháznak, mivel a szent papok szentelik meg a híveket. „Szent papok — szent nép.” A jó pap mint a jó pásztor, összetartja a nyáját, megóvjá a farkastól, eltereli a szakadéktól. Dicsősége Istennek, reménysége népének. Egyesületi működését is csak akkor kíséri siker, ha egyesületi működése belső lelki buzgóságának megnyilvánulása.

Káplánkoromban a szomszéd faluban működött egy szentéletű, buzgó lelkipásztor. Papi buzgó-

sága meglátszott az egész falun. Egészen kitűnt népe a többi falu népei közül. Mily sok pap, szerzetes, apáca került ki ebből a faluból. Olyan hatással volt rám az ő jópéldája, hogy sohasem tudom elfelejteni és mindig igazolja a szép elvet: „Szent papok — szent nép.”

Azért oly fontos, hogy elég papja, és pedig jó papja legyen az Egyháznak. Mert amit tíz buzgó, Jézus Szíve szerinti pap épít, azt egy lanyha, nem hivatása magaslatán lévő pap százszor lerontja. Ezért imádkoztattam kispapjaimmal, iskolás növendékeimmel, egyesületeimben papi hivatásokért és buzgó, jó papokért.

Mikor plébános lettem, még jobban láttam, hogy kisdedek és gyermekek, ifjak és leányok, szülők és nevelők, öregek és betegek, szenvedők és kétségbeesettek, a szegények és elhagyatottak, az élet szerencsétlenei és sujtottjai szívszaggatóan kiáltanak az Egyház vigasza, szentségei és papjai után, akik Jézus Szívének irgalmas jóságával járnak a nép között. Azért elhatároztam, hogy híveim között is meghonosítom a „papok szombatja” ájtatosságot.

Először a Jézus Szíve-tiszteletnek iparkodtam megnyerni híveimet. Ez sikerült annyira, hogy két káplánnommal együtt már első-péntek előtti hétfőn kezdjük a gyóntatásokat. Híveim megszerették az első-pénteket, ennek kapcsán a gyakori szentáldozást, az adorációs órákat. Majdnem állandóan térdel egy hívem az Oltáriszentség előtt. Az első-péntek után ünnepélyessé tettem az első szombatot.

Hangoztattam híveimnek, hogy mily vigasztalás az isteni Szívnek az ő elsőpénteki buzgóságuk és engesztelésük. Ezzel a megtisztult szívvel első szombaton köszöntsük a legszentebb Szív Asszonyát, a Boldogságos Szűz Máriát. Éppen azért

járuljunk a szentáldozáshoz úgy, mint első pénteken. Szentáldozásunkat, szentmishallgatásunkat, aznapi szenvedésünket, örömünket és esetleges érdemeinket ajánljuk fel az Apostolok Királynőjének a tiszteletére és kérjük, hogy esdekелjen ki a világnak sok papi hivatást, jó és szent papokat, akik „mindenkinek mindene lévén, mindenkit üdvözítsenek”.

Ezt a szentmisét ez alkalomra ünnepélyesen feldíszített Szűz Mária-oltárnál mondom, a legünnepélyesebb formában, amit csak falun ki lehet fejteni. Előző vasárnap felhívom a hívek figyelmét és meghívok mindenkit, de különösen az Oltár-egylet, a Rózsafüzér és a Skapuláré Társulat tagjait.

Szentmise alatt kis nyomtatványok minden hívőnek, gyermeknek és felnőttnek a kezében dr. Székely László Papok szombatjára írt énekével. Az egész templom szentmise alatt mély áhitattal énekl. Evangélium után rövid szentbeszédben megemlékezem a papi hivatásról, annak magasztosságáról, mit köszönhetünk a papoknak, a pap áldozatairól, a hívek és a pap egymáshoz való viszonyáról. Ezzel közelebb hozom a híveket a lelkipásztorhoz, másképp néznek a papra, másképp gondolkodnak a papságról, a papi életről, az Egyházzal stb. és annál jobban értékelik a „papok szombatja” ájtatosságot. Természetesen mindig kapcsolatba hozom a Szűzanyával, mivel a hívek örömmel hallanak a Szent Szűzről.

Oly boldogság, mikor az ünnepélyes szentmise alatt az egész templom, amely hála Istennek, ilyenkor is tele van, megindul az áldoztatórácshoz, hogy magához vegye az örök Főpap szent testét, aki az ő papjuk szavára szállt le most a szentmisében, a kenyér színe alá. Szentmise végén megáll az orgona és az egész templom közösen imádkozza lelkipász-

tora vezetésével a győri kármelita atyák által kiadott Papok Szombatja-ajtatosságot, amely azért is nagyon jó, mivel a pap és a hívek felváltva mondják és így a hívek jobban belekapcsolódhatnak. A végén a pápai himnusszal nyer befejezést a szép elsőszombati reggel, amelyet a hívek nagyon szeretnek. Így iparkodunk Kis Szent Terézhez hasonlóan apostolkodni az annyira szükséges papi hivatásokért, megemlékezvén az Úrnak szavairól: „Az aratnivaló ugyan sok, de a munkás kevés, kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat az ő aratásába.” Szem előtt tartjuk Kis Szent Teréz mondását: „Azért léptem a Kármelbe, hogy a lelkeket mentsem, főleg, hogy az Úr papjaiért imádkozzam. Miután Udvözítőm tudtomra adta, hogy ezt főleg szenvedések árán érem el, annál többre vágyakoztam.”

T. I. Z. plébános

A jó tanyai nép.

Mint teológus búcsún voltam egy tanyaközpontban. Szentmise után a hívek csak nem oszlanak. Az előimádkozó ember elkezd: Imádkozzunk papjainkért! És mind letérdelnek, és ott a plébánosuk hallatára elmondják közösen az Actio Catholica imáját.

Éreztem, hogy az egyszerű szavak egybeforasztyják a híveket papjukkal: megköszönik Istennek, hogy papokat ad, féltőn kérik, hogy papjukat védje meg minden lelki veszedelemtől, hogy egészen Krisztusé és nyájáé lehessen, hogy buzgósága soha ki ne aludjék...

Egészen megragadott ez a lélekből előtörő ima. Istenem, ha felszentelnek, értem is így imádkoznak a hívek? Ha így kérnek Tőled jó papokat, akkor nagyon-nagyon kell iparkodnom, hogy ben-

nem is jó papot adhass nekik! És a plébános úr mit érezhet, mikor hívei ott előtte imádkoznak érte?

Mikor kimentünk a templomból és a plébános úrral beszélgettünk, odajön egy tanyás gazda. Kezet fogunk...

— Plébános úr, egy kérésem volna!

— Csak ki velem!

— Engedje el hozzánk a vendég tisztelendőt ebédre! Olyan ez nekünk, mintha az Úr Jézus jönne el...

El is mentem. Igazán olyan hittel és szeretettel vettek körül, hogy az Úr Jézusra kellett gondolnom: Aki titeket befogad, engem fogad be. Ha mindenütt így tekintik a papot, ha mindenütt így imádkoznak érte, akkor bizonyosan ad is az Úr-isten jó papokat.

V. J.

Cselekvő találékonyság

De Paul Szent Vince szerint: „Bárhová nézel is, nem találsz magasztosabb célt, melyben közreműködhetnél, mint méltó papok nevelését elősegíteni.”

„Egy pap neveléséhez hozzájárulni annyi, mint ezer lélek javán közreműködni.” (Ségur.)

A gyermeklélek

Ígékonysága az oltár Jézuskája iránt.

Budán lakó, ötéves kis unokaöcsém, kinek szülei kevés vallásos nevelést adtak, sétálni mentem. Megígérttem neki, hogy ha jól viselkedik, elviszem templomba, hol a Jézuska lakik. Kitorő örömmel ugrott nyakamba:

— Olyan jó leszek, meg tetszik látni!

Pestre mentünk át. Az autóbuszon egyre fag-
gatott:

— Hol van az a templom? — kisvártatva —
Láthatom is a kis Jézuskát? — Igazán kijön majd
aranyos szekrényéből? — Oda is szabad mennem
Hozzá? — De szeretném elvinni magammal! — El-
jön velem? — Odaadnám minden játékomat Neki,
akkor se jönne? — Ugye nagyon sok játéka van
Neki is? — és így tovább. Kérdezgetett rendület-
lenül, szeme lázasan csillogott az izgalomtól, türel-
metlenül várta a nagy találkozást.

A Rózsák-terére mentünk. Belépve a temp-
lomba, elmentünk a szentélyig, letérdelt velem,
majd szemét ráfüggesztette az oltárszekrényre és
félhangosan így imádkozott:

— Jézuska, gyere ki, szeretnélek nagyon látni.
Látod, én nagyon szeretlek és eljövök mindig
Érted. Neked adom mindenemet, csak gyere el
velem.

Türelmesen várakozott, szemét le nem vette
az oltárról. Alig akart kijönni. Kint megkérdeztem:

— Láttad a Jézuskát?

— Nem, — válaszolt szomorúan — biztosan
azért, mert ma nem fogadtam szót anyukámnak.
Legközelebb nagyon jó leszek, akkor biztosan
kijön, úgye eljövünk megint?

(P. T.)

Mily könnyen sarjad ilyen lelkekben a papi
hívás!

Ifjúsági mozgalom.

Az olasz katolikus ifjúsági szervezetek moz-
galmat indítottak, melynek célja papi hivatások
ébresztése. Egészen eredeti gondolatuk támadt.
Úgynevezett „füsttelen napokat” tartanak. Aki szel-
lemi vagy anyagi áldozatot akar hozni papi hiva-

tások keltésére, az egy vagy több napig tartózkodik a dohányzástól.

Ez elsősorban lelki áldozat. Önmegtagadás. Másrészről azonban anyagi megtakarítást is jelent. Az így nyert pénzt a papnevelés céljaira lehet fordítani.

Az olasz diákok nagyon szép eszmét vetettek fel. Dícsérendő ez a jóindulatú buzgóságuk. Mondják, hogy az eszme nemvárt sikerrel folyik. A lélek apró szolgálatait nagyon bőségesen jutalmazza a másik lélek: a Szentlélek. Isten bőségesen fizet. Egy pohár vízért mennyországot... miért ne adhatna tehát egy lemondott cigarettaért meghívót a templomi udvartartáshoz, a papsághoz. Meggyőződésünk, hogy az olasz ifjúság „füsttelen napjai” nagy szolgálatot tesznek a hivatás kérdésének. Bizonyára sokan cserélik fel a cigarettafüstöt tömjénfüsttel.

A magyar diák sem tétlen!

A magyar diák a „füsttelen napok” helyett „büntelen napokat” ajánl az ifjúság figyelmébe. Mi is úgy véljük, hogy a tiszta szív kívánja meg leg hamarabb a Mester atyai keblét. A tiszta arc önkénytelenül az Eucharishtiához fordul, miként a napraforgó a naphoz. A Legtisztábbhoz szolgálat-tételre leg hamarabb a tiszta lélek szerződik le.

Rendezz, Fiam, büntelen napokat! A te büntelen napjaid új szint visznek életed tarka gobelin-jébe. Megszereted a papi élet alapszínét, a lilium hófehérségét!

Fiam! A te büntelen napjaid lesznek a lélek állandó gyakorlatai. Ezek a tréningek szülik a professzionistát. A büntelen napok pedig a — hivatást!

Fiam! A büntelen napokon szokod meg az imádkozás hangját, a papi élet vezérszólamát. Ima nélkül nincsen pap. Készítsd elő magadat erre!

Fiam! A büntelen napokon a Szentély előtornácában jársz. Itt hamar rájössz arra, hogy mily édes az Úr közelsége. Itt többet ér egy nap ezer másnál.

Fiam! Vonulj el néha a világból... Húzódj lelked szentélyébe és... és ne vétkezz... Ezeken a napokon már pap vagy... lelked magánkápolnájában. Lelked szentélyében.

(Dr. Schmiedt Béla: Isten atlétái. 34—36. ll.)

Vállalkozás.

A világiaknak a papságért való áldozatos munkájára és összefogására nagyon szép példát láttam egy pestkörnyéki községben. Az akció úgy indult el, hogy egy buzgó világi fiatalember magára vállalta egy nagyon szegény, nincstelen szülőktől származó teológus taníttatási költségeinek fedezését. Időközben azonban olyan körülmények közé jutott, hogy a megígért támogatást nem tudta biztosítani és nehéz helyzetét előadta egy buzgó lelkű ismerős családnyának. Az azonnal megértette, hogy mi a kötelessége. Habozás nélkül magára vállalta az ismeretlen kispap taníttatásához szükséges pénz előteremtését. Később vallotta be, hogy csak a Szent Szívbe vetett erős bizalma alapján merte vállalni és megígérni a pénz összegyűjtését, mert biztosra vette, hogy az Úr Jézus betartja ígéretét: „Megáldom minden vállalkozásukat!”

A szükséges összeg 30 pengő volt, ami abban a szegény munkások által lakott településben nagy és súlyos összeg volt abban az időben. A bátor lélek a gyűjtést hasonló lelkű ismerőseinél kezdte, akikről tudta, hogy szívesen, örömmel vesznek részt ilyen és hasonló megmozdulásokban, később azonban idegeneknél is kopogtatott és kilincsel.

A pénz nem remélt rövid idő alatt együtt volt. Maguk az adakozók oly nagylelkűek voltak, hogy

nem egyszer a szükséges pénz kétszerese gyűlt össze és amikor egyik ismerőse, akit elfelejtett felkeresni, tudomást szerzett a nemeslelkű vállalkozásról, azt hitte, hogy őt szándékosan hagyta ki, komoly neheztelést mutatott irányában. Csak azzal lehetett kiengesztelni, hogy visszamenőleg kifizethette havi hozzájárulását. A vállalkozást megszervező hölgy a havi 30 pengőn felül összegyűlt pénzt az adakozók tudtával és beleegyezésével eljuttatta olyan szerzetesrendeknek, amelyek külföldi missziókba is küldenek papokat, ezeknek támogatására. A rendektől csak azt kérte, hogy az adakozók megadott címére rendszeresen küldjenek missziós sajtótermékeikből. Így kívánta egyúttal a missziós gondolatot is szolgálni és terjeszteni.

Természetesen minden hónapban végig kellett látogatni az adakozókat, hogy a pénz idejében együtt legyen, ami a nagy területen fekvő községben nem volt egyszerű dolog. Az áldozatos lélek fáradságot nem ismerve, rossz és téli időben, egészségét kockáztatva teljesítette vállalt kötelezettségét és látogatását felhasználta mindig arra, hogy a papokért való imádkozást is terjessze. (Papok szombatja.)

Áldozatos munkájának jutalmaképpen a jó Isten megadta neki a kegyelmet, hogy az ő fia is papi hivatást kapott és a hívást követve Isten szolgálatára szentelte életét.

Ismerek egy beteges hölgyet, aki betegeskedése mellett még súlyos beteg nővérét és anyját tartja el nem éppen nagy keresetéből. Fitestvére nem volt. Az amúgyis sovány jövedelméből egy bennszülött missziós kispap neveltetését vállalta, annyira vágyódott arra, hogy egy papot ajándékozzon Istennek. Állandó levelezésben volt vele, már amennyire a helyzet megengedte. A hölgy hozzátartozói után védenca állott elsősorban az

imáiban. Mikor már a sok kiadás nem engedte meg a több pénzbeli segílyt, valamelyes nélkülözhető dolgaiból adogatott el kispapja számára. 1938-ban eljött a felszentelés gyönyörű napja. Ki volt boldogabb, az adakozó vagy a felszentelt újmisé, aki azóta is minden szentmiséjében megemlékezik jótevőjéről? (A bennszülött pap már tanár szemináriumában.)

(K. E.)

Egy házaspár — nem lévén gyermekük — papot szeretett volna áldozni mégis az Úr oltárára, és pedig olyan papot, aki a pogányság között hirdeti az evangéliumot. Évekig fizették minden hónapban pontosan a taníttatási költséget. (A bennszülött fiúknak jóval tovább kell tanulniok, mint az európai kispapoknak.)

Évek mulva védencük nem sokkal felszentelése előtt kilépett, mert érezte, hogy nem tudna megfelelni a magasztos hivatásnak.

A nevelőszülőket ez nem csüggesztette el. Egy másik kispapnak küldözgették ezután az adományt. A nagy reményre jogosított második védenc pedig a Gondviselés kifürkészhetetlen rendelkezéséből tanulmányai utolsó évében a szentek halálával elköltözött erről a földről Rómában. A nevelőszülők szomorú szívvel olvasták búcsúsorait.

Ez az eset sem vette el lelkesedésüket, most már a harmadik kispapot vették oltalmukba. Mikor azt kérdeztem tőlük, nem vette-e el kedvüket az, hogy ennyi év után sem látják jószívűségük gyümölcsét az Úr oltáránál, azt felelték: Az Úristen látja jóakaratomkat, ez nekünk elég. Majd ha szent akarata úgy akarja, azt is megérjük, hogy nevelt fiunk elérkezik az oltárhoz.

(K. E.)

Szervezetten.

Kongreganistáink sokat dolgoztak azon a mondáson, hogy sok az aratás és kevés a munkás. Úgy jöttek aztán rá, hogy munkásokat fognak keresni. Érintkezésbe léptek egy fiatal, de lelkes szerzettel: a szaléziakkal. Ezeknek kisszemináriuma túlszűfolt I—IV. o. gimnazistákkal. Persze sok köztük az ingyenes, mert a buzgó atyák nem szeretnének egy hivatást sem elkallódni engedni. Alapítójukba, Bosco Szent Jánosba és a segítő Szűzanyába vetett mélységes bizalommal tettük ezt. — Innen kaptunk aztán első évben két kisfiút tartásra. A Margit-mamák (Bosco Szent János édesanyja volt Margit) aztán összefogtak és hamarosan összeszedték a tartásukra szükséges 60—60 P-ket havonként. Első évben 34 Margit-mama járult hozzá, egyenkint havi 20 fillértől 50 pengőig. Később mindig nagyobb-nagyobb lett az érdeklődés; ma 3. éve 72 mama 4 fiúcska tartását vállalta. Belevontuk az Oltár-egyletet és más különálló buzgó személyeket is, kik nagy készséggel viselik a mai időkben talán néha súlyos terhet. Tudják, hogy az Úr Jézus áldása van munkáikon. Kis pártfogoltjainkkal még a szünidőben is levelezésben vagyunk. Beszámolnak év közben előmenetelükről a tanulás, viselet és sport terén; úgyszintén farsangi tréfás mókáikról, no meg az évről-évre tartott tomboláról, amely esemény a farsang fénypontja. — Még köztünk is nagy a készülődés: nagy csomag apró tombolatárgy vándorol ilyenkor városunkból Nyergesújfalura, ceruza, bicska, rózsafüzér, levélpapír, notesz, ceruzaheggyező, olcsóbb ifjúsági könyvek stb., stb. Az ottani ft. igazgató aztán már szeptembertől kezdve gyűjti a jó pontokat, e szerint kapják a tombolatáblát, van 10—15 drb. is egynek-egyenek. Így mindjárt nevelő hatása is van a játéknak. Imádkoznak közösen és egyenkint

is értünk, amiről az időnkinti lelki csokrok tanúskodnak. — Vannak a felszabadult Muraszombatról vend fiúcskák is az intézetben. Ezeket egy futballal leptük meg. Oly hálás levelet írtak; persze szegények szótárból izzadták össze. Ezzel hazafias munkát is végzünk. — Ha úgy visszatekintünk mi hetvenkét Margit-mama a mi kis morzsa hozzájárulásunkra, hálát adunk az Úr Jézusnak, aki megengedte, alkalmat adott, hogy filléreinket ilyen nagy százalékra kamatoztathassuk. Reméljük, hogy jó papokat nevelnek belőlük, egy kis önzéssel arra is gondolkunk, hogy amikor mi már régen nem leszünk, ők néha-néha megemlékeznek rólunk imáikban és szentmiséikben. Úgy engedje a jó Isten!

Dr. Sz. E.-né.

„A mi fiunk”

Régen, valamelyik elbeszélő könyvben olvastam a következő kis történetet. Pontosan nem emlékszem rá, csak ami megkapott belőle.

Íróember hétvégi kirándulást tesz egy pestkörnyéki faluba. Május vége, gyönyörű napsütéses idő van. Feltűnik neki, hogy egészen különös ünnepi díszben, hangulatban van az egész falu, pedig másnap csak egy egyszerű vasárnapra fognak virradni, semmi ünnepet nem jelez a naptár. Akivel csak találkozik, virágot visz vagy zöld gallyat cipel. Megkérdezi a legközelebbi anyókat, hogy mire készülnek olyan lázasan.

„Hát nem tudja az úr, hogy primícia lesz holnap, a mi fiunknak első szentmiséje?”

A második arrajövő is hasonlóan felel és bárkitől kérdezi, mindenki ilyenformán felel és benső örömsugárzással hozzáteszi, hogy a „mi fiunk” primiciázik... Mégis különös, gondolja az úriember,

ebben a faluban mindenki rokonságban van, mert még olyan emberrel nem találkozott, aki ne hangsúlyozta volna: a „mi fiunknak” lesz első szentmiséje.

Végre bent a faluban meglát egy hófehérhajú bácsikát, aki idős lévén, csak csendesen ül a háza előtti padkán. Az író barátságosan megkéri az öregembert, hogy nem tenné-e meg neki azt a szíves-séget és megmagyarázná, hogy mégis ki az, akiért az egész falu lázasan dolgozik és mindenki magáénak vallja?!

— Hát úgy volt az, tekintetes uram, hogy körülbelül huszonhárom évvel ezelőtt, a tavaszi olvadáskor erős árvíz sodorta végig a tájat. Sok jószág is belepusztult s a szennyes ár csak úgy hordta a szétrombolt épületrészeket, gerendákat, óltetőket, elpusztult állatokat. Siralmas látvány volt az, uram! Hát egyszersak a kántorék hétéves leánykája, a Rozika meglátja, hogy egy kis bölcsőt hoz a víz és mintha moco-ro-gna is benne valami. Elkezd sívalkodni s hívja az apját és a körülállókat és könyörög nekik nagyon, hogy fogják ki a kis bölcsőt. Sikerült is egypár bátor legénynek, és mikor partra teszik a megmentett kis bölcsőt, hát egy gyönyörű fiúcska tekint reájuk rémült szemekkel és a sok sírástól, hidegtől elkékült, maszatos arccal. Volt öröm! A Rozika ölbekapta, melengette, beszaladt vele az édesanyjához és kérte, hogy tartsák meg ezt a kisfiút, akit nekik hozott az árvíz. A kántorné gondterhelt arccal fogadta a kis jövevényt, mert ő már nyolc gyermeknek szelt reggelenként a kenyérből és ugyancsak törte magát, míg a nyolc pár cipőcskét és ruhácskát elő tudta teremteni az ura sovány keresetéből. Dehát anya volt ő is, hogy is hagyná pusztulni a kis árvát, akit a jó Isten úgylátszik, épp nekik küldött?! Híre terjedt a faluban a nagy eseménynek és nem volt

teremtett lélek, aki ne akarta volna látni a csodálatosan megmentett gyermekeket. — Dehát tetszik tudni, tekintetes uram, nálunk egyszerű emberek-nél úgy van az, hogy a mi asszonyaink nem szeretnek olyan helyre üres kézzel menni. Ki egy csirkét, ki néhány tojást, vajat vagy egy kis lisz-tecskét vitt a Jánosnak, s mert láttuk, hogy a kán-torék is nehezen élnek a sok gyerekekkel, lassan egészen szokássá vált, hogy mindenki vigyen vala-mit az istenadta gyerekeknek. Majd cipőcskére, ru-hára került a sor s már vetélkedni kezdtek az asszonyok, hogy melyik találja el, hogy mire van most szüksége a Jánoskának; így lett a falu gon-dozottja, a „mi fiunk”. Az iskoláztatással is úgy voltunk, hogy a módosabbak adták hozzá a pénzt, a szegények pedig örültek, ha egypár almát, diót, pogácsát tehettek a sűrűn küldözött csomagokba. A gyerek is jó volt, megérdemelte. Mindíg csupa egyes bizonyítványt hozott haza. Nagyon hálás volt és szerető szívű. Látva a gyerek szép fejlődését, szorgalmát, összesűgtak a mi jó templomos asszo-nyaink, hogy pap legyen a Jánoskából. Ha már egy egész falu népe minden szeretetét, áldozatát neki szánta, legyen ő is olyan ember, akiből mindenki-nek haszna van. Legyen ő is mindenkinek mindene. És ha már a jó Isten ajándékozta a falunak ezt a sok örömet azzal a talált gyerekekkel, ajándékozzák vissza ők is a jó Istennek, amikor már minden jó adományukkal, szeretetükkel felékesítették őt. Ez a megbeszélés csak úgy titokban történt, hiába mondják, hogy az asszony-nép mindent kibeszél. Hallgattak biz ők a szándékukkal, mert tudták, hogy a szent hivatást nem ember adja. Az áldott Szűzanyát kezdték ostromolni sok állhatatos kö-nyörgéssel, hogy sugallja ennek a jó gyermeknek, a „mi fiunknak” azt a szándékot, hogy a papi pályá-ra lépjen. Addig imádkoztak, peregetek az olvasók,

szálltak a fohászok az Isten Anyjához, míg meg nem sokallta annak a sok jámbor asszonynak tömérdek imáját az égi Anya s egy szép napon előállt a Jánoska a kántor uramnak: „Mit szólna hozzá, drága nevelőapám, ha a jó Istennek adnám életemet, amit maguk megmentettek és annyi gondos szeretettel felneveltek?!“

— Hát ez a története, tekintetes uram, ennek a nagy előkészületnek, mert nincs egyetlen ember a faluban, aki ne volna eltelve nagy háládatossággal és büszke örömmel, hogy így megáldotta a jó Isten a mi falunkat azzal a gyerekekkel, akiből olyan pap lesz, majd meg tetszik látni, hogy a jó Isten is mosolyogva néz le rá s ha Ő szent Fölsége úgy akarja, még püspök is lehet a „mi fiunkból“ egyszer — tette hozzá az öreg csillogó szemekkel.

Eddig szólt a történet. Az író meghatva mondott köszönetet a jó öreg magyarnak és elgondolkozva a hallottak felett, folytatta tovább az útját az ünneplő faluban.

(Sz. T.)

TARTALOM

Bevezető	3
<i>El kell mélyíteni lelkünkben ezt a nagy és szent igazságot!</i>	5
A jó pásztor	7
A test erős támasza a fejnek	10
Rejtett kincsek	14
Veronika, Cirenei Simon	19
De hát miért nem beszéltek erről a papok?	21
A legfontosabb katolikus akció	24
Nem szégyeljükl	27
Mit is tegyünk tehát?	30
A nagy segítség	34
Megosztani a terhet	39
Életáldozat	42
Jó földből acélos búza és áldott magyar kenyér	46
Papok Anyja és Királynője	53
<i>Papok, papnövendékek és világiak visszhangja</i>	57
Áldott szavak	59
Szent papok — szent nép	60
„Apostolok apostolai”	66
Viszonzozhatjuk-e, amit Krisztus papjai tesznek értünk?	69
Népünk megváltása	71
Áldozat nélkül nincs papi hivatás!	73
Hideg a szülők szíve!	74

A nagy család (egyházközség) — a kis család tükrében	79
Egy pap öt kérése	83
Ébredjenek a hívek megváltói hivatásuk tudatára	85
Engesztelő lelkek legyünk!	87
A Szűzanya csodálatos szerepe	91

<i>Példák</i>	99
---------------	----

A lelkek ősi szent egysége	101
Krisztus utódjainak legfőbb gondja	103
Kiváló segítők	104
Az ima nagy hatalma	111
Az édesanyák sokat tehetnek	115
Az áldozatok nagy ereje	118
Mit tegyünk a papi létszám növelése érdekében?	121
Isten házában, közösen	125
Cselekvő találékonyság	129
„A mi fiunk”	136

